Mga Mensahe sa Founder's Week, 1961 at 1966 (Moody Bible Institute)

Multiple Authors

Salin sa Tagalog ng “Founder's Week Messages, 1961 and 1966 (Moody Bible Institute)”

From the Founder's Week conference volumes of Moody Bible Institute, Chicago (1961 and 1966). © Moody Bible Institute.

KEE Ministry Library · Faithful Men
kee-ministry-library.netlify.app/tagalog/

Missionary Symposium: Ang Congo — Frank Longman (1961)

Frank Longman, Midwest Deputation Secretary, Africa Inland Mission.

Ang mensaheng ito ay ibinigay noong Pebrero 2, at marami nang nangyari mula noon, kaya luma na ang ilan sa mga impormasyon dito.

Ang kalagayan sa Congo ay napakasari-sari, napakabilis magbago, at napakagulo, kaya madalas ay napapaisip ang isang tao kung ano talaga ang tunay na nangyayari. Bago ko sabihin ang gusto kong sabihin tungkol sa Congo, pansinin muna ninyo kasama ko ang isa o dalawang kaisipan mula sa Salita ng Diyos. Maaaring madaling malimutan ang sasabihin ko, pero ang Salita ng Diyos ay hindi babalik sa Kaniya nang walang bunga.

Sa I Corinthians 16:9 ay mababasa natin ang mga salitang ito: "Sapagka't sa akin ay nabuksan ang isang maluwang at mabisang pinto, at marami ang mga kaaway." Sa Revelation 3:7,8 ay may iba pang sinasabi tungkol sa mga pintong bukas at sarado: "At sa anghel ng iglesia sa Filadelfia ay isulat mo: Ito ang sinasabi niyaong banal, niyaong totoo, niyaong may susi ni David, niyaong nagbubukas at sinoma'y hindi makapagsasara, at nagsasara at sinoma'y hindi makapagbubukas: Nalalaman ko ang iyong mga gawa (narito, inilagay ko sa harapan mo ang isang pintong bukas, na hindi maisasara ninoman)." Sa II Timothy 1:7: "Sapagka't hindi tayo binigyan ng Dios ng espiritu ng katakutan; kundi ng kapangyarihan at ng pagibig at ng kahusayan."

Salamat sa Diyos para sa Kaniyang Salita sa mga araw na ito.

Napakahirap para sa sinumang hindi talaga nasa larangan sa buong panahon ng kritikal at malungkot na mga nakaraang buwan na magbigay ng anumang buong ulat na makapagbibigay ng sapat na pag-unawa sa kalagayan sa Congo. Sa totoo lang, napakasalimuot ng problema at sa napakaraming paraan ay puno ng kalituhan kaya imposibleng makakuha ng malinaw na larawan, maliban sa malinaw na malinaw na ang ating pakikipaglaban ay "hindi laban sa laman at dugo, kundi laban sa mga pamunuan, laban sa mga kapangyarihan, laban sa mga namamahala sa kadilimang ito ng sanlibutan, laban sa mga hukbo ng masasamang espiritu sa mga dakong kaitaasan." Dahil napakarami nang naisulat at naiulat ng mga taong mas may kakayahan kaysa sa akin na magpaliwanag tungkol sa pinagmulan ng kasalukuyang kalagayan sa Congo, ang layunin ko ay tipunin ang ilang halatang dahilan na tuwirang may kinalaman sa sitwasyon, at pagkatapos ay ibigay sa inyo, sa abot ng aking makakaya, ang kalagayang umiiral ngayon sa Congo, lalo na sa lugar kung saan kumikilos ang Africa Inland Mission kasama ng iba pang samahang misyonero.

Ang sunud-sunod na pangyayari sa nakaraang ilang buwan ay tiyak na nagpapakita ng lubos na kawalan ng kahandaan sa sariling pamamahala na umiiral sa Congo nang ibigay sa kolonya ang kaniyang kalayaan noong nakaraang Hulyo. Marahil ay dapat kong banggitin dito ang ilang dahilan na nag-ambag sa ganitong kawalan ng kahandaan. Sa maikli at simpleng salita, sa tingin ko ang mga ito ay: una, kawalan ng mga sinanay na pinuno; ikalawa, kawalan ng nagkakaisang mamamayan; ikatlo,

kawalan ng edukadong mga botante; at kung maaari kong idagdag ang ikaapat, kawalan ng buhay na puspos ng Espiritu sa marami na tatawagin nating mga Cristianong nasa gilid lamang, na nakikinabang lang, yaong mga nasa paaralan at mga institusyong nagsasanay ng guro na naaapektuhan ng propaganda at ng mga puwersang nagpapabagsak.

Nang makamit ng Congo ang kaniyang kalayaan sa kalagitnaan ng 1960, wala pang dalawampung nagtapos ng kolehiyo para sa populasyong labintatlo at kalahating milyong tao, at wala ni isa sa kanila ang doktor, o inhinyero, o tagapangasiwang sibil o militar. Nagbigay ito sa kanila ng problemang hindi malutas sa paghawak ng mga gawain ng pamahalaan na iginiit nilang karapatan nilang pangasiwaan. Sa katunayan, isang pastor na taga-Congo na nagkaroon ng pagkakataong bumisita sandali sa ibang bansa ang nagsabi, "Para silang mga batang tinedyer na pinagagawa ng paglutas sa mga problemang nagpalito na kahit sa mga taong napakatanda na sa karunungan at karanasan." Napatunayan, siyempre, na tama siya.

Ang kawalan ng pagkakaisa sa Congo ay makikita sa katotohanang hanggang ngayon ay binubuo pa rin ang bansa ng 200 tribo, na nagsasalita ng mga 180 wika, at sumasakop sa lawak na sangkatlo ng laki ng Estados Unidos. Nahahati ito sa limang lugar ng lingua franca o wikang pangkalakalan. Kahit ang dating mga tagapangasiwang Europeo ay bilingguwal, gumagamit ng French at Flemish.

Ang nasyonalismo ngayon sa Congo ay mas tamang tawaging tribalismo. Lalo pang humihirap ang pakikipag-ugnayan sa ganitong kalagayan dahil walang

telepono, radyo, TV at sapat na pahayagan upang mabalitaan ang publiko, kahit pa ituring silang marunong bumasa. At idaragdag ko rito na ang Congo ay itinuturing na isa sa may pinakamaraming marunong bumasa sa mga kolonya sa ekwador ng Africa ngayon. Bagaman mabilis na dumami ang marunong bumasa sa nakaraang labinlimang taon, inaamin pa ring karamihan sa marunong bumasa ay mga kabataan, tiyak na wala pang dalawampung taong gulang. Ang pinakamataas na porsiyento ng hindi marunong bumasa ay nasa mga botante. Muli, kilalanin natin ang napakalaking problemang umiiral kapag ang may karapatang bumoto ay sila pang pinakamahina sa pagbasa.

Si Patrice Lumumba, pinuno ng Nationalist Party, ay dalawang taon lamang nag-aral sa isang paaralang Protestante, dalawa pang taon sa isang paaralang Romano Katoliko, at pagkatapos ay gumugol siya ng isang taon sa Prague, kung saan walang dudang nasipsip niya ang mga doktrinang Komunista na pinanghahawakan niya ngayon. Pagbalik niya sa Congo, labing-isang taon siyang nagtrabaho bilang klerk sa koreo at natanggal lamang nang mapatunayang nagnakaw siya ng sangkapat ng isang milyong franc mula sa pondo ng koreo. Pagkatapos niyon, nagtrabaho si G. Lumumba bilang klerk sa isang pagawaan ng serbesa sa Leopoldville.

Nang mabilis na lumala ang sitwasyon noong Hulyo, inilikas ng Africa Inland Mission ang marami sa mga misyonero nito. Nag-aaklas ang Force Publique, at itinuring na pinakamabuting umalis sa lugar. Gayunman, pagkatapos lamang ng dalawang linggo sa labas ng bansa, sapat nang tumahimik ang mga bagay kaya naniwala ang misyon na dapat nang bumalik ang mga

misyonero sa Congo at ituloy ang kanilang gawain. Ganoon din ang ginawa ng maraming ibang misyon, at mula noon hanggang ngayon, nakapagpatuloy kami ng medyo limitadong programa ng ministeryong pangmisyonero.

Habang umuunlad ang mga pangyayari, gayunman, nakita naming lalo pang nahahati ang Congo habang isa-isang humiwalay ang mga lalawigan mula sa mga soberanong estado. Ang Lalawigang Orientale, na nasa hilagang-silangang bahagi ng bansa, ang balwarte ng partidong nasyonalista, na karaniwang tinatawag na Partido ni Lumumba. Ito ang lalawigan kung saan kumikilos ang Africa Inland Mission, kasama ang ilan pang misyon, kabilang ang Conservative Baptist, ang Berean Mission, ang Unevangelized Fields Mission, ang Immanuel Mission at iba pa. Nang ikulong ni Kasavubu si Lumumba, nagsimulang umatake ang kaniyang partido laban sa lahat ng kumakatawan sa awtoridad. Ang puting balat ang naging target ng kanilang pang-aabuso, at ang mga insidente ng pagkabilanggo at paghihiganti ay alam na alam na mula sa mga ulat sa pahayagan.

Ang diwang ito ng kawalan ng batas ay pumasok na rin sa mga paaralang nasa pamamahala ng mga misyon. Sa katunayan, ang tanging mga paaralang matatagpuan ay mga paaralan ng misyon, maliban sa ilang nakahiwalay na paaralan nitong mga huling panahon. Tumanggi ang mga estudyante na tanggapin ang anumang uri ng disiplina mula sa kanilang mga tagapangasiwa, puti man o itim. Ang mga insidente ng pagbato ng mga bagay sa mga gurong misyonero sa paaralan, ng pagpapatid sa kanila, o iba pang paraan ng pag-uudyok ng gulo ay

napakarami kaya hindi na maipagpatuloy ang programa ng paaralan sa aming bahagi ng Lalawigang Orientale.

Ang lumalagong ugaling ito ng kaguluhan at pagkapoot ay nagpapaalala sa akin ng kakulangang binanggit ko kanina, ang kawalan ng buhay na puspos ng Espiritu sa mga tatawagin kong mahihina o nasa-gilid-lamang na mga Cristiano. Walang duda na sa mga naghahangad ng edukasyon sa mga araw na ito ay marami ang hindi nakakikilala sa ating Panginoon at Tagapagligtas na si Jesucristo, at bagaman araw-araw nilang naririnig ang pagpapahayag ng Salita ng Diyos sa loob ng anim na araw sa isang linggo sa silid-aralan (anim na araw sa isang linggo, hindi lima), tinatanggihan nila ang pag-angkin ni Cristo sa kanilang buhay. Nagiging madali silang biktima ng mga tusong tukso ng kaaway.

Mayroon ding mga tumanggap na ng mensahe ng kaligtasan sa pamamagitan ng biyaya, pero mga sanggol pa rin sa paglago bilang Cristiano. Kapag hinarap ng daluyong ng materyalismo, ng tulakan ng mga kapangyarihang pandaigdig para sa pangingibabaw, ng mga tsismis at paratang at hinaing laban sa kanilang mga pinunong misyonero, may batayan man o wala ang mga paratang na iyon, ang mga batang ito kay Cristo na nagsisimula pa lang humakbang ay natitisod at nahuhulog sa kasalanan ng pag-aaway at kasakiman.

Hayaan ninyong huminto ako rito upang ipaalala sa inyo, baka maging masyado tayong mapanghusga sa grupong ito ng mga kawawang kaluluwa, na ang mga problema ng materyalismo at kawalan ng disiplina ay hinaharap din ng sarili nating iglesia sa Amerika. Sa tingin ko, ang mga hindi pa nalulutas na problema sa larangang ito sa sarili nating buhay ay nagpapakita ng espirituwal na

kawalang-gulang na napakalaki kaya nangangailangan ng malaking pagsisikap sa panalangin, sa pagsusuri ng puso, sa pagsisisi at paghihintay sa Diyos para sa lubhang kailangang pagpuspos ng Kaniyang Espiritu at kapangyarihan sa mga araw ng kawalang-katiyakan na hinaharap natin sa ating sariling kalagitnaan.

Bunga ng lumalalang kalagayang ito sa Lalawigang Orientale at ng hirap na dinaranas ng aming mga kapatid na misyon sa Lalawigang Kivu, pinayuhan kami ng State Department noong Enero 24 na ilikas ang aming mga tauhang misyonero.

Bilang pagsunod sa kanilang kahilingan at sa payo ng aming mga pinuno sa larangan, agad kaming kumilos upang tapusin ang aming ministeryo sa Republika ng Congo. Mahigit 200 misyonero ang sangkot sa hakbang na ito. Noong Enero 26, mga 150 misyonero ang inilipat sa kabila ng hangganan papuntang Uganda, kabilang ang labing-apat mula sa mga kapatid na misyon, na inilikas sa ilalim ng bantay ng UN.

Sina Dr. at Gng. Becker, Dr. Atkinson, at G. at Gng. Uhlinger, na naglilingkod sa istasyon ng Oicha, na nasa bandang hilaga lamang ng Lalawigang Kivu sa ibabang dulo ng Lalawigang Orientale, ay pinigil ng mga lokal na opisyal. At nagkataon, nasa istasyon pa rin sila sa Oicha. Gayunman, may mga sundalo na ng UN sa istasyon ng Oicha at pansamantalang ipinagpapatuloy ni Dr. Becker ang kaniyang gawain, kasama si Dr. Atkinson. Nakikipag-ugnayan sila sa labas ng mundo sa pamamagitan ng short wave radio. Sinasabi sa amin ni Dr. Becker na walang agarang panganib sa katawan. Pero mula sa aming kontak sa radyo sa Urandu Rundi, isang mahal na kapatid kay Cristo, si G. Little, ang

nagsasabing may panganib sa katawan kay Dr. Becker. Sinusuri ito ng State Department sa kasalukuyan.

Sa istasyon ng Aba, na nasa hilaga ng Oicha, may tatlumpu pang misyonero, hanggang kahapon, na naghihintay ng permiso sa paglikas mula sa pamahalaan ng Sudan upang makadaan sila sa Sudan papuntang Uganda. Paakyat pa sa hilagang-silangang bahagi, sa isang istasyong tinatawag na Napopo, may labimpito pang naghihintay ng bantay ng UN upang makatawid sa hangganan. Bagaman tila walang agarang panganib sa huling dalawang grupong ito, lubhang duda na papayagan silang umalis kung walang bantay ng UN. Kaya ang pagkaantala.

Marahil ay dapat ding banggitin dito na ang ilang misyonero ng Unevangelized Fields Mission na nasa Stanleyville ay hindi na nababalitaan kamakailan. Hindi na nakararating ang sulat sa nakaraang limang linggo. At ngayong umaga lamang, ipinakita ng mga balita na isang opisyal ng UN ang ipinadala sa Stanleyville, ang balwarte ng Partido ni Lumumba, upang siyasatin ang kalagayan.

Tila nagsisikap ang Islam na makuha ang gitnang bahagi ng Africa. Gusto ni Nassar na angkinin ang lugar na iyon para sa kaniyang sarili. Hinahangad niyang mangibabaw roon upang makontrol ang Africa. Isa sa kanilang paraan ng propaganda ay ang ipahiwatig sa taga-Africa na ang misyonero, sa kaniyang pagtuturo ng pag-aasawa sa iisa lamang at ng buhay kay Cristo na pinamamahalaan ng Espiritu, ay naghahangad lamang na sirain ang kanilang lahi. Kaya dumarating ang mga Muslim sa mga araw na ito at nagsasabi, "Iniaalok namin sa inyo ang apat na asawa, at makatutulong iyon upang palaguin ang inyong

lahi." Nakikita ninyo ang problemang hinaharap ng mga taong ito.

Ang aming mga pinuno ng misyon mula sa mga misyon ng IFMA at EFMA ay malapit na nakikipagtulungan sa State Department, at kay laki ng aming pasasalamat sa Diyos para sa pamumunong ibinigay Niya sa dalawang samahang ito. Lubos naming pinahahalagahan ang pakikipagtulungang ibinibigay sa amin ng aming pamahalaan. Nararapat ding pasalamatan ang maraming amateur radio operator sa buong mundo na tumulong sa amin sa pagpapasa ng mga mensahe saanman, sa Europa at sa Estados Unidos.

Sa kabila ng lahat ng ito, ano ang saloobin ng iglesia sa aming lugar? Ito ang isang bagay na maraming beses nag-udyok sa amin na magpasalamat sa Diyos at itaas ang aming puso sa papuri at pasasalamat sa Kaniya dahil sa nangyayari. Tiniyak sa amin ng mga pinuno ng iglesia na buong puso silang sang-ayon sa amin, at nauunawaan nila na kailangan naming lumikas. Naniniwala sila na para sa kapakanan ng gawain at ng iglesia, tama ang ginagawa naming hakbang. Nagpapasalamat kami sa Diyos sa kanilang pag-unawa rito.

Sila, kasama ang napakaraming matatag at tapat na mananampalatayang puspos ng Espiritu, ang umako na ng pananagutan sa pangangasiwa ng iglesia. Ang hakbang na ilagay sa kanilang mga kamay ang mga gawain ng iglesia ay opisyal nang ginawa ilang buwan na ang nakararaan. Pero nakapagpapalakas ng loob na makita kung gaano kahusay inako ng mga lingkod na ito ng Diyos ang kanilang mga tungkulin. Kahapon lamang ay may natanggap na sulat ang isa sa aking mga

kamanggagawa mula sa isa sa aming mga pastor na taga-Africa, kung saan sinabi niya, "Sa kabila ng lahat, Bwana, kay laki ng aming pasasalamat sa Diyos na ibinigay ninyo sa amin ang mga salita ng Diyos." Ipanalangin ninyo ang mga pinunong ito, kasama ang kanilang mga kongregasyon. Marami sa kanila ang minamanmanan. Ang ilan ay binugbog na. Alam na alam nila na kung patuloy na mananaig ang mga puwersa ng Komunismo, gaya ng ginagawa nila ngayon sa kanilang lugar, hihingin ang kanilang buhay. Noong nakaraang Pasko lamang, may handog na nalikom sa isa sa mga iglesia sa istasyon na ilang taon na ang nakararaan ay dumaan sa isang panahon ng tunay na pagsubok tungkol sa ugnayan ng mga puti at ng mga katutubo. Ang handog ay umabot sa 35,000 franc o mga $750, pero kung isasalin sa aming pamantayan ng pamumuhay at antas ng sahod, katumbas ito ng handog na $25,000. Ang ganitong sakripisyo sa sariling ginhawa at ari-arian ay isang palatandaan ng espirituwal na malusog na kalagayan ng iglesia sa aming lugar.

Malaki ang pangangailangan para sa puspusang pananalangin ng iglesia sa Amerika para sa kanilang mga kapatid kay Cristo roon. Ang iglesia sa Congo, na ngayon ay inalisan ng pagkakataong maglingkod sa pamamagitan ng programang pang-edukasyon, na marahil ay naiwanan ng mga ospital pero walang doktor, ng mga palimbagan pero walang tagapangasiwang tutulong, ay humaharap sa napakalaking gawain. Sa tingin ko, dinala sila ng Diyos sa lugar kung saan, nang walang anumang tulong mula sa mga misyonero, maipakikita Niya sa natatanging paraan ang Kaniyang walang-hanggang kapangyarihan. Habang nagpapasalamat kami sa Kaniya para sa pribilehiyong

naging amin sa loob ng mga taong ito na gamitin ang maraming paraang ito ng pagpapalaganap ng Salita, kasabay nito ay itinataas namin ang aming tinig sa papuri na hindi Siya limitado sa mga paraang iyon. Maglalaan Siya ng ibang daluyan na sa pamamagitan nito ay maaabot Niya ang puso ng mga nakaupo pa sa kadiliman at sa lilim ng kamatayan. Ang mga lalaki at babae na sila mismo ay lumabas mula sa kadiliman at nakakikilala sa ating pinagpalang Panginoon ay isang daluyan na buhay na patotoo sa ating Diyos. Bagaman ang ilang bahagi ng Congo ay nakaranas ng mas magaang mga problema kung tungkol sa pagpapatuloy ng ministeryong pangmisyonero, sa kabuuan ay ito ang direksiyong tila tinatahak ng buong lupain ngayon.

Ano ang masasabi natin tungkol sa hinaharap? Para sa AIM, wala kaming problema, kahit sa ngayon, sa paglalagay sa aming mga manggagawa. Ang pinakamalaki naming problema sa ngayon ay ang pagtatayo ng mga bagong tirahan sa ibang bahagi ng Africa. Kumikilos kami sa Kenya, Tanganyika, Uganda at Central African Republic, gayundin sa Sudan. Pero kailangang maglaan ng mga bagong pasilidad na matitirhan ng mga misyonero. Sarado na ang pinto sa mga bagong manggagawa sa Sudan, pero may malalawak pang pintong bukas sa lahat ng iba pa naming larangan. Sa totoo lang, napakarami pang lupaing kailangang angkinin.

Makiisa kayo sa amin sa panalangin habang sinisikap naming sumulong. Malaki ang pangangailangan ng ibang bahagi ng Africa. Posibleng makiisa sa amin ang ibang misyon sa paglipat sa isang bagong lugar na hindi pa naaabot. Tutal, 15 porsiyento lamang ng Africa ang maituturing na sarado ngayon; 85 porsiyento ang bukas

pa. Pagsamahin natin ang ating puso at kamay sa pagdadala ng Salita ng Buhay sa mga natitira pa.

Bilang pagtatapos, hayaan ninyong ipahayag ko ang sa palagay ko ay daing ng puso ng bawat misyonerong lumalabas sa Congo sa mga araw na ito: mga kapatid, ipanalangin ninyo kami. Nag-iiwan sila ng mga mahal sa buhay kay Cristo. Ang ilan ay nag-iwan ng mga mahal sa buhay na inilibing nila roon. Mahal na mahal nila ang lupain ng Congo, at kailangan nila ang inyong mga panalangin. Pero kasabay ng kahilingang iyon, dapat nating itaas ang ating puso sa Diyos sa isang panalangin ng pagtatalaga at pagtitiwala na napakagandang ipinahayag sa napakakilalang awit:

> *"Manguna Ka, O Haring Walang Hanggan!*
> *Dumating na ang araw ng pagmamartsa;*
> *Mula ngayon, sa mga larangan ng tagumpay*
> *Ang Iyong mga tolda ang aming tahanan.*
> *Sa mga araw ng paghahanda*
> *Pinalakas kami ng Iyong biyaya,*
> *At ngayon, O Haring Walang Hanggan,*
> *Itinataas namin ang aming awit ng pakikibaka.*
>
> *"Manguna Ka, O Haring Walang Hanggan!*
> *Hanggang matapos ang mabangis na digmaan ng kasalanan,*
> *At ibulong ng kabanalan*
> *Ang matamis na Amen ng kapayapaan;*
> *Sapagkat hindi sa kalansing ng mga espada,*
> *Ni sa dagundong ng mga tambol;*
> *Kundi sa mga gawa ng pag-ibig at awa*
> *Dumarating ang kaharian ng langit.*
>

"Manguna Ka, O Haring Walang Hanggan!
Sumusunod kami nang walang takot;
Sapagkat ang galak ay sumisikat na parang umaga
Saanman lumitaw ang Iyong mukha;
Ang Iyong krus ay nakataas sa amin;
Naglalakbay kami sa liwanag nito;
Naghihintay ang korona sa tagumpay;
Manguna Ka, O Diyos ng kapangyarihan."

Missionary Symposium: Isang Bukas na Pinto sa Arabia — Raymond Joyce (1961)

Raymond Joyce, Misyonero sa Arabia, The Evangelical Alliance Mission.

Gusto kong basahin ang bahagi ng Revelation 3:8 mula sa salin ng Berkeley. Sabi ng ating Panginoon: "Tingnan mo, naglaan Ako ng isang nakabukas na pinto sa harap mo, na walang sinumang makapagsasara." Pribilehiyo ko at seryosong pananagutan na sabihin sa inyo, bilang patotoo, ang ilan sa ginawa ng Diyos sa paglalaan ng isang bukas na pinto para sa amin sa Arabia.

Ngayon, hindi ito Saudi Arabia. Sana ay ilabas ninyo ang inyong atlas at hanapin ang mga lugar na ito sa mapa. Akala ng mga tao ay iisang malaking bansa lamang ang Arabia. Pero simula sa hilaga ng Persian Gulf, may ilang malayang estado: ang Kuwait, Bahrein, Qatar, ang pitong Trucial states at ang Sultanato ng Muscat at Oman, ang Aden Federation, at ang Yemen. Sa isa sa mga malayang lugar na ito binuksan ng Diyos ang pintong ito, at naniniwala kami na sa Kaniyang mabuting panahon ay madadala namin ang ebanghelyo hanggang sa Mecca mismo. Mangangahas ba tayong maniwala para doon?

Ito ay isang bukas na pinto sa gitna ng mga pintong nagsasara. Narinig na ninyo ang tungkol sa Congo. Naging pribilehiyo ko na maglingkod sa Panginoon noon sa China. Akala namin ay doon na kami habambuhay, siguro. Doon ako ipinanganak. Nariyan din ang Cuba, at may iba pang mga lugar na nagsasara. Pero naniniwala

ako na sa mga huling araw na ito ay makapaniniwala tayo na gagawa ang Diyos ng mga himala. At naniniwala akong gusto Niyang gumawa ng mga himala sa mundo ng mga Muslim, na itinuring na ng karamihan na halos sarado na. Ngayon ay may bukas na pinto sa Arabia.

Ang Arabia ang lupain kung saan sumibol ang Islam mga anim na raang taon pagkatapos ni Cristo. Sa Arabia ipinanganak si Mohammed. Kilala ba ninyo ang Cristo ng mga Muslim? Mas marami pang pinaniniwalaan ang Muslim na totoo tungkol kay Cristo kaysa sa modernista. Ang Cristo ng Muslim ay isinugo ng Diyos bilang propeta. Gumawa Siya ng mga himala. Ipinanganak Siya ng Birheng Maria. Umakyat Siya sa langit nang may katawan. Darating Siyang muli nang personal sa lupa. Masasabi ng Muslim ang malaking bahagi ng Nicene Creed. Pero wala ang pagka-Diyos at ang kamatayan ni Cristo, kaya huwad na Cristo ang mayroon siya. Ang relihiyon niya ay isang tusong halo ng katotohanan at kamalian, kaya sa isang diwa ay dobleng nalinlang siya.

Ang relihiyong Islam ay lumaganap hanggang sa sakupin nito, kung populasyon ang pag-uusapan, ang ikapitong bahagi ng buong mundo. Isa sa bawat pito sa lahat ng milyun-milyong tao sa mundo ay Muslim. Ang mga lupain ng Muslim ay may populasyong mga 85 milyon. Nagpapadala ngayon ang Islam ng mga misyonero sa Amerika. Nagtatayo sila ng mga moske, may mga samahang misyonero sila, may mga istasyon ng misyon sila mismo rito. Ang Arabia ang lupaing pinagtitipunan minsan sa isang taon, sa buwan ng paglalakbay-banal, ng ilang daang libong peregrino na nagsasalita ng maraming iba't ibang wika.

Sa lupaing ito, na isang banal na kuta ng malawak na mundo ng mga Muslim, nagbibigay ang Diyos ng isa pang pagpasok. Sinasabi kong isa pa, dahil may kahanga-hangang kuwento ng pagsisikap ng mga misyonero, karamihan ay sa baybayin. Pinupuri namin ang Diyos dahil doon. Pero ngayon ay binibigyan Niya kami ng kakayahan, gaya ng pagbibigay Niya ng kakayahan sa iba sa lugar ng Aden, na makapasok pa nang mas malalim sa looban. "Naglaan Ako ng isang nakabukas na pinto sa harap mo." Nang mabasa ko iyan sa salin ng Berkeley, tuwang-tuwa ako, dahil iyan mismo ang aming karanasan. Hindi kami gumawa ng malalaking plano, hindi kami nag-isip ng malalaking kaisipan, ni gumawa ng malawak na pagsisiyasat. Inilaan ito ng Diyos sa harap namin.

Umaasa kami sa Diyos na akayin ang aming maliit na grupo ng TEAM sa isang lugar sa malawak na Near East na hindi pa naaabot ng ebanghelyo. Sinubukan namin ang isang bansa, at doon nanatili nang ilang panahon ang aming dalawang doktor, hanggang sa mapaalis sila ng isang rebolusyon. May mas mabuting bagay ang Diyos, o kahit papaano ay mas malaking bagay, sa palagay ko. Pagkatapos, ang Arabian Mission ng Reformed Church, na maraming dekada nang naglilingkod sa kahabaan ng Persian Gulf--ang gawaing itinatag nina Dr. Samuel Zwemer at James Cantine--ay mabait na nagsabi sa amin tungkol sa isang sheik, isang pinuno ng isa sa mga Trucial states, na paulit-ulit na humihingi ng mga doktor na misyonero. Hindi sila makapagpadala ng sinuman para tugunan ang mapilit na kahilingang iyon, kaya ipinasa nila ito sa amin.

Kaya bumaba kami para sa isang paglalakbay-pagsisiyasat, si Dr. Burwell Kennedy at ako, noong

Disyembre 1959, at doon ay mainit kaming tinanggap ng namumunong sheik. Noong Abril 1960, gumawa kami ng ikalawang pagbisita, matapos makuha ang pagsang-ayon ng lupon at malaman na nais ng Diyos na ipangaral namin doon ang ebanghelyo. Ginawa namin ang huling pakikipagkasundo, at sa pagkakataong ito ay nakita naming sa isang kakaibang paraan ay nauna na sa amin ang Panginoon. Bukas ang puso ng sheik sa amin. Inalok niya kami ng lupa, gaano man karami ang gusto namin at saan man namin gusto, sa isang oasis na 150 milya papaloob. Isang araw ay dinala kami at ipinakita sa amin ang isang balon ng matamis na tubig na nahukay na, at napakahirap na trabaho iyan sa mga lugar na iyon. May isang gusali ring nakatayo na. Namangha kami. Pagkatapos ay narinig namin na itinayo pala iyon ng sheik para sa kaniyang biyenang babae, at nagbago ang isip nito. Napakasuwerte para sa amin. Inihanda iyon ng Diyos para sa amin.

Nang makipagkita kami sa namumunong sheik para sa huling pag-uusap, halos hindi namin mapaniwalaan ang aming narinig nang sabihin niya, "Ayaw ko ng ospital ng pamahalaan. Ayaw ko ng ospital ng kompanya ng langis." Maaari sana niyang makuha ang alinman sa dalawa. "Gusto ko ng ospital ng misyon." Sa mga pag-uusap namin, iisang salitang Ingles lamang ang ginamit niya, at iyon ay ang salitang mission. Upang maging ganap na malinaw ang lahat, sinabi namin, "Siyempre, ibig sabihin nito ay dapat kaming malayang mangaral at magturo ng Bibliya." At sumagot siya, "Magkakaroon kayo ng ganap na kalayaang mangaral at magturo ng Bibliya, at malaya ang aking mga tao na maniwala kung gusto nila." Ayaw naming maging labis na umaasa, pero sinabi niya iyon at siya ang pinuno ng tribo. Bukas ang

pinto. Ngayon ay nasa amin na ang manalangin na ito ay lubos na matupad.

Nalaman din namin sa ibang paraan na tiyak na nauna na sa amin ang Diyos. Karamihan sa mga estadong ito sa Persian Gulf ay may kasunduan sa Britain, at may maayos na sistema sila ng mga opisinang pampulitika upang gampanan ang tungkulin ng pagprotekta sa lugar at pag-aasikaso ng mga gawaing panlabas. Ang pinakamataas na opisyal pampulitika ng Britain doon, na may katayuan ng embahador, ay kaklase ko noon sa England. Isa na naman iyong kahanga-hangang paglalaan ng Panginoon, dahil, nakikita ninyo, nasa kaniyang mga kamay ang kapangyarihang hadlangan kaming lubos, o kahit papaano ay pahirapan kami sa lahat ng uri ng paghihigpit. Pero inilagay ng Diyos ang taong iyon doon sa tamang panahon para sa Kaniyang layunin na buksan ang pintong ito para sa amin.

Nang makarating kami sa Trucial states, nalaman namin na isa sa matataas na opisyal sa hukbo, na pinamumunuan, sinasanay at pinangangasiwaan ng mga Briton, ay isang taimtim na Cristiano na matagal nang nananalangin na dumating ang mga misyonero sa looban ng timog-silangang Arabia. "Naglaan Ako (past tense) ng isang nakabukas na pinto sa harap mo." Paano namin ito hindi mapapansin nang makita naming nangyayari ang mga bagay na tulad nito?

Ano ang hitsura ng pintong ito? Saan ito papunta? Ito ay isang oasis ng mga sampung nayon na may lokal na populasyong mga dalawang libo, na dumarami sa tag-araw hanggang mga anim na libo. Pero higit pa roon, limang ruta ng kalakalan ang pumapasok sa lugar na ito. Kaya ang lokal na populasyon at ang mga dumaraan ay

nasa isang uri ng sinturon sa palibot ng timog-silangang sulok ng Arabia, mula sa Aden, mula sa Oman, paakyat sa Persian Gulf, isang sinturong mga isandaang milya ang lalim at sa ilang lugar ay dalawandaang milya. Ang oasis na ito ay nasa sulok na dapat daanan ng lahat--estratehikong inilagay, inihanda ng Panginoon. Sa tantiya namin ay agad kaming makapaglilingkod sa populasyong hindi bababa sa kalahating milyon, na halos lahat ay kakaunti o halos walang pagkakataong marinig ang ebanghelyo ng ating Panginoong Jesucristo.

Magiging tagapagbukas kami ng daan, dahil malalayo kami nang 150 milya papaloob, na nangangailangan ng pito hanggang sampung oras na napakabaku-bakong biyahe sa land rover para makarating sa baybayin, at walang anuman sa pagitan namin at ng baybayin. Pag-iisa--at init. Sa loob ng tatlo o apat na buwan ng tag-araw, halos hindi bumababa ang temperatura, at madalas umaabot sa pinakamataas na 125 degrees sa lilim.

Kaya gusto naming sumama sa amin ang mga itinutulak ng Diyos, ang mga pipilitin Niyang pumasok sa bukas na pintong iyon. Natutuwa akong sabihin sa inyo na naroon na ang aming unang tatlong misyonero, sina Dr. Burwell at Dr. Marian Kennedy at ang kanilang maliit na pamilya na may apat na anak, at si Miss Maria Mayer. Napakalaki ng magiging patotoo ng pamilyang Cristianong ito. Karamihan sa mga babae roon ay hindi pa nakakikita ng babaeng puti.

Sumasama na ngayon sa grupong ito ang isa pang batang mag-asawa na tutulong sa praktikal at espirituwal na bahagi ng gawain, dahil labis-labis na ang pasanin ng mga Kennedy. Natutuwa kaming iulat na ang

isa pang mag-asawa, na katatapos lamang ng kanilang furlough, ay pabalik na roon. Ang isa sa kanila ay nars. Dalawang doktor at ang aming nag-iisang nars! Kung loloobin ng Diyos, sa pagtatapos ng aming furlough, kami ring mag-asawa ay tutungo sa disyerto.

Sa tingin ko ay pinakamahusay kong maipakikita ang laki ng gawain sa pamamagitan ng mga salitang isinulat ng aming mga doktor sa isang sulat na natanggap ko kahapon, na galing mismo sa Buraimi.

"Dumating ang mga pasyente mula sa malapit at malayo, mas marami pa kaysa sa inaasahan namin sa mga unang araw na ito. Ang ilan ay malulubhang kaso, at walang duda ang pagpapahalaga ng mga taga-roon. Minsan ay nalulula kami kapag naiisip namin kung gaano kawalan ng pangangalagang medikal ang mga taong ito. Maaaring hindi pagmamalabis kapag sinasabi nilang, 'Kung wala kayo rito, namatay na sana siya.'"

Isinulat ni Dr. Marian Kennedy ang tungkol sa gawain sa mga kababaihan. "Namangha kami sa kalayaang ibinigay kay Dr. Pat (ang kaniyang asawa) sa pag-aalaga sa maraming babae. Dalawang beses na siyang naglakbay nang malayo sa disyerto, kapwa dahil sa emergency sa panganganak. Sa dalawang pagkakataong iyon ay nagsagawa siya ng mga hakbang na nagligtas ng buhay. Palatandaan ito ng pagtitiwala ng mga tao, dahil wala pang ibang lalaki sa lugar na ito ang pinahintulutang pumasok nang ganoon sa mga harem.

"Pero malaking bahagi pa rin ng ministeryo sa mga babae ay para lamang sa mga babaeng manggagawa, at napakaraming pagkakataon! Ang pagkamatay ng mga sanggol at bata ay higit sa 50 porsiyento. Kabaligtaran ng nangyayari sa malaking bahagi ng mundo, ang mga

inang ito ay nakikiusap sa amin na tulungan silang magkaroon ng mas maraming anak. Ang karaniwang pamilya ay nagkaroon ng apat hanggang anim na anak bukod pa sa maraming nakunan. Karaniwan ay isa o dalawa lamang, kung mayroon man, ang buhay. Pero ang pinakamabigat na pasanin sa lahat, at ang pinakamalaking hamon, ay ang lubos na pag-iisa, kadiliman at pamahiin sa mundo ng mga babae. Mahigit 90 porsiyento ng mga babaeng ito ay hindi pa nakakikita ng babaeng taga-Kanluran, lalo na ng isang tahanan at pamilyang Cristiano. Maiisip ninyo ang reaksiyon nila nang makakita ng isang estrangherong babae na kita ang buong mukha, at walang takip ang mga siko at bukung-bukong. Halos bawat babae ay kailangang makihati sa kaniyang asawa sa tatlo o apat pang asawa, at ito, kasama ng mga pinsan, tiya at tiyo, ang kabuuan ng kaniyang mundo.

"Humaharap kami sa napakalaking pagkakataon para lumawak. Lampas sa agarang 500,000 na iyon, may iba pang mga lugar, at sa kabila ng Persian Gulf ay may malaking lugar na nagsasalita ng Arabic sa timog Iran. Pero humaharap kami sa napakalaking pagkakataon para lumawak dito, at hinihingi na ito ng mga taga-roon. Kumakalat ang balita na may 'magaling' na doktor dito na talagang nagmamalasakit; iyan ang sinasabi ng mga tao. At sobra na ang dami ng pasyente. Ano ang gagawin namin kapag dumating sila mula sa malayo at kailangang maospital at maoperahan? Ipadala silang lahat para sa isa pang sampung oras sa baku-bakong disyerto patungong Dhabi, sa baybayin kung saan may ospital ng pamahalaan? Isang malaking pagkakataon kung mapananatili namin sila, at pagkakataong nasayang kung hindi."

Ito ang panalangin ni Dr. Marian Kennedy. Makibahagi tayo rito habang iniisip natin ang bagong bukas na pintong ito sa timog-silangang Arabia:

"Panginoon, tulungan Mo kaming pumasok sa kanilang mga buhay, lalo na ng mga babae, nang may pag-ibig at pag-unawa, at ipakita sa kanila na sa loob ng sarili nilang mundo ay maaari rin silang magkaroon ng kapatawaran ng mga kasalanan at ng isang Tagapagligtas na nananahan sa kanilang puso. At, Panginoon, ingatan Mo kami na huwag mailayo ang kanilang mga mata at hangarin patungo sa aming pamamaraang Kanluranin; kundi makita nawa nila Ikaw, Ikaw na umiibig sa buong mundo at Ikaw na nananabik na bigyan ang bawat isa ng kaligtasan at layunin sa kaniyang sariling kalagayan. O Ama, pasanin Mo ang puso ng iba pang mga babae--mga doktor, komadrona, nars at guro--para sa bagong salinlahing ito, at isugo Mo sila sa lalong madaling panahon."

Lubhang kailangan namin ng isa o dalawang doktor. Malapit nang dumating ang furlough ni Dr. Kennedy. Kailangan namin agad ng mga nars. Kailangan namin ng iba pang medical technician at tulong sa ganoong paraan. Kailangan namin ang sinumang itutulak ng Diyos, kailangan sila alang-alang sa mga kaluluwang hindi pa nakakikita ng isang Cristiano, lalo na ang makarinig ng ebanghelyo ng ating Panginoong Jesucristo. Sinasabi ng aming teksto, "Naglaan Ako ng isang nakabukas na pinto sa harap mo, na walang sinumang makapagsasara." Pero naniniwala ako na pananatilihin lamang ng Diyos na bukas ang pintong ito habang pumapasok tayo rito. Walang sinumang makapagsasara nito, pero maaaring balang araw ay

kailangan Niyang hayaang magsara ito kung hindi tayo papasok.

Ipanalangin ninyo ang mga pangangailangang ito, kabilang ang isang buong ospital at mga tauhan. Higit sa lahat, kailangan namin ng pananggalang ng panalangin habang pumapasok kami sa estratehiko at napakahalagang lupain ng Arabia, isang pintong walang sinumang makapagsasara. Ipanalangin ninyo na hindi kami pumasok nang kulang na kulang at na hindi kami mahuli.

Missionary Symposium: Timog-silangang Asia — Arthur Mathews (1961)

Arthur Mathews, Regional Secretary, China Inland Mission.

Mag-isip kayo kasama ko nang sandali tungkol sa pag-eebanghelyo sa mundo kaugnay ng timog-silangang Asia. May isang talatang gusto kong basahin sa Luke 14:31: "O sinong hari, na kung pasasa pakikidigma laban sa ibang hari, ay hindi muna uupo at sasangguni." Walang duda na ito ang ginawa ng ating Panginoon: tinimbang Niya ang lahat ng mahahalagang bagay bago Niya italaga ang Kaniyang sarili sa gawain ng pangangaral. Ang buhay ng ating Panginoon ay hindi lamang isang serye ng magkakahiwalay at walang-kaugnayang paglalakbay at himala. Naniniwala ako na ito ay isang kampanyang pinlano, at isinagawa ito ayon sa isang plano. Kaya habang iniisip natin ang pag-eebanghelyo sa mundo ngayon, hindi tayo dapat mag-isip nang watak-watak, kundi bilang isang kampanya gaya ng ipinakikilala sa atin sa Salita ng Diyos. Kapag makikipagdigma ang isang hari, sinasabi ng sentido komun na dapat muna siyang umupo at sumangguni. At isa sa mga dapat nating gawin habang hinaharap natin ang gawaing ito ay isaalang-alang ang iba't ibang bagay na kasangkot.

Una, isipin natin ang ilan sa mga bagay na sumasalungat sa gawaing pangmisyon. Pangunahin sa mga ito ang Komunismo. Sa China ay may tiyak at planadong paglipol sa isang bahagi ng Iglesia ni Jesucristo sa

mundo ngayon. Pero matagal nang natuklasan ng mga Komunista na ang Iglesia ni Jesucristo ang pinakamatibay na bagay sa lupa ng Diyos, at ang pagpatay nila sa mga miyembro dito at doon ay tila hindi tumutupad sa kanilang layunin. Hindi kami nagbibigay ng anumang huwad na pag-asa tungkol sa kalagayan sa China. Dahil sa taggutom na dinaranas nila at sa mga panggigipit, at kasabay nito ang kanilang pamumuhay sa komyun, halos imposible para sa atin na maisip kung paano mabubuhay ang isang Iglesia, lalo na ang lumago. Iyan ay dapat nating iwan sa mga kamay ng Panginoon. Makatutulong tayo, at dapat, sa pamamagitan ng ating mga panalangin.

Isaalang-alang natin ang Laos, ang bansang ito na napunta sa unahan ng balita at ito ang ikalawa na ikinababahala namin dahil sa pagpasok ng mga Komunista. Ang mga Komunista ay karamihan nasa hilaga, bagaman nakikita naming halos sa buong bansa na ang kanilang pagpasok. Sa mga lungsod ay may mga puwersa ng kapayapaan, pero saanman sa gubat, saan man ninyo gustong maglakbay, malamang na makatagpo kayo ng mga Komunistang nakapasok. Ang aming mga misyonero, mahigit dalawampu, ay naroon pa. Hindi madali ang komunikasyon. Walang riles ng tren sa bansa, at wala ring mga pahayagan. Karaniwan, sa mga lugar ng Komunista ay hindi nagdadala ng radyo ang aming mga misyonero. Kaya hindi nakukuha ng mga misyonero ang lahat ng pinakabagong balita, pero kasabay nito ay nagpapatuloy sila, at may mga hakbang nang ginawa upang matiyak na sa sandaling ituring itong matalino, ililipat sila sa kabila ng Ilog Mekong papuntang Thailand.

Iniisip namin ang timog Thailand na may dalawampung iba't ibang grupo ng tribo sa maliit na piraso lamang ng lupaing iyon, at sa ngayon ay dalawa o tatlo pa lamang sa kanila ang napasok sa simula ng aming mga misyonero; nagpunta kami roon noong 1957. Kailangan munang matutunan ng mga misyonero ang wikang Lao, at pagkatapos ay ang partikular na grupo ng tribo na pinagtutuunan nila. Kaya natural na hindi pa gaanong marami ang nagagawa; sa totoo lang, napakakaunti. Ayaw naming makitang magsara ang bansang ito sa ebanghelyo gayong kapapasok pa lamang dito at may ganitong pagkakataon sa ngayon. Doon din ay kailangan nating manalangin na pangibabawan ng Diyos ang mga plano ng mga tao at ng mga bansa, at isulong ang Kaniyang sariling layunin sa maliit na kahariang iyon.

Ang ikalawang bagay na naglilimita ay ang Islam. Sa Malaya, walang manggagawang Cristiano na pinahihintulutang mag-ebanghelyo sa mga Malay. Kung may mahuling lumalabag sa batas na ito, ipatatapon siya sa loob ng dalawampu't apat na oras, Saksi man ni Jehova o misyonerong ebanghelikal. Kaya kalahati ng populasyon ng Malaya ay naiiwan ngayon nang walang anumang patotoo sa kanilang sariling lugar. Sinisikap naming maabot sila sa ibang paraan. Sa Singapore ay pinahihintulutan kaming mangaral sa mga Malay, gayundin sa timog Thailand. Kumikilos kami sa dalawang dulong ito sa pag-asang ang ilang patotoo ay umapaw patawid sa Malaya mismo, at na ang ilan sa mga Muslim na ito ay makarinig ng ebanghelyo ni Jesucristo.

Sa Indonesia, sa malaking isla ng Sumatra, may isang bayan sa gitnang bahagi na tinatawag na Menangkabau, isang bayang Muslim na mahigit dalawa't kalahating

milyon. Itinuon ng aming misyon ang panalangin sa tribong ito, pero sa ngayon ay halos walang pagkakataong makapasok. Lubhang panatiko ang pananaw ng grupong ito. Kung may misyonerong papasok doon na hayagang naglalayong ipangaral ang ebanghelyo sa mga taong ito, mapupugutan siya ng ulo agad-agad.

At kaya may isa pang bagay na naglilimita, at maaari tayong magtuloy sa mahabang listahan. Nariyan ang muling pagbangon ng mga sinaunang relihiyon sa makabagong anyo sa Formosa, Japan at ilang iba pang bansa. Pagkatapos ay isa pang punto na maaari kong ipasok dito ay ang mga permiso sa paninirahan.

Sa nakaraang mga taon sa Indonesia, parang pagbunot ng ngipin ang pagkuha ng visa mula sa pamahalaan. Sa katunayan, noong mga unang araw nang may labing-anim kaming aplikasyon na nakapila para humingi ng visa, sinabi ng ministrong may hawak nito sa pamahalaan, "Ang China Inland Mission ay may labing-anim na manggagawang balak nilang dalhin sa bansang ito, at kasingtiyak na naririto ako, sisiguraduhin kong walang isa man sa kanila ang makapapasok." Ngayon ay may apatnapu o higit pa kaming misyonero sa Indonesia, at isa sa mga pinakahuling aplikasyon ay inihanda pa ng mismong lalaking ito na determinadong walang misyonerong CIM ang makapapasok sa Indonesia. Kaya nakikita ninyo kung paano kumilos ang Diyos. Kasabay nito, isa itong bagay na naglilimita. Ang totoo, ang mga misyong nasa Indonesia na bago ang kalayaan nito, o hanggang kamakailan, ay halos walang naging problema. Pero kinailangan naming humanap ng mga sponsor sa loob ng bansa para sa lahat ng aming misyonero, at dito nagkakaproblema. Sa Burma ay

ganoon din ang kalagayan. Sinubukan naming pumasok sa Burma, pero hindi kami pinahintulutang pumasok nang higit sa pansamantalang visa.

Ang ikalawa kong punto ay ang mga bagay na may potensiyal. Alam ko ang mga bagay na may potensiyal na nasa isip ninyo habang tinitingnan ninyo ang larangan ng misyon ngayon. Iniisip ninyo ang mga babasahin at radyo at mga katulad na bagay, at magagamit ang lahat ng iyon. Pero gusto kong lampasan muna ang lahat ng ito. Marahil ay masyado tayong nakatuon sa mga ito, o nabigyan natin sila ng di-makatarungang laking puwesto sa pagpaplanong pangmisyon. Mag-isip tayo sa ibang direksiyon. Ano ang ating layunin? Kung ang ating layunin ay anumang iba pa bukod sa ibigay ang ebanghelyo sa bawat nilalang, mali ang ating pinupuntirya. Kung gayon, ano sa mundong ito na ating ginagalawan ang may pinakamalaking potensiyal upang maabot nang pinakamabisa ang pinakamaraming nilalang?

Nakikita ko ang isang sagot sa mga kabataan, lalo na sa timog-silangang Asia. Sa Singapore ay may populasyong mahigit isa't kalahating milyon. Mahigit kalahati nito ay mga tinedyer. Ang Singapore Times, ang straight newspaper, ay nagsabi kamakailan ng ganito: "Ang kaluwalhatian ng Singapore ay nasa kaniyang kabataan. Ang pag-asa ng Singapore ay nasa kaniyang kabataan." Anumang plano, sa iglesia man o sa estado, na hindi lubos na isinasaalang-alang ito ay tiyak na mabibigo.

Sa Formosa ay may labing-isang milyon, at kalahati ng populasyon ay wala pang labingwalong taong gulang, at dalawang milyon ang nasa edad anim hanggang labintatlo. Ang Japan ay may halos dalawampung

milyong tao sa elementarya. Maaari pa akong magpatuloy sa iba't ibang bansang ito at magbigay sa inyo ng ilan pang estadistika. Mahalaga ang mga ito, pero marahil ay hindi na kailangan dito.

Ang kabataan ngayon ay potensiyal para sa pag-unlad bukas! Tingnan ang maaalab at mainit ang dugong kabataan sa Japan na nagpaparada habang nagsasagawa sila ng kanilang mga demonstrasyon. Tingnan ang mga lihim na samahan sa mga kabataan ng Malaya, ang mga palihim na samahang Komunista na siyempre ay naglalayong muling magkaroon ng kapangyarihang pampulitika sa bansang iyon. Ang mga kabataang ito ay malakas ang katawan at handang gumawa o mangahas o mamatay para sa anumang layunin, ang layuning tila humahawak sa kanila sa sandaling iyon.

Nakikita ko rin ang mga kabataang Tsino sa Borneo, o Kalimantan, gaya ng tawag dito ngayon. Nakikita ko silang naglalakbay nang naglalakad, nakikipagbuno sa baku-bako at halos imposibleng mga daan, upang dalhin ang patotoo sa ibang tao. Sa madaling salita, nakikita ko ang kabataang nag-eebanghelyo sa mga lugar na katabi ng kanilang tinitirhan. At ano ang bunga nito? Ang totoo, ayon sa mga bilang na dumarating sa aming punong-tanggapan, napansin namin na ang lugar na pinakamabunga, kung saan pinakamaraming bunga ang nakikita, ay kung saan ang mga kabataang ito ay nasa mga daan, naglalakbay, umaakyat sa mga ilog upang dalhin ang ebanghelyo sa mga taong kasama nilang namumuhay, at halos para itong isang maliit na pagbabagong-buhay.

Ano ngayon ang ginagawa upang mapakinabangan ang potensiyal na ito at gawin itong mahalagang bahagi ng

pag-eebanghelyo sa mundo? Tingnan ang ginagawa natin. Ang ilang misyonero na may natatanging kaloob para sa gawain sa kabataan, o may pangunguna ng Diyos sa kanilang buhay, ay itinutuon sa gawain sa mga estudyante sa mga unibersidad at iba pang paaralan. Ang kanilang gawain, sa isang diwa, ay walang direksiyon, iniiwan sa kanilang sariling pagkukusa para maisagawa. Karaniwan ay lokal lamang ito at hindi nakakabit sa anumang mas malawak na programa.

Nakikita ko rin ang mga misyonero, minsan mga dalagang walang asawa, minsan mga mag-asawa, na itinalaga sa gawain sa istasyon sa larangan ng misyon, at natural nilang natatagpuan ang kanilang daluyan sa mga Sunday school at gawain sa kabataan. Ang pagkakatalaga nila ay sa isang istasyon, at ang paraan ng paghawak nila sa gawain ng istasyon ay sa pamamagitan ng paghikayat sa mga kabataan at mga bata, pagsisimula ng mga klase at iba pa.

Nakikita ko rin ang paggamit ng mga wikang pain; sa madaling salita, paggamit ng Ingles sa mga katutubong ibang wika ang salita upang maakit sila, paggamit ng Ingles upang magturo ng mga klase sa Bibliya sa wikang Ingles. Ilan lamang ito sa mga paraang ginagamit namin ngayon upang maabot ang kabataan. Walang duda na marami pa tayong maiisip.

Pero gusto kong magtanong ng isa pang tanong. Ano ang dapat gawin kung seryoso nating susubukang abutin ang kabataan at gamitin ang potensiyal na ito? May ilang punto ako rito.

Una sa lahat, dapat nating suriin ang ating mga layunin. Ang ating layunin ay dapat maging isang regular na patotoo sa lahat ng estudyante, hindi lamang sa isang

partikular na bahagi, hindi lamang sa mga estudyante sa unibersidad dito, o hindi lamang sa mababang baitang ng Sunday school sa ibang lugar. Sa madaling salita, ang kailangan natin ay isang regular na patotoo sa buong grupong ito na tatawagin nating kabataan ng lugar na ito. Iyan ang ating layunin; ngayon, paano natin ito gagawin, ilang hukbo ng misyonero ang kakailanganin natin, at iba pa?

Hayaan ninyong magpatuloy ako sa ikalawa kong punto: dapat nating baguhin ang ating binibigyang-diin. Hindi ba't nahilig tayong idiin ang pangangailangan sa mga dalubhasang teknikal sa larangan ng radyo, babasahin, abyasyon, linguistics, mga tagasalin, at iba pa? Gusto kong itanong kung hindi ba ito marahil dahil desperado na ang mga misyon sa mga manggagawa, kaya marahil ay sinusundan natin ang daang pinakamadali.

Lahat tayo ay hilig na ialok muna ang ating pisikal na kakayahan, dahil alam nating mayroon tayo niyon. Kaya kapag may trabaho sa larangan ng misyon na nangangailangan ng ilan sa ating partikular na kakayahan, iniisip nating kuwalipikado tayo, na tiyak na ito ang pangunguna ng Diyos para sa atin, kaya handa tayong ialok ang ating sarili sa direksiyong iyon. Hindi ba natin dapat ituon ang diin sa mga kabataan sa mga Bible school at iba pang lugar, at ipakita sa kanila na lubhang nangangailangan ang larangan ng misyon ng mga kabataang pupunta sa mga kabataan? Bakit ang lahat ng nagtapos na nagpakadalubhasa sa gawain sa kabataan sa ating mga Bible school ay sa ating mga iglesia rito sa sariling bayan natatagpuan ang kanilang huling lugar ng pagkakatalaga? Pakiramdam ba nila ay dito lamang may puwang para sa kanilang pangitain? Marahil ay dapat magkaroon ang ating mga lupon ng

misyon ng mas agresibong programa sa kabataan na makaaakit ng mga manggagawa sa kabataan, at magkaroon ng mas malinaw na direksiyon para sa mga dumarating na may ganitong partikular na kakayahan.

Gayunman, may isa pang mungkahi: na baguhin natin ang ating binibigyang-diin upang magkaroon ng makatarungang paghahati ng ating mga manggagawa, upang ang isang grupo ng manggagawa ay makapunta sa larangan ng misyon, at hindi nakakalat saanman na paminsan-minsan lamang may isang ipinadadala para gumawa sa kabataan sa isang unibersidad o ibang paaralan.

Ang ikatlo kong punto: suriin muli ang ating mga organisasyon. May mga tagapangasiwang medikal tayo, may mga direktor ng babasahin tayo, may mga komite sa audio-visual tayo. Dapat lamang na mayroon tayo ng mga ito. Pero hindi ba dapat magkaroon ang mga organisasyong pangmisyon ng isang direktor ng programa sa kabataan sa mas mataas na antas na makapagpapayo at makatutulong sa pagtatalaga at sa pagpaplano? Hindi ba't ito marahil ang isa sa mas mabibigat na bagay na maaaring nakaligtaan natin o hindi natin nagawa?

Ikaapat, marahil ay maaari nating isaalang-alang ang pagbabago ng ilan sa ating mga pamamaraan. Kung aabutin ang kabataan sa kabuuan, ang unang dapat nating isaalang-alang ay ang mass media. At dito ay mayroon tayong mga dalubhasang teknikal para sa radyo, telebisyon, babasahin, pahayagan at iba pang ganoong larangan. At pagkatapos ay mga youth center. Natagpuan namin na ang isang youth center sa Manila, Philippines, ay isang mabungang larangan, at

napakalawak ng naaabot. Ang ilan sa mga estudyanteng napunta sa youth center na iyon ay naakay kay Cristo, at nagkaroon ng pangitaing pangmisyon. Dinala sila sa ibang isla sa Pilipinas at nakita nila ang pag-eebanghelyo sa mga tao. Natagpuan namin na ang mga youth center, youth camp, at mga manggagawang itinalaga sa mga paaralan ay napakamabungang paraan.

Masasabi ko kaugnay nito na marami sa aming mga manggagawa sa Indonesia ang estratehikong nakalagay sa ilan sa malalaking paaralan at unibersidad na ito kung saan binibigyan sila ng iba't ibang tungkulin. Sa isang unibersidad sa Indonesia--sa katunayan, isa sa pinakamalaki, kung saan nagmumula ang mga estudyante sa lahat ng tatlong libong milya ng mga isla--dalawa sa aming mga babaeng misyonero ang binigyan ng dalawampung oras ng pagtuturo ng Bibliya sa isang paaralang 70 hanggang 80 porsiyento ay Muslim. Ang isa sa aming mga manggagawa, pagkatapos ng furlough, ay inanyayahang bumalik bilang chaplain ng lahat ng gawaing espirituwal na isinasagawa sa unibersidad na iyon. Kaya nailalagay ang aming mga tauhan. Pero mga patak lamang ito. At kung saan may patak lamang dito at doon, isang pagsulong dito at doon, dapat ay may isang magkakaugnay, sama-sama, at pangkalahatang pagpaplano upang maisagawa ang kampanya.

Sa wakas, kailangan kong magsabi ng tungkol sa bagay na nagpapasya. Ang Banal na Espiritu ng Diyos ay soberano sa Iglesia ng Diyos upang tawagin ang Kaniyang mga rekrut, upang pamunuan ang mga estratehiya ng Iglesia at upang isagawa ang isang kampanya. Sa ilalim ng Kaniyang pamumuno tayo nagmamartsa, sa ilalim ng Kaniyang pamumuno tayo nakikipagdigma. Siya ang may pananagutan. Kung

nagsasara ang Diyos ng mga pinto, tiyak na may ibang lugar ang Espiritu ng Diyos na sabik Siyang pagdalhan ng mga manggagawa. Ganiyan namin nakitang nangyari ang mga bagay nang lumabas ang aming mga manggagawa mula sa China. Binigyan kami ng Diyos ng ibang larangan. Sa China ay iisang wika lamang ang ginamit namin. Ngayon ay naaabot namin ang mahigit apatnapung iba't ibang grupo ng wika. Kung dati ay may malaking harapang pag-atake kami sa malawak na harapan, ngayon ay kumikilos kami sa mga rehiyonal na lugar upang abutin ang ilan sa mga lugar na nalampasan sa pagsulong ng mga misyonero.

Kaya tumitingin kami sa soberanong Espiritu ng Diyos bilang ang nagpapasya sa kampanyang ito. Siya ang tatawag sa sinumang naisin Niya. "Ibukod ninyo sa akin si Pablo at si Bernabe sa gawaing itinawag ko sa kanila" (Acts 13:2). Siya ang mamumuno sa estratehiya, sapagkat Siya ang magbubukas ng mga pinto at Siya ang magsasara ng mga pinto, at dadalhin Niya si Pablo sa Troas at patawid sa Europa. At ilalabas Niya ang mga misyonero mula sa China at ilalagay sila sa timog-silangang Asia at iba pang bansa. Ilalabas Niya sila mula sa Congo at ilalagay sila kung saan Niya naisin.

Kasabay nito, dapat din nating isipin ang nananaig na kapangyarihan ng panalangin sa Iglesia ni Jesucristo. Oo, isaalang-alang ang maliliit na bagay, pero narito ang bagay na nagpapanalo, at nasa panig natin ang bagay na nagpapanalo.

Habang iniisip natin ang mga kabataan ng timog-silangang Asia ngayon, maging tawag nawa ito ng Diyos sa ilan sa mga kabataan dito at sa ating mga Bible school, na italaga ang kanilang puso at buhay kay

Jesucristo, upang magamit sa pag-akay sa ilan sa mga kabataang ito, upang gawin ang ilan sa potensiyal na ito na isang mahalagang bahagi sa pagsulong ng kaharian ni Jesucristo sa mga bansa ng timog-silangang Asia.

Magbihis Nang Nababagay! — David D. Allen (1961)

David D. Allen, Pastor, Calvary Baptist Church, Hazel Park, Michigan.

"Kayo nga, bilang mga hirang ng Dios, mga banal at minamahal, ay magsipagbihis kayo ng pusong mahabagin, ng kagandahang-loob, ng kababaang-loob, ng kaamuan, ng pagpapahinuhod; kayo'y mangagtiisan at mangagpatawaran sa isa't isa, kung ang sinoman ay may sumbong laban kanino man; na gaya naman ng pagpapatawad sa inyo ng Panginoon, ay gayon din naman ang inyong gawin: at higit sa lahat ng mga bagay na ito ay mangagbihis kayo ng pagibig na siyang tali ng kasakdalan. At ang kapayapaan ng Dios ay maghari sa inyong mga puso, na dito naman kayo'y tinawag sa isang katawan; at kayo'y magpasalamat. Manahanang sagana sa inyo ang salita ni Cristo; na kayo'y mangagturuan at mangagpaalalahanan sa isa't isa sa lahat ng karunungan sa pamamagitan ng mga salmo at ng mga himno at ng mga awit na ukol sa espiritu, na magsiawit kayo sa Panginoon ng may biyaya sa inyong puso. At anomang inyong ginagawa, sa salita o sa gawa, gawin ninyo ang lahat sa pangalan ng Panginoong Jesus, na kayo'y mangagpasalamat sa Dios Ama sa pamamagitan niya" (Colossians 3:12-17).

Ang mga sulat sa mga taga-Efeso at sa mga taga-Colosas ay naglalahad ng iisang maluwalhating paksa: ang Persona at gawain ng walang-kapantay na Anak ng Diyos. Gayunman, ang diin sa Efeso ay nasa Katawan, samantalang ang diin sa Colosas ay nasa Ulo. Ang Colosas ay may kaugnayan sa Efeso na gaya ng

kaugnayan ng Galacia sa Roma. Ang Colosas ay Efesong pinaikli, siniksik, pinatapang. Sa kabilang banda, ang Efeso ay Colosas na pinalawak.

Ang sulat sa mga taga-Colosas ay nahahati sa dalawang bahagi. Ang lahat ng sulat ni Pablo ay hinulma sa iisang hulmahan. Ganito ang pangunahing pagkakabuo: una, mabigat na turong doktrinal na kumakapit sa iyong espirituwal na tadyang, at pagkatapos ay ang pag-agos ng doktrinang iyon sa pag-uugali.

Ikaw ang kinakain mo sa katawan, at ikaw ang binabasa mo sa isip, at ikaw ang pinaniniwalaan mo sa espiritu. Kung wala kang pinaniniwalaan, sa totoo lang ay wala kang kuwenta. Una ang doktrina, saka ang pag-uugali. Una ang kredo, saka ang asal. Una ang paniniwala, saka ang pamumuhay. Una ang mga prinsipyo, saka ang pagsasagawa. Una, ang kapahayagan, at saka, ang pananagutan. At ang pinagsama ng Diyos ay huwag paghiwalayin ng tao. Ang lahat ng may bigat na doktrinal sa Bibliya ay may katapat na katotohanan sa praktikal na pagsasabuhay sa pag-uugali ng Cristiano. Kapag sinabi ng isang mananampalataya na pinanghahawakan niya ang ganito at ganoon at ang iba pang doktrina, at pagkatapos ay namumuhay siya ng buhay na pabaya, maluwag, malamig, makalaman, magaspang, at bastos pa nga, pinatutunayan lamang niya na sinungaling siya. Sa Matthew 7:20 ay sinabi ng Tagapagligtas: "Kaya't sa kanilang mga bunga ay inyong mangakikilala sila."

Sa unang dalawang kabanata ng Colosas ay inilalahad sa atin ang ating di-nagkakamali, walang-hanggan, walang-kapantay, at di-nababagong katayuan kay Cristo Jesus. Sinasabi ng Colossians 2:9 at 10: "Sapagka't sa kaniya'y

nananahan ang buong kapuspusan ng pagka-Dios sa kahayagan ng katawan, at sa kaniya'y napuspos kayo." Wala na kayong ibang kailangan o anumang dagdag pa. "Sapagka't sa kaniyang kapuspusan ay nagsitanggap tayong lahat, at biyaya sa biyaya" (John 1:16). "Purihin ang Dios at Ama ng ating Panginoong Jesucristo, na sa atin ay nagpala ng bawa't pagpapalang ayon sa espiritu sa sangkalangitan kay Cristo" (Ephesians 1:3).

Sa huling dalawang kabanata ng Colosas, gayunman, sumusulpot mula sa bawat sulok ang malulutong, maiikli, malilinaw, matutulis, at angkop na mga pangaral na mga utos ng Diyos; hindi payo, hindi lamang mungkahi, kundi mga utos na kasing-bigkis sa makasalanang dalawang beses ipinanganak gaya ng "Huwag kang papatay." Nabasa na natin ang isang talata mula sa bahaging ito ng sulat sa mga taga-Colosas.

Ang bahaging ito na may serye ng mga pangaral ay inilalahad sa larawan ng paghuhubad at muling pagbibihis. Sa negatibong panig ay ang katotohanang "hinubad na natin ang dating pagkatao" (3:9). Iyan ay isang katotohanan ng Bibliya. Hindi mo ito naaamoy. Hindi mo ito nalalasahan. Hindi mo ito nararamdaman. Sinasabi ito ng Bibliya, at iyon na ang lahat ng kailangan. Batay roon, dapat nating hubarin, alisin, itapon, at ihagis palayo ang mga kasuotang isinuot ng dating pagkatao. Pangit tingnan ang mga iyon, mabaho ang amoy, at masama talaga. Kaya hinuhubad natin ang lahat ng iyon.

Ngayon sa positibong panig, dapat nating isuot ang bagong pagkatao (talatang 10). Ang bagong pagkatao kay Cristo. Isinuot na natin Siya, nasa Kaniya na tayo.

Isinusuot ko ang aking overcoat; nasa loob ako nito at nakasuot ito sa akin at tinatakpan ako.

Simula sa talatang 12 ay mayroon tayong praktikal at etikal na pag-agos. Ang etika ng Cristiano ay talagang etika ng Bagong Tipan. Narinig na ninyo ang etika ng mga doktor; may mga bagay na hindi gagawin ng isang doktor. Ang mabuting doktor ay hindi nag-iikot na namimigay ng anunsiyo, "Pumunta ka sa akin, mapagagaling kita rito." Hindi niya pababagsakin ang ibang doktor para nakawin ang mga pasyente nito. Ang mabubuting doktor, mabubuting dentista at mapagkakatiwalaang abogado ay may etika. Maaaring ikagulat ng ilang Cristiano na ang Bagong Tipan ay naglalahad ng ilang pangunahing bagay na nararapat at ilang bagay na hindi nararapat. Kailangan nating malaman kung ano ang nakalulugod sa Diyos. "Pagka ang mga lakad ng tao ay nakalulugod sa Panginoon, pati ng kaniyang mga kaaway ay pinapagiging kapayapaan niya sa kaniya" (Proverbs 16:7).

Ngayon ay buksan ang Colossians 3:12: "Kayo nga . . . ay magsipagbihis." Dapat ninyong malaman na ang mga salitang "kaya nga" at "dahil dito," "saka" at "kapag," "hanggang" at "hanggang sa" ay dapat bilugan. Mga palatandaan ang mga ito sa Bagong Tipan. Dahil naisuot na natin ang bagong pagkatao, ngayon ay dapat nating isuot ang Kaniyang kasuotan. Naghubad na tayo, hinubaran na tayo hanggang sa balat. Hinubad na natin ang lahat ng isinuot ng dating pagkatao, ang galit at poot at pagsisinungaling, at ngayon ay muli tayong nagbibihis. Hindi lahat ng ating kasuotan ay nakikita, at ang ilan sa mga bagay na nakatala rito ay maaaring hindi makita ng iba.

Habang nagsisimula tayong magbihis, maaalala natin ang Colossians 3:4: "Si Cristo, na siyang ating buhay." Kapag tiningnan natin ang walong kasuotang nakalista rito para sa atin at isinuot natin ang mga ito isa-isa, ang kabuuan ay nagsasabing si Cristo ang ating buhay.

Bago sabihin ni Pablo kung ano ang isusuot, nagbigay muna siya ng tatlong titulo sa mga tinawag niyang "mga banal at mga tapat na kapatid," sa Colossians 1:2. Wala nang mas mataas na titulong maibibigay sa sinumang tao.

Titulo bilang isa, "Kayo nga, bilang mga hirang ng Dios, ay magsipagbihis." Hindi ko alam kung gaano katagal pagkatapos kong maligtas bago ko natuklasan na kilala na ako ng Diyos bago ko pa Siya nakilala. Tuwang-tuwa akong marinig na ako ay hirang ng Diyos. Tiyak na hindi ko hinahanap ang Diyos! Tumatakas ako sa Kaniya nang kasimbilis ng kayang itakbo sa akin ng aking kasalanan. Hinabol Niya ako, hinuli ako, iniligtas ako. Natuklasan kong may plano pala ang Diyos. Alam Niya ang ginagawa Niya sa buong panahon; ako ang hindi.

Para sa inyo na allergic sa salitang hirang, imumungkahi ko na pagsamahin ninyo ang Romans 8:33 habang binabasa ninyo ito: "Sino ang magsasakdal sa mga hinirang ng Dios?" Pareho ang kahulugan. "Ayon sa pagkapili sa atin (o pagkahirang sa atin) sa kaniya bago itinatag ang sanglibutan, upang tayo'y maging mga banal" (Ephesians 1:4). "Yamang nalalaman, mga kapatid na minamahal ng Dios, ang pagkahirang sa inyo" (I Thessalonians 1:4). "Datapuwa't kami ay dapat magpasalamat na palagi sa Dios dahil sa inyo, mga kapatid na minamahal ng Panginoon, sapagka't kayo'y hinirang ng Dios buhat nang pasimula sa ikaliligtas sa

pagpapakabanal ng Espiritu at sa pananampalataya sa katotohanan" (II Thessalonians 2:13). "Kaya't tinitiis ko ang lahat ng mga bagay dahil sa mga hirang, upang sila naman ay magtamo ng pagkaligtas na nasa kay Cristo Jesus pati ng walang hanggang kaluwalhatian" (II Timothy 2:10). "Ayon sa pananampalataya ng mga hirang ng Dios" (Titus 1:1). "Kaya, mga kapatid, . . . magsikap kayo upang mapapanatag ang pagkatawag at pagkahirang sa inyo: sapagka't kung inyong gagawin ang mga bagay na ito ay hindi kayo mangatitisod kailan man" (II Peter 1:10). "Ayon sa paunang kaalaman ng Dios Ama" (I Peter 1:2).

Kung hindi kayo naniniwala sa pagkahirang, tingnan ninyo kung gaano karami sa Bibliya ang kailangan ninyong punitin. Kailangan ninyong kunin ang inyong maliit na lanseta ni Jehudi at gupitin ang lahat ng mga talatang ito, at magiging pangalawang pinsan kayo ng isang modernista kapag ginawa ninyo iyon. Kailangan ninyong paniwalaan ito.

Ang ikalawang titulo rito--"Kayo nga, bilang mga hirang ng Dios, mga banal . . ." Ito rin ang "mga banal" sa 1:2. "Kaya nga, mga banal na kapatid, na mga kasalo sa pagkatawag ng kalangitan, inyong pagbulaybulayin ang Apostol at Dakilang Saserdote ng ating pagkakilala, si Jesus" (Hebrews 3:1). "Kayo'y mangagpakabanal; sapagka't ako'y banal" (I Peter 1:16). "Yamang taglay nga natin ang mga pangakong ito, mga minamahal, ay magsipaglinis tayo sa lahat ng karumihan ng laman at ng espiritu, na ating gawing sakdal ang kabanalan sa takot sa Dios" (II Corinthians 7:1). "At kayo nawa'y paramihin at pasaganain ng Panginoon sa pagibig sa isa't isa, at sa lahat ng tao, na gaya naman namin sa inyo; upang kaniyang patibayin ang inyong mga puso na

walang kapintasan sa kabanalan sa harapan ng ating Dios at Ama, sa pagdating ng ating Panginoong Jesus na kasama ang lahat ng kaniyang mga banal" (I Thessalonians 3:12, 13). "Sapagka't katotohanang tayo'y pinarurusahan nila na ilang araw ayon sa inaakala nilang mabuti; datapuwa't siya'y sa ikabubuti natin, upang tayo'y maging kabahagi ng kaniyang kabanalan" (Hebrews 12:10).

May mga taong allergic sa salitang kabanalan. Mas gusto ba ninyo ang personal na kabanalan sa pamumuhay? Lumang salita na raw iyan; walang makauunawa. Paano kung personal na kalinisan? Pareho lang ang kahulugan ng lahat ng iyan. Inaasahan ng Diyos na malinis tayo. Pakinggan ninyo ako: hindi ninyo kailangang maging matalino, pero kailangan ninyong maging malinis. Gagamitin ng Diyos ang mga taong mas mahina ang ulo kaysa sa inyo, basta't malinis sila. Iyan lang ang hinahanap ng Diyos.

Pagkatapos ay ang ikatlong titulo--minamahal. Ito ang kung ano tayo. Tayo ang pinakaminamahal na mga tao sa balat ng mundo ng Diyos. Mahal Niya tayo. "Tingnan ninyo kung anong anyo ng pagibig," anong kapal ng pag-ibig, anong uri ng pag-ibig, anong kalibre ng pag-ibig, anong lapot ng pag-ibig, anong siksik ng pag-ibig, "ang ipinagkaloob sa atin ng Ama, upang tayo," sa lahat ng tao, "ay tawaging mga anak ng Dios" (I John 3:1). "Datapuwa't kami ay dapat magpasalamat na palagi sa Dios dahil sa inyo, mga kapatid na minamahal ng Panginoon" (II Thessalonians 2:13).

Gayunman, hindi lamang tayo mga taong minamahal ng Diyos sa natatanging paraan; mahal din tayo ng ibang tao. Gaano man kahirap paniwalaan, totoo ito. "Kaya,

mga kapatid kong minamahal at pinananabikan, aking katuwaan at putong, ay magsitibay nga kayo sa Panginoon, mga minamahal ko" (Philippians 4:1). Ang mga tao ng Diyos ay nagmamahalan sa isa't isa, at wala rin kayong pagpipilian pagdating diyan.

Ngayon ay dumarating tayo sa walong kasuotang isusuot natin. Mula sa loob palabas, "kayo nga, bilang mga hirang ng Dios, mga banal at minamahal, ay magsipagbihis ng mga bituka ng kahabagan." Noong 1611 ay magandang idyoma iyon; ngayon ay wala na itong kahulugan. Ang idyomang may kahulugan ngayon ay "isang pusong mahabagin."

Tigilan na natin ang pag-uusap tungkol sa pamimilit at pagsisisi. Wala tayong anumang habag, at iyan ang problema natin. May nagsasabi, "Wala akong pasanin para diyan." Iyan na nga--walang habag.

"Datapuwa't nang makita niya ang mga karamihan, ay nagdalang-habag siya sa kanila." Higit pa iyan sa masasabi natin tungkol sa ating sarili! Bakit Siya lubhang nahabag? Dahil ang mga karamihan ay "nanghihimagod at nangangalat, na gaya ng mga tupang walang pastor" (Matthew 9:36). "At kayo'y magmagandang-loob sa isa't isa, mga mahabagin" (Ephesians 4:32). Ito lamang ang paglitaw ng salitang malambot ang puso sa Bibliya. Iyan ang punto--malambot ang puso, mahabagin, madamayin. "Kayo'y . . . magdamayan" (I Peter 3:8).

Hindi lang talaga lumalabas ang ating puso para sa iba! Parang hindi lang talaga ginawang ganoon. "O Panginoon, pagpalain Mo ako, ang asawa ko, ang anak kong si John at ang asawa niya, kaming apat, wala nang iba pa." Abalang-abala tayo sa sarili nating maliit na

grupo kaya wala na tayong panahon para sa ibang iglesia, ibang tao, ibang bagay! Makitid tayo, sikip tayo, lanta tayo, patay tayo. Wala akong pakialam kung gaano karami ang laman ng ulo mo; kung wala ito sa loob, hindi ka kailanman makapagbubunga, dahil ito ay nagmumula sa loob. Isa ito sa mga panloob na kasuotan. Hindi mo kinakailangang makita ang aking pusong mahabagin, bagaman dapat ay may lumalabas na kaunti nito.

Tingnan ang bilang dalawa: Kayo nga, bilang mga hirang ng Dios, ay magsipagbihis hindi lamang ng pusong mahabagin, kundi ng kagandahang-loob. Baka makita mo iyan kung magkakaroon ka ng pagkakataon. "At kayo'y magmagandang-loob sa isa't isa" (Ephesians 4:32). "Sa pagibig sa mga kapatid ay mangagmahalan kayo ng pagibig na tunay; sa paggalang ay mangagpaunahan kayo sa isa't isa" (Romans 12:10). Parang wika iyan mula sa kalawakan, mula sa ibang kontinente, mula sa ibang mundo. Iyan na nga, galing ito sa ibang mundo! Kaya bihira natin itong makita sa mundong ito. Narinig na ninyo ang maliit na batang babae na nanalangin: "O Diyos, gawin Mong mabuti ang lahat ng masasamang tao, at gawin Mong mabait ang mabubuting tao." Iyan na halos iyon.

Sa ibabaw ng kagandahang-loob, isuot ang kababaang-loob. Katumbas ito ng kapakumbabaan ng isip. "Ako nga, na bilanggo sa Panginoon, ay namamanhik sa inyo na kayo'y magsilakad na nararapat sa pagkatawag sa inyo, na may buong kapakumbabaan" (Ephesians 4:1,2). Ang salitang kapakumbabaan ay pinangungunahan ng isang nakababagabag na salita: buong kapakumbabaan. "Huwag kayong magsigawa ng anoman sa pamamagitan ng pagkakampikampi o sa pamamagitan ng pagpapalalo,

kundi sa kababaan ng pagiisip, ang bawa't isa'y magpalagay sa iba na lalong mabuti kay sa kaniyang sarili." Halos parang nagbibiro ako kapag binabanggit ko iyan mula sa Philippians 2:3. Karaniwan ay itinuturing natin ang ating sarili na mas magaling kaysa sa lahat. "Kung hindi ako mas magaling mangaral kaysa sa taong iyan sa pulpito, titigil na ako." Iyan ang karaniwang saloobin. Hindi gaanong pangkaraniwan ang mga bagay na ito sa praktikal na pamumuhay Cristiano.

"Naglilingkod sa Panginoon ng buong . . ." Akala ko ay sasabihin niya, "Naglilingkod sa Panginoon ng buong talino ng isip, ng nagniningning na katalinuhan." Pero sinabi ni Pablo, "Naglilingkod sa Panginoon ng buong kapakumbabaan ng pagiisip" (Acts 20:19). "Gayon din, kayong mga kabataan, ay pasakop kayo sa matatanda. Oo, kayong lahat ay mangagbigkis ng kapakumbabaan, upang mangaglingkuran ang isa't isa: sapagka't ang Dios ay sumasalangsang sa mga palalo, datapuwa't nagbibigay ng biyaya sa mga mapagpakumbaba. Kaya kayo'y mangagpakumbaba sa ilalim ng makapangyarihang kamay ng Dios, upang kayo'y kaniyang mapadakila sa kapanahunan" (I Peter 5:5,6). "Sapagka't sinasabi ko, sa pamamagitan ng biyayang sa akin ay ibinigay, sa bawa't tao na nasa gitna ninyo, na huwag magisip ng lalong mataas tungkol sa kaniyang sarili kay sa nararapat niyang isipin; kundi magisip na may kahinahunan, ayon sa sukat ng pananampalataya na ibinahagi ng Dios sa bawa't isa" (Romans 12:3). "Sapagka't kung ang isang tao ay nagaakalang siya'y may kabuluhan, gayong wala namang kabuluhan, ay dinadaya niya ang kaniyang sarili" (Galatians 6:3). "Hindi sa kami ay may kakayahan sa aming sarili, upang magisip ng anoman na tila mula sa aming sarili; kundi

ang aming kakayahan ay mula sa Dios" (II Corinthians 3:5).

Kababaang-loob--sino ang dalubhasa rito? Sino ang propesor sa kursong ito ng kapakumbabaan? Ang kababaang-loob ay ang mailap at bihirang katangian na kapag inakala mong mayroon ka nito, iyon mismo ang patunay na wala ka. Napakarupok, kakaiba, at maselang bulaklak ito; tumutubo lamang ito sa isang partikular na uri ng lupa, at ang pinakamahinang malamig na hangin ng kapalaluan, kayabangan at pagmamataas ay lalantahin ito agad. Walang higit na kulang sa ating puso kaysa sa kababaang-loob. Ang isip ang huling kuta ng pagkatao na susuko. Sinasabi ng isip: "Kakapit ako hanggang sa mapait na wakas."

Pagkatapos ay sinasabi ni Pablo: "Magsipagbihis kayo ng kaamuan." Ang kaamuan ay hindi kahinaan, hindi pagiging mahiyain na parang daga, hindi pagiging basahan na tinatapakan. Hindi ito paglalakad nang nakayuko ang balikat at mahaba ang mukha. "Kundi pakabanalin ninyo sa inyong mga puso si Cristo bilang Panginoon: na lagi kayong handa ng pagsagot sa bawa't tao na humihingi sa inyo ng katuwiran tungkol sa pagasang nasa inyo, gayon ma'y sa kaamuan at takot" (I Peter 3:15).

Sinusundan ito ng pagpapahinuhod. Ang pagpapahinuhod na may kaamuan ay magagawa lamang sa pagawaan ng kaluluwa ng Espiritu ng Diyos. "Datapuwa't ang bunga ng Espiritu ay pagibig, katuwaan, kapayapaan, pagpapahinuhod, kagandahang-loob, kabutihan, pagtatapat, kaamuan, pagpipigil: laban sa mga gayon ay walang kautusan" (Galatians 5:22, 23).

Pagpapahinuhod--kayang magtiis hangga't kalooban ng Diyos.

"Walang pagsubok na dumating sa inyo kundi ang karaniwan sa tao: datapuwa't tapat ang Dios, na hindi niya itutulot na kayo'y subukin ng higit sa inyong makakaya; kundi kasabay rin ng pagsubok ay gagawin naman ang paraan ng pagilag, upang ito'y inyong matiis" (I Corinthians 10:13--iyan ang Allen version). Kung nagkaroon man ng panahon na kailangan ng mga tao ng Diyos na kayang tiisin ito nang hindi sumusuko, ngayon iyon. Ang unang gustong sabihin ng isang Cristiano ay . . . "Sige, titigil na ako." "Sige, hindi ko na tuturuan ang klase ko." "Sige, magbibitiw na ako."

Unang-una, pagpapahinuhod, at pagkatapos ay pagtitiisan sa isa't isa, mapagmahal na pagpapasensiya sa isa't isa. Ganiyan nagsasama ang mga tao taon-taon. Paano mo ito nagagawa? Paano mo nakakasama nang ganoon katagal ang lalaking iyon, isang taong kasingsuplado at kasingmainitin ng ulo niya? Ang tanging bagay na magbibigay-kakayahan sa isang anak ng Diyos na mapagmahal na magtiis at magpasensiya sa tahanan at sa lokal na iglesia ay ang pag-ibig.

Kung hindi mo makasundo ang sinuman, makukuha mo ang sagot sa susunod na bahagi. Talatang 13: "Kayo'y mangagtiisan at mangagpatawaran sa isa't isa," magpatawaran sa isa't isa sa ganitong paraan: "kung ang sinoman ay may sumbong laban kanino man"--at magkakatotoo rin ito sa bandang huli--"kung ang sinoman ay may sumbong laban kanino man: na gaya naman ng pagpapatawad sa inyo ng Panginoon, ay gayon din naman ang inyong gawin." Ganito nagtatapos ang Ephesians 4: "At kayo'y magmagandang-loob sa isa't

isa, mga mahabagin, mangagpatawaran kayo sa isa't isa, gaya naman ng pagpapatawad sa inyo ng Dios kay Cristo." At pagkatapos ay ganito nagsisimula ang Ephesians 5:1: "Kayo nga'y maging mga tagatulad sa Dios (gumagaya, tumutulad sa Dios), na gaya ng mga minamahal na anak." Nakikita ninyo, hindi kayo kailanman higit na katulad ng Diyos kaysa kapag nagpapatawad kayo sa isang tao. Iyan ang pinakamahusay na ginagawa ng Diyos, at kung tutularan natin ang Diyos, dapat tayong magsimulang maging dalubhasa sa pagpapatawad sa mga tao.

Sa wakas, at ito ang bilang walo: "At higit sa lahat ng mga bagay na ito . . ."--ito ang huling isinusuot. Ang huling kasuotang isinusuot ng mga tao noong panahong iyon ay isang malaking sinturon na maraming silbi. "At higit sa lahat ng mga bagay na ito ay mangagbihis kayo ng pagibig na siyang tali (o sinturon) ng kasakdalan." Katumbas ito ng I Peter 4:8: "Higit sa lahat ng mga bagay ay mangagtaglay kayo ng maningas na pagibig," umaapaw na pag-ibig, matinding pag-ibig, "sa isa't isa; sapagka't ang pagibig ay nagtatakip ng karamihang kasalanan," hindi ang iyong mga kasalanan, kundi ang mga kasalanan ng iyong mga kapatid. Sa halip na ibunyag ang mga iyon at ibunyag siya, tinatakpan mo ang mga iyon.

Ito lamang ang paraan natin upang ipakita na tayo ay ipinanganak na muli. "Nalalaman natin na tayo'y nangalipat na sa buhay mula sa kamatayan, sapagka't ating iniibig ang mga kapatid" (I John 3:14). "Isang bagong utos ang ibinibigay ko sa inyo, na kayo'y mangagibigan sa isa't isa." Gaano kalaki? "Kung paanong kayo'y inibig ko, ay mangagibigan naman kayo sa isa't isa." Ganoon kalaki? "Sa ganito'y makikilala ng

lahat ng mga tao na kayo'y aking mga alagad," ganito malalaman ng mga tao, "kung kayo'y may pagibig sa isa't isa" (John 13:34, 35).

"Kung ako'y magsalita ng mga wika ng mga tao at ng mga anghel, datapuwa't ako'y walang pagibig, ay ako'y naging tanso na tumutunog, o batingaw na umaalingawngaw" (I Corinthians 13:1). Nagkaroon na ba kayo ng solo ng pompiyang sa inyong iglesia? Sa palagay ko ay hindi iyon magiging maganda. At tayo ay "sound" (wasto ang doktrina); ang ilan sa atin ay napaka-"sound." Iyon lang tayo--tunog, puro ingay lamang. Pero sinasabi ng Titus 2:2 na dapat kang maging wasto sa pananampalataya, wasto sa pagtitiis o katatagan, at wasto sa pag-ibig. Dapat kang maging wasto sa pananampalataya; iyan ang ortodoksiya. Dapat ka ring maging wasto sa katatagan; hindi ka sumusuko bawat minuto. At ikatlo, dapat kang maging wasto sa pag-ibig. Ano ang silbi ng pagiging fundamentalist sa pananampalataya pero modernista sa pag-ibig? Kailangan mong maging pundamental sa tatlong ito, mula umpisa hanggang dulo.

Tinitingnan tayo ng Diyos at inaasahan Niyang tama ang ating pananamit. "Datapuwa't ang pakikiapid, at ang lahat ng karumihan, o ang kasakiman, ay huwag man lamang masambit sa inyo, gaya ng nararapat sa mga banal" (Ephesians 5:3). "Mamuhay lamang kayo (ang inyong paraan ng pamumuhay) ng karapatdapat sa evangelio ni Cristo" (Philippians 1:27). Ang mga pangit na bagay sa naunang bahagi ay hindi bagay sa isang Cristiano. Pero ang mga kasuotang ito ay nababagay. Pinapaganda nila, pinalalamutian, ginagayakan, pinararikit; bagay na bagay sila sa taong tumatawag sa Kaniyang pangalan at nagtataglay ng Kaniyang likas.

Ang Espirituwal na Ekwasyon ng Diyos — David D. Allen (1961)

"At ang kapayapaan ng Dios ay maghari sa inyong mga puso, na dito naman kayo'y tinawag sa isang katawan; at kayo'y magpasalamat. Manahanang sagana sa inyo ang salita ni Cristo; na kayo'y mangagturuan at mangagpaalalahanan sa isa't isa sa lahat ng karunungan sa pamamagitan ng mga salmo at ng mga himno at ng mga awit na ukol sa espiritu, na magsiawit kayo sa Panginoon ng may biyaya sa inyong puso. At anomang inyong ginagawa, sa salita o sa gawa, gawin ninyo ang lahat sa pangalan ng Panginoong Jesus, na kayo'y mangagpasalamat sa Dios Ama sa pamamagitan niya" (Colossians 3:15-17).

Ang apat na kabanata, ang 95 talata, ang 1,998 salita na bumubuo sa siksik na sulat na ito sa mga taga-Colosas ay isang puro at matapang na sulat na naglalahad sa atin, gaya ng ipinahihiwatig ng Colossians 1:18, kay Cristo bilang Ulo, upang sa lahat ng mga bagay ay magkaroon Siya ng kataasan. Sa unang dalawang kabanata ay sinasabi sa atin ang ating maringal, dakila, walang-hanggan, di-nagkakamali at di-nababagong katayuan kay Cristo Jesus na Panginoon. Ginawa tayong kalugud-lugod sa Minamahal ayon sa Ephesians 1:6; pero ganito ang pagkakasabi ng Colossians 2:10: "Sa kaniya'y napuspos kayo." Siya ang lahat, at gaya ng sinasabi ng Colossians 3:4, si Cristo ang ating buhay. Wala na tayong sariling buhay ngayon. Ang "Anak ng Dios, na umibig sa akin, at ibinigay ang kaniyang sarili dahil sa akin" ay pinangungunahan ng "Ako'y napako sa krus na kasama ni Cristo; at hindi na ako ang

nabubuhay, kundi si Cristo ay nabubuhay sa akin" (Galatians 2:20).

Kaya ang unang dalawang kabanata ng Colosas ay naglalahad sa atin ng dakilang doktrina, at ang huling dalawang kabanata ay mga utos ng Diyos na itinayo sa unang dalawang kabanata ng doktrina. Kung ano ang tangkay sa bulaklak, at kung ano ang puno sa mga sanga, at ang pundasyon sa gusaling nasa ibabaw nito, ganoon ang doktrina sa pamumuhay Cristiano o etikang Cristiano o etika ng Bagong Tipan. Sa madaling salita, anumang paghikayat sa mga Cristiano na mamuhay nang mas mabait at mas matamis na hindi nakasalig sa matibay na batong-saligan ng doktrina ng Bibliya ay walang iba kundi pa-cute, baog, at artipisyal na sentimentalismo. Hindi ito tatagal at hindi ito gagana. Pero batay sa kung sino tayo kay Cristo Jesus, at kung ano tayo bilang mga anak ng Diyos at mga anak ng Hari, may ilang tagubilin para sa ating puso sa Colossians 3:12-17, na kalahati nito ay sinuri natin kahapon, at ang tatlong natitirang talata ay titingnan natin ngayon.

Ang unang tatlong talatang sinuri natin ay nakalatag sa larawan ng paghuhubad at muling pagbibihis. Naisuot na ninyo ang bagong pagkatao; ngayon ay isuot ninyo ang mga kasuotang angkop, na nababagay sa isang anak ng Diyos. Walo ang mga kasuotang iyon, at habang sinusuri ninyo ang mga ito, makikita ninyo na ang totoo ay paglalarawan ang mga ito sa Panginoong Jesus mismo, si Cristo na ating buhay sa Colossians 3:4.

Sa tatlong talatang pag-aaralan natin ngayon, may mga utos ng Diyos na kasing-bigkis sa anak ng Diyos gaya ng "Huwag kang mangangalunya." Hindi natin isinasapuso ang mga ito dahil parang hindi gaanong apurahan, hindi

gaanong mahigpit. Gayunman, pakinggan ang bilang isa: "At ang kapayapaan ng Dios ay maghari sa inyong mga puso, na dito naman kayo'y tinawag sa isang katawan" (Colossians 3:15). Hayaan ninyong maghari ang kapayapaan ng Diyos sa inyong puso.

Ang bawat Cristiano ay may kapayapaan sa Diyos bilang bunga ng natapos na gawain ng Anak ng Diyos sa krus. "Yamang inaring-ganap nga tayo sa pamamagitan ng pananampalataya, ay mayroon tayong kapayapaan sa Dios sa pamamagitan ng ating Panginoong Jesucristo" (Romans 5:1). "Na pinapagkasundo sa pamamagitan ng dugo ng kaniyang krus" (Colossians 1:20). Pero bagaman ang bawat anak ng Diyos ay may kapayapaan sa Diyos, kakaunti sa atin ang may kapayapaan ng Diyos, at sinasabi ng talatang ito, "Hayaang maghari ang kapayapaan ng Diyos."

Ito lamang ang paglitaw ng salitang maghari (sa ganitong kahulugan) sa Bibliya. Ito ang salita para sa pagpapasya bilang tagahatol; maging reperi, maging umpire; ideklara kung safe ang tao o out; kung ito ay off limits, labas sa hangganan, o nasa loob; kung ito ay fair o foul. Ginagawa ito ng kapayapaan ng Diyos, kung hahayaan natin ang kapayapaan ng Diyos na gawin ito.

Napakahilig nating mag-alala, na siyang mismong kabaligtaran ng kapayapaan ng Diyos na bumabaha sa puso ng anak ng Diyos. "Iyong iingatan siya sa lubos na kapayapaan, na ang pagiisip ay nananatili sa iyo: sapagka't siya'y tumitiwala sa iyo" (Isaiah 26:3). Nag-aalala ka sa isip mo. Iyan ang dahilan kung bakit ka nagkaroon ng pagkabaliw. Ang isip mo ang unang bumibigay, bagaman maaaring tawagin nila itong

nervous breakdown, o mental exhaustion. Ang lunas ay ang isip mong nakadikit, nakapako, nakatuon sa Kaniya.

Sinabi ng ating Panginoong Jesus sa John 14:27: "Kapayapaan ang iniiwan ko sa inyo; ang aking kapayapaan ay ibinibigay ko sa inyo: hindi gaya ng ibinibigay ng sanglibutan, ang ibinibigay ko sa inyo. Huwag magulumihanan ang inyong puso, ni huwag matakot." Matatakot ito kung hahayaan mo itong matakot, at kung hahayaan mo itong magulumihanan, doon ito agad pupunta.

Kaya hindi lamang sa isip ako nag-aalala, kundi nag-aalala rin ako sa puso. Una ay may breakdown ako sa ulo, at pagkatapos ay breakdown sa puso. Diyan nanggagaling ang ulcer. Kinakain ko ang sarili ko hanggang sa libingan, pero inaalala ko rin ang sarili ko hanggang sa libingan. Nagmamadali yata akong makarating doon. At kung wala namang mali sa akin, iniisip kong may mali, tiyak na may mali sa akin. Siguro may kanser ako! Napaniwala ko na ang sarili ko. Sinasabi ng ating Panginoon, "Ang aking kapayapaan ay ibinibigay ko sa inyo . . . Huwag magulumihanan ang inyong puso."

"Ang mga bagay na ito ay sinalita ko sa inyo, upang sa akin ay magkaroon kayo ng kapayapaan. Sa sanglibutan ay magkakaroon kayo ng kapighatian: datapuwa't laksan ninyo ang inyong loob" (John 16:33). Kasama iyan ng kapayapaan. Sapagkat hindi ka maaaring maging masaya ang loob kung walang kapayapaan ng Diyos na bumabaha sa iyong puso. "Kapayapaan ang sumainyo: kung paanong ako'y sinugo ng Ama, ay gayon din naman sinusugo ko kayo" (John 20:21). Nasa silid sa itaas ang mga alagad dahil sa takot sa mga Judio. Nagpakita ang

Panginoon at nagsabi, "Kapayapaan ang sumainyo." "Ang bunga ng Espiritu ay pagibig, katuwaan, kapayapaan" (Galatians 5:22). Sa madaling salita, ito ang ikatlong produkto na sinisimulang gawin ng Espiritu Santo sa pagawaan ng iyong kaluluwa pagkatapos mong maligtas.

"Huwag kayong mangabalisa sa anomang bagay; kundi sa lahat ng mga bagay sa pamamagitan ng panalangin at daing na may pagpapasalamat ay ipakilala ang inyong mga kahilingan sa Dios" (Philippians 4:6,7, A.S.V.). Kung gagawin mo iyan, kung ipapasok mo ang iyong kahilingan, ang kapayapaan ng Diyos, ang sariling kapayapaan ng Diyos, panloob at banal na katahimikan sa gitna ng panlabas na kaguluhan, "ang kapayapaan ng Dios, na di masayod ng pagiisip, ay magiingat ng inyong mga puso at ng inyong mga pagiisip kay Cristo Jesus." Higit ito sa lahat ng pag-unawa, kaya hindi ito maipaliwanag at hindi maarok; hindi mo ito maipaliliwanag. Ang kapayapaan ng Diyos ay magbabantay o magtatanod, maglalagay ng mga guwardiya sa paligid ng iyong puso at isip. Iyon lang ang dalawang lugar kung saan ako nag-aalala. Hindi ako kailanman nag-aalala sa aking siko, o sa aking tuhod, o sa aking apendiks. Nag-aalala ako sa ulo ko o sa puso ko, at kung minsan ay talagang todo ang pag-aalala ko; nag-aalala ako sa ulo at sa puso.

May motto tayo: "Bakit pa manalangin kung puwede namang mag-alala?" Nasisiyahan tayo rito. Siyempre ay hindi natin ito aaminin kailanman. Sinasabi natin, "Medyo nababahala lang ako, pero hindi ako nag-aalala. Medyo nababagabag lang ako, alam mo na, pero hindi ako nag-aalala." Kahit sino ay kayang mangatwiran. Ang

rosas, kahit ano pa ang itawag mo rito, ay pareho pa rin ang bango.

Ang kapayapaan ay nagmumula sa Diyos dahil iyan ang Kaniyang pangalan. "Ngayon ang Dios ng kapayapaan, na muling nagdala mula sa mga patay sa ating Panginoong Jesus" (Hebrews 13:20). Hawak Niya ang buong merkado ng kapayapaan, at kung gusto mo ng kapayapaan, kailangan mong pumunta sa pinagmumulan.

Ang kapayapaan ng Diyos ay maaaring bumaha sa pusong iyan at sa buhay mong iyan. Sinasabi Niya, "At ang kapayapaan ng Dios ay maghari sa inyong mga puso, na dito naman kayo'y tinawag sa isang katawan" (Colossians 3:15). Bahagi ito ng aking karapatan bilang anak, bahagi ito ng pinagpalang pakinabang ng pagiging ipinanganak na muli. May karapatan akong magkaroon ng kapayapaan sa aking puso. Bakit kailangang lagi akong wasak ang loob? Gustong-gusto ng diyablo na panatilihin akong balisa at pawisan. Gusto niya akong pakuluan sa sariling pag-aalala--may paru-paro sa tiyan, sabi natin. Sinasabi ng mga tao, "Kaunting bagay lang ay naiinis na siya." Estranghero tayo sa kapayapaan ng Diyos. Wala sa atin ang inaawit natin: "Blessed quietness." Hindi tayo makaupo nang tahimik sa loob! "Ang kapayapaan ng Dios ay maghari (magpasya bilang tagahatol) sa inyong mga puso na dito naman kayo'y tinawag sa isang katawan."

Ang ikalawang utos sa Colossians 3:15 ay kasama nito: "At kayo'y magpasalamat," puspos ng pasasalamat. Ang totoo, lumilitaw rin ang pagpapasalamat sa dulo ng talatang 17: "na kayo'y mangagpasalamat sa Dios."

"Sa lahat ng mga bagay ay magpasalamat kayo: sapagka't ito ang kalooban ng Dios kay Cristo Jesus tungkol sa inyo" (I Thessalonians 5:18). "Na magpasalamat kayong lagi dahil sa lahat ng mga bagay sa pangalan ng ating Panginoong Jesucristo sa Dios, sa makatuwid baga'y sa Ama" (Ephesians 5:20). Nabasa na natin ang bahagi sa Philippians 4:6 at 7: "Sa lahat ng mga bagay sa pamamagitan ng panalangin at daing na may pagpapasalamat," hinahaluan ng masaganang bahagi ng pasasalamat bago mo pa matanggap ang sagot. "Kayo'y magpasalamat."

Minsan ay sinabi ng ating Panginoon sa Luke 6:35 tungkol sa Diyos, "Siya'y magandang-loob sa mga walang turing." Kung may salitang naglalarawan sa marami sa mahal na mga tao ng Diyos, iyan iyon. Hindi tayo marunong magpasalamat, hindi tayo marunong magpahalaga, hindi tayo marunong tumanaw ng utang na loob. Ipinagpapalagay lang natin na dapat tayong may dalawang mata, dalawang malusog na binti at dalawang braso. Nakapaglakad na ba kayo sa isang ward ng ospital? Huwag ninyong iasa iyan sa pastor lamang. Maglakad kayo roon paminsan-minsan at alamin ninyo kung ano ang dinaranas ng ibang tao. Ipinagpapalagay lang natin ang mabuting kalusugan hanggang sa tayo ay nakahiga na sa halip na nakatayo. Hindi tayo marunong magpasalamat. Sinasabi Niya, "Kayo'y magpasalamat." Huwag mong subukang maging ganoon, huwag mo nang ipanalangin, huwag ka nang magbasa ng aklat tungkol dito; "magpasalamat" ka lang!

Dinadala tayo niyan sa ikatlong utos: "Manahanang sagana sa inyo ang salita ni Cristo sa lahat ng karunungan" (Colossians 3:16). "At ang mga salitang ito na aking iniuutos sa iyo sa araw na ito, ay sasaiyong

puso" (Deuteronomy 6:6). "Kaya't inyong ilalagak itong aking mga salita sa inyong puso at sa inyong kaluluwa" (Deuteronomy 11:18). "Ang aklat na ito ng kautusan ay huwag hihiwalay sa iyong bibig, kundi pagbubulaybulayin mo ito araw at gabi, upang iyong maingatang gawin ang ayon sa lahat na nasusulat dito: sapagka't kung magkagayo'y iyong pagpapalaarin ang iyong lakad, at kung magkagayo'y magtatamo ka ng mabuting kawakasan" (Joshua 1:8). Ang mabuting tagumpay ay mas mabuti kaysa sa masamang tagumpay pitong araw sa isang linggo. Ito lamang ang lugar kung saan matatagpuan mo ang salitang tagumpay, mabuting tagumpay.

"Makipagkilala ka nga sa kaniya, at iyong tamuhin ang kapayapaan: sa gayo'y ang mabuti ay darating sa iyo. Tumanggap ka, isinasamo ko sa iyo, ng kautusan sa kaniyang bibig, at ilagak mo ang kaniyang mga salita sa iyong puso" (Job 22:21, 22). "Aking pinahalagahan ang mga salita ng kaniyang bibig ng higit kay sa aking kailangang pagkain" (Job 23:12). Sinasabi ni Job, mas mahalaga ito sa akin kaysa sa tinapay ng buhay, kaysa sa tinapay at cereal, kaysa sa karne at patatas. Naaalala ninyo kung paano nagpahayag si Jeremias: "Ang iyong mga salita ay nangasumpungan, at akin ngang kinain; at ang iyong mga salita ay naging sa akin ay kagalakan at kaligayahan ng aking puso" (Jeremiah 15:16). "Kundi ang kaniyang kaluguran ay nasa kautusan ng Panginoon; at sa kaniyang kautusan ay nagbubulaybulay siya araw at gabi" (Psalm 1:2). Ang salita mo ay aking iningatan sa aking notebook upang huwag akong magkasala laban sa iyo? "Ang salita mo'y aking iningatan sa aking puso, upang huwag akong magkasala laban sa iyo" (Psalm 119:11). Hindi kaya mas kaunti ang ating pagkakasala

kung mas maraming Salita ng Diyos ang iniingatan natin sa ating puso? "Mga itali mo sa iyong mga daliri; mga isulat mo sa iyong puso" (Proverbs 7:3).

"Silang lahat ay nagsisipanghawak ng tabak, at mga bihasa sa pakikidigma: bawa't lalake ay may kaniyang tabak sa kaniyang hita, dahil sa takot sa gabi" (Song of Solomon 3:8). Alam ba ninyo kung ano ang tabak? "At kunin ninyo ang turbante ng kaligtasan, at ang tabak ng Espiritu, na siyang salita ng Dios" (Ephesians 6:17). Pinananagot tayo ng Diyos dito. Inaasahan ito ng Diyos sa atin. "Kung magkagayo'y nasa aking puso na parang nagaalab na apoy na nakukulong sa aking mga buto, at ako'y pagal ng pagpipigil, at hindi ako makapagpigil," hindi ako makatahimik (Jeremiah 20:9).

"Hindi lamang sa tinapay mabubuhay ang tao, kundi sa bawa't salitang lumalabas sa bibig ng Dios" (Matthew 4:4). "Kung kayo'y magsipanatili sa akin, at ang aking mga salita ay manatili sa inyo, ay hingin ninyo ang anomang inyong ibig at gagawin sa inyo" (John 15:7). Nakikita ninyo, habang mas marami ang Salita ng Diyos na iniingatan mo sa iyong puso, mas nananatili ito sa iyo at mas nananatili ka sa Kaniya. Nakatutulong iyan sa iyo kahit sa pananalangin. "Sinulatan ko kayo, mga binata, sapagka't kayo'y malalakas, at ang salita ng Dios ay nananatili sa inyo, at inyong dinaig ang masama" (I John 2:14). Paano nila iyon nagawa? Dahil nasa kanila ang Salita ng Diyos. Paano mo ito maipapasok sa iyong puso? "Ito'y ikalawang sulat, mga minamahal, na sa inyo'y aking isinusulat ngayon; at sa dalawa'y aking pinupukaw ang inyong tapat na pagiisip sa pamamagitan ng pagpapaalaala; upang inyong maalaala ang mga salitang sinalita nang una ng mga banal na propeta, at ang utos ng Panginoon at Tagapagligtas sa pamamagitan ng

inyong mga apostol" (II Peter 3:1 at 2). Hindi mo ito maipapasok kailanman sa iyong puso kung hindi mo ito ipapasok sa iyong ulo. Ang daan papunta sa puso ay sa pamamagitan ng ulo. Mas marami ang laman ng ulo mo kaysa sa magiging laman ng puso mo, pero hindi ka magkakaroon ng anuman sa puso mo kung wala kang naipasok sa ulo mo. Nakapanlulumo ang kakarampot na nilalamang biblikal ng karaniwang sermong ebanghelikal! Kung ang karaniwang mananampalataya ay gugugol ng kasinlaking lakas sa pagsisikap na hawakan ang Bibliya gaya ng ginugugol ng isang batang lalaki sa pag-aaral sumipol, malalaman niya ang pagkakaiba ng isa at dalawa pagdating sa Salita ng Diyos. "Manahanang sagana sa inyo ang salita ni Cristo."

Napakahalaga na ang Salita ng Diyos ay nabubuhay sa ating puso upang magkaroon ng mga sumusunod na bunga. Pansinin sa Colossians 3:16 ang mga salitang nagsasaad ng patuloy na gawain--pagtuturuan, pagpapaalalahanan, pag-awit, at sa talatang 17, pagpapasalamat. Ito ang mga bunga ng Salita ng Diyos na nabubuhay sa ating puso.

Mababasa natin: "Manahanang sagana sa inyo ang salita ni Cristo sa lahat ng karunungan; na kayo'y mangagturuan. . ." Paano pa nga ba? Iyan ang paraan ng pagtuturo. Saan ka kumukuha ng karunungan? "Ang pagbubukas ng iyong mga salita ay nagbibigay liwanag; nagbibigay unawa sa walang karanasan" (Psalm 119:130). Ganiyan ka naligtas. "At mula sa pagkabata ay iyong nabatid ang mga banal na kasulatan na makapagtuturo sa iyo ng karunungang ukol sa ikaliligtas sa pamamagitan ng pananampalataya na nasa kay Cristo Jesus" (II Timothy 3:15). Marunong para sa kaligtasan, at lalo't lalong marunong ayon sa sukat ng pagpasok ng

Salitang ito sa loob natin. Ano ang hindi nito magagawa kung ilalantad natin ang ating sarili sa Salita ng Diyos at bibigyan natin ng pagkakataon ang Espiritu ng Diyos, ang May-akda ng Salita, na kumilos sa atin? Wala Siyang paraan upang maabot tayo maliban sa pamamagitan ng Bibliya! Kaya hindi tayo masyadong mabisa; wala Siyang gaanong pagkakataong maabot tayo.

Mapapansin ninyo na sinasabi ng talatang 16: "sa lahat ng karunungan; na kayo'y mangagturuan at mangagpaalalahanan." Kung minsan ay kasama ng pagtuturo ang pagpapaalaala. Iuugnay ko rito ang Hebrews 10:25, "Na huwag nating kaliligtaan ang ating pagkakatipon, gaya ng ugali ng iba, kundi tayo'y mangagaralan sa isa't isa (magpalakasan ng loob sa isa't isa); at lalo na ngayong inyong nakikitang nalalapit na ang araw."

Nagpapatuloy ang Colossians 3:16: "na kayo'y mangagturuan at mangagpaalalahanan sa isa't isa sa pamamagitan ng mga salmo at ng mga himno at ng mga awit na ukol sa espiritu, na magsiawit kayo sa Panginoon ng may biyaya sa inyong puso." May tatlong uri ng awit: mga salmo, mga himno at mga awit na ukol sa espiritu. May kaunting kalayaan dito, nakikita ninyo. Sa pag-awit sa Panginoon, umaawit ka nang may biyaya sa iyong puso; kung hindi ay hindi ka makaaawit sa Panginoon. At idinaragdag ng talatang 17: "na kayo'y mangagpasalamat sa Dios."

Ang Ephesians 5:19, 20 ay naglalahad ng parehong kaisipan: "Na mangagsalitaan kayo sa isa't isa sa pamamagitan ng mga salmo at mga himno at mga awit na ukol sa espiritu, na magsiawit at magsipagpuri kayo ng inyong puso sa Panginoon; na magpasalamat kayong

lagi." Paano tayo nagiging ganoon sa Colosas? Mapuspos ng Salita ng Diyos. Paano tayo nagiging ganoon sa Efeso? "Kayo'y mangapuspos ng Espiritu" (5:18). Kung tayo ay puspos ng Espiritu sa Ephesians 5, ito ang mangyayari sa atin: isa, dalawa, tatlo. Kung tayo ay puspos ng Salita ng Diyos sa Colossians 3, ito ang mangyayari sa atin: isa, dalawa, tatlo. Pareho lang.

Naaalala ba ninyo ang pormula sa algebra: ang mga bagay na katumbas ng iisang bagay ay magkatumbas sa isa't isa? Gagana rin ang pormulang ito rito! Kaya ang Salita ng Diyos ay nagbubunga ng pagsasalita, pag-awit, pagpapasalamat, pagiging puspos ng Espiritu ng Diyos. Nagbubunga ito ng parehong-pareho. Kung ang X ay katumbas ng 10, at ang Y ay katumbas ng 10, ang X ay katumbas ng Y--puspos ng Salita ng Diyos, puspos ng Espiritu ng Diyos. Sino ang sumulat ng Salita ng Diyos? Ang Espiritu ng Diyos. Walang ginagawa ang Espiritu ng Diyos na salungat sa Salita ng Diyos. At ang makapangyarihan-sa-lahat na Espiritu ng Diyos ay nakatali sa Salita ng Diyos na Siya mismo ang sumulat. Ang dambuhalang lokomotibo ay nakatali sa dalawang riles na bakal; gayundin ang Espiritu ng Diyos ay nakatali, kusang-loob ayon sa Kaniyang sariling banal na kalooban, sa Salita ng Diyos na Kaniyang isinulat. Kung gusto mong malaman kung ano ang gusto ng Diyos at kung ano ang ayaw Niya, nandito ang lahat sa manwal.

Pagbalik sa Colossians 3:17, binubuod ni Pablo ang talata nang ganito: "At anomang inyong ginagawa, sa salita o sa gawa, gawin ninyo ang lahat sa pangalan ng Panginoong Jesus, na kayo'y mangagpasalamat sa Dios Ama sa pamamagitan niya." Kailangan mong iugnay dito ang I Corinthians 10:31: "Kaya kung kayo'y nagsisikain man, o nagsisiinom, o anoman ang inyong ginagawa,

gawin ninyo ang lahat sa ikaluluwalhati ng Dios." At ang Colossians 1:18: "Upang sa lahat ng mga bagay ay magkaroon siya ng kataasan."

Inaalis niyan ang paghahati ng gawain sa sagrado at sekular. Nagmamaneho ako ng kotse sa pangalan ng Panginoong Jesus. Ipinangangaral ko ang aking sermon sa pangalan ng Panginoong Jesus. Tinuturuan ko ang aking klase sa Sunday school sa pangalan ng Panginoong Jesus. Naghuhugas ako ng pinggan sa pangalan ng Panginoong Jesus. Naghahanap ako ng paradahan sa pangalan ng Panginoong Jesus. Kumakain ako sa pangalan ng Panginoong Jesus. Sa makapangyarihang pangalan ni Jesus, ang buhay sa kabuuan ay nagiging sagrado. Kung may mga bagay na nag-aatubili tayong gawin sa pangalan ng Panginoong Jesus, suriin natin ang mga iyon nang mabuti upang makita kung dapat ba natin itong gawin, "upang sa lahat ng mga bagay ay magkaroon siya ng kataasan."

Kung may maaalala kayo sa mensaheng ito, alalahanin ang isang bagay na ito: ayon sa sukat ng paglalagay mo sa Panginoong Jesucristo sa una sa iyong buhay, sa eksaktong sukat ding iyon ilalagay ka ng Diyos sa una sa Kaniyang programa. Kung ilalagay mo ang Panginoong Jesus sa ikalawa, ilalagay ka ng Diyos sa ikalawa. Kung ilalagay mo Siya sa ikatlo, ilalagay ka ng Diyos sa ikatlo. Kung ilalagay mo Siya sa ikaapat, ilalagay ka ng Diyos sa ikaapat. Kung itatabi mo ang soberanong Anak ng Diyos sa isang walang-kuwentang sulok ng iyong buhay, nasa kabilang panig ang Diyos sa bawat isa sa iyong mga programa.

O, matutunan mo ang maliit na espirituwal na ekwasyong ito: ang daan sa puso ng Ama, ang daan sa

Kaniyang pagmamahal, ay ang pagpapahalaga mo nang husto sa mahal na Anak ng Diyos. Gustong-gusto ng Ama at ng Espiritu na luwalhatiin ang Anak; gustong-gusto nilang ibigay sa Kaniya ang pinakamataas na puwesto; at dapat tayong maging katulad ng Diyos; dapat din nating sikaping luwalhatiin Siya, na gawin ang lahat sa pangalan ng Panginoong Jesus.

Bulaklak ba o Bunga ang Iyong Ibinubunga? — M. R. DeHaan (1961)

Dr. M. R. DeHaan, Guro, Radio Bible Class, Grand Rapids, Michigan.

Sa John 15:16 ay may sinasabing napakapansining pahayag ang ating Panginoong Jesus: "Hindi ninyo ako hinirang, kundi kayo'y hinirang ko, at kayo'y itinalaga ko, upang kayo'y magsiyaon at magsipagbunga, at upang manatili ang inyong bunga."

Noong Mayo ng nakaraang taon, bumaba ako sa aking sasakyan upang dalawin ang isa sa mga kaibigan kong magsasaka, at sinalubong ako ng isa sa mga maringal, hindi mailarawan, at nakamamanghang tanawin na karaniwan sa lugar na tinitirhan ko. Isa itong magandang taniman ng mga batang puno ng mansanas na dalawampung ektarya (acres) ang lawak, na hitik na hitik sa bulaklak, parang isang malaki, maringal, at napakagandang kumot, perpektong pinaghalo ang puti at rosas na kulay ng mga bulaklak. Nakalatag ito sa harap ng nabighani kong mga mata at nahuli ko ang sarili kong hindi namamalayang bumubulong nang malakas, "Kahanga-hanga! Kamangha-mangha! Mayroon pa bang makaiisip ng bagay na mas maganda pa rito!"

Bigla akong nagising mula sa aking pagmumuni-muni sa tinig ng kaibigan kong magsasaka, na nagsabi sa akin ng mga nakagugulat na salitang ito, "Oo, maganda ang mga bulaklak na iyan, pero hindi mo sila makakain."

Tumingin ako sa kaniya, nagulat sa medyo walang-damdamin niyang komento at sa tila kawalan niya ng pagpapahalaga sa kagandahang bumihag sa akin.

Habang malalim kong nilalanghap ang mabigat at mabangong hangin mula sa mga bulaklak na iyon, sinabi ko, "Ano'ng ibig mong sabihin? Wala ka bang anumang pagpapahalaga sa kagandahan?"

May kislap ang kaniyang mata at pilyong ngiti sa kaniyang mukha habang sumasagot, "Inuulit ko, Doktor, maganda sila, pero hindi kumakain ng bulaklak ang mga tao." Hindi ko pa rin naintindihan, kaya nagpaliwanag siya. "Nagkataong magsasaka ako ng prutas, hindi florist. Ang kabuhayan ko ay nakasalalay sa bunga, hindi sa bulaklak. Nasa negosyong ito ako para kumita. At bagaman lubos kong nararamdaman ang kagandahan ng kahanga-hangang tanawing ito ng nilikha ng Diyos, sa huli, ang bunga ang mahalaga sa dulo. Ang mga bulaklak na ito ay mga pangako lamang, at hindi ka mabubuhay sa mga pangako."

Pagkatapos ay nangaral siya sa akin ng maikling sermon habang nakatayo kami roon. Iwinasiwas niya ang kaniyang kamay sa buong taniman at sinabi, "Ang lahat ng bulaklak na ito ay mawawala sa loob lamang ng isa pang linggo. Malalaglag ang mga talulot at maglalaho ang bango. Pagkatapos ay darating ang mabigat na trabaho ng pagpapabunga. Nakikita mo, hindi kailangan ng anumang pagod para magkabulaklak. Kusa silang dumarating. Kapag tama ang panahon at dumating na ang tamang buwan ng taon, nariyan na ang mga bulaklak, nang walang anumang pagsisikap sa aming bahagi. Pero kung gusto namin ng bunga, napakaraming mabigat na trabaho ang kailangan. At napakaraming maaaring mangyari mula ngayon hanggang sa anihan. Maaaring magkaroon ng matinding pagyeyelo, o maaaring magkaroon ng mahabang tagtuyot, o maaaring magkaroon ng malakas na pag-ulan ng yelo. Pagkatapos

ay kailangan pa naming mag-spray laban sa codling moth at leaf roller at red mite at scab at scale at apple maggot; at kahit ganoon ay hindi pa rin namin tiyak kung magkakaani kami. Nakikita mo, Doktor, hindi mo makakain ang bulaklak; bunga ang hinahangad namin."

Nang gabing iyon ay umupo ako sa aking silid-aralan at nagmuni-muni, pinag-iisipan ang narinig ko, at naghahanap ng anumang argumentong mapapabulaanan ko ang medyo nakapanghihina at nakadidismayang pilosopiya ng kaibigan kong magsasaka ng prutas.

Bumaling ako sa Bibliya para sa kaunting aliw, dahil labis nang nayanig ang pananampalataya ko at pagpapahalaga sa mga bulaklak, at natuklasan ko, sa aking pagkagulat, na ang mga bulaklak ay tatlumpu't pitong beses lamang nabanggit sa buong Luma at Bagong Tipan, at ang pamumulaklak ay dalawa o tatlong beses lamang. Sa tatlumpu't pitong paglitaw, ayon sa aking Strong's Concordance, labing-anim na beses ginamit ang salita para sa literal na bulaklak, at ang iba ay ginamit lamang sa matalinghagang paraan.

Pagkatapos ay natuklasan ko, sa una ay sa aking panlulumo--hanggang sa makakuha ako ng sermon dito--na ang lahat ng labing-anim na pagbanggit ay nagsalita nang napakapanlait tungkol sa mga bulaklak. Sinasabi sa atin ng Bibliya na ang mga bulaklak ay sumasagisag sa kawalang-kabuluhan, kahungkagan, at pagkapanandalian, at sa malikmata at lumilipas na kagandahan. Kinakatawan nila ang mga bagay ng laman at ang pinakamataas na pagpapahayag ng likas na tao, pero lumilipas nang walang anumang nananatiling halaga o anumang bungang nagpapalakas. Natuklasan

ko na ang kahulugan nila ay mga kayamanang naglalaho at ang lumilipas na mga kalayawan ng buhay na hindi makasisiya, gaya ng maalat na tubig mula sa mga sirang balon. Natuklasan ko na saanman sa Bibliya nabanggit ang mga bulaklak, hindi ito sa napakagandang kahulugan.

Kung ikinagugulat ninyo iyan, hinahamon ko lang kayo. Napakasimpleng gawin na kunin ang inyong concordance at hanapin ang lahat ng pagbanggit, gaya ng ginawa ko nang gabing iyon. Natulog akong lubos na nayanig ang pananampalataya ko sa mga bulaklak, pero lubhang tumaas ang paggalang ko sa bunga. Halimbawa, sinasabi sa atin ni Job sa Job 14:1,2: "Ang tao na ipinanganak ng babae ay sa kaunting araw, at lipos ng kabagabagan. Siya'y lumalabas na parang bulaklak, at pinuputol: siya'y tumatakas din na parang anino, at hindi namamalagi." Sa Psalm 90:5,6 ay sinasabi sa atin na ang tao ay gaya ng damo at ng bulaklak na namumukadkad sa umaga; at sa gabi ay pinuputol at nalalanta. Sa Psalm 103:15: "Tungkol sa tao, ang kaniyang mga kaarawan ay parang damo; parang bulaklak sa parang, ay gayon siya namumukadkad. Sapagka't dinaraanan ng hangin, at wala na; at ang dako niyaon ay hindi na malalaman pa."

Sa Isaiah 28 ang lahat ng kaluwalhatian at kagandahan ng seremonyal at relihiyosong buhay ng Israel ay inihahambing sa isang kumukupas na bulaklak at sa isang dahong nalalaglag at nalalanta. Naaalala ninyo sa Isaiah 40:6,7 na sinabi ng tinig, "Ikaw ay humiyaw." At ano ang kaniyang ihihiyaw? "Lahat ng laman ay damo, at ang lahat ng kagandahan niyaon ay parang bulaklak sa parang. Ang damo ay natutuyo, ang bulaklak ay kumukupas; sapagka't ang hinga ng Panginoon ay

humihihip doon; tunay na ang bayan ay damo." At inuulit iyan ni Pedro sa I Peter 1:23-25, kapag inihahambing niya ang nananatiling halaga ng bunga ng Salita ng Diyos sa lumilipas, panandalian at pansamantalang halaga ng mga bulaklak. Sinasabi niya: "Yamang kayo'y ipinanganak na muli, hindi sa binhing nasisira, kundi sa hindi nasisira, sa pamamagitan ng salita ng Dios, na nabubuhay at namamalagi magpakailan man. Sapagka't, ang lahat ng laman ay gaya ng damo, at ang lahat ng kaluwalhatian niyaon ay gaya ng bulaklak ng damo. Ang damo ay natutuyo, at ang bulaklak ay nalalagas: datapuwa't ang salita ng Panginoon ay namamalagi magpakailan man." Sa James 1:10 at 11 ang mayayaman at ang kanilang kayamanan ay inihahambing sa isang kumukupas na bulaklak; sapagkat pagsikat pa lamang ng araw na may nakapapasong init, natutuyo na ito at lumilipas. Kaya natuklasan ko na ang mga bulaklak ay mga pangako, at hindi mo makakain ang mga bulaklak.

Pagkatapos ay bumaling ako sa salitang bunga at natuklasan na samantalang ang mga bulaklak ay tatlumpu't pitong beses lamang nabanggit, ang bunga ay nabanggit nang halos dalawandaang beses sa Bibliya. Sa bawat pagkakataon, kahit sa masamang kahulugan, ito ay tumutukoy sa isang bagay na patuloy na kumikilos, isang bagay na nananatili, na may laman at hindi lumilipas sa paggamit.

Pamilyar kayo sa katotohanang sa Bibliya ang taong matuwid, ang tao ng Diyos, ay tinutukoy bilang isang punongkahoy; hindi bilang namumulaklak na dogwood, kundi bilang punong namumunga. Hindi ninyo maipakikita sa akin kahit saan sa Bibliya na lumikha ang Diyos ng bulaklak. Alam kong lumikha Siya, at ipinahihiwatig ito; pero kapag nagsasalita Siya tungkol

sa Kaniyang nilikha, ito ay ang pananim na nagkakabinhi na ang binhi ay nasa kaniyang sarili, at ang punong-kahoy na namumunga ayon sa kaniyang uri. Ang diin sa buong Salita ng Diyos ay nasa bagay na nananatili; hindi ang pinakamataas na pagpapahayag ng moralidad at etikal na pakikitungo at pantaong katuwiran ng likas na tao, kundi ang bunga ng binhi ng Salita ng Diyos, na nagbubunga ng tigtatatlumpu, tig-aanimnapu, at tig-iisang daan.

Kaya ang taong matuwid ay inihahambing sa isang punongkahoy. Naaalala ninyo sa Psalm 1, nagsasalita si David tungkol sa taong mapalad, na "siya'y magiging parang punong kahoy na itinanim sa siping ng mga batis ng tubig, na nagbubunga"--hindi bulaklak--"sa kaniyang kapanahunan, ang kaniyang dahon nama'y hindi malalanta; at anomang kaniyang gawin ay giginhawa." Pagkatapos sa kahanga-hangang bahagi ng Psalm 92 ay mababasa natin: "Ang matuwid ay giginhawa na parang puno ng palma: siya'y lalaki na parang cedro sa Libano. Sila'y nangatanim sa bahay ng Panginoon; sila'y giginhawa sa mga looban ng aming Dios. Sila'y mangamumunga pa sa katandaan; sila'y mapupuspos ng katas at kasariwaan." Ang katabaan ay isang pananalitang ginagamit sa Bibliya para sa paglingap at pagpapala ng Diyos. Ang bungang nananatili ay tumutubo sa mga punong nakatanim sa siping ng mga batis ng tubig, na kumakatawan sa Espiritu Santo, na namumunga hanggang sa katandaan. Kaya tinawag tayo upang maging mamumunga.

Ngayon ay dumarating tayo sa isang tanong na maaaring may pagkakaiba-iba ng opinyon. Ano ang bunga ng isang mananampalataya? Huwag kayong magmadaling sumagot. Halos 100 porsiyento ng mga

tagapakinig ko ang bumanggit ng Galatians 5:22: "Datapuwa't ang bunga ng Espiritu ay pagibig, katuwaan, kapayapaan, at iba pa." Pero hindi iyan ang bunga ng mananampalataya; iyan ang bunga ng Espiritu sa mananampalataya. Iyan ay ibinubunga ng Espiritu Santo sa loob ng mananampalataya habang kumakain siya ng Salita ng Diyos, gaya ng napakalinaw na ipinakikita ng Galacia. Ang bunga ng isang mananampalataya ay isang sanggol na mananampalataya, isa pang mananampalataya. Ang bunga ng Espiritu ay ang pagbubunga ng mga biyaya ng Espiritu sa buhay ng mananampalataya, pero ang bunga ng mananampalataya ay pagpaparami ng kaniyang sariling uri. Iyan ay isang pangunahing batas ng kalikasan.

Masasabi ba ninyo nang saulado ang Proverbs 11:30? Naaalala ng karamihan ang huling kalahati ng talata, pero nakakaligtaan ang mahalagang unang bahagi. "Ang bunga ng matuwid ay punong kahoy ng buhay; at siyang pumapatnubay sa mga kaluluwa ay pantas." Ano ang bunga ng matuwid? Isang punongkahoy. At ano ang bunga ng punong iyon? Isa pang puno, at hindi magtatagal ay may taniman ka nang namumunga.

Narito ang batas ng pagpaparami. Namumunga ang puno. Itinatanim ang binhing iyon at may isa pang punong namumunga. At ganoon nagpapatuloy ang siklo. Iyan ay isang siyentipikong batas na inilagay ng Diyos sa nilikha mula pa sa pinakasimula, na ang lahat ng bagay ay dapat magparami, at magparami ayon sa kaniyang sariling uri. Sa Genesis 1:11 ay mababasa natin: "At sinabi ng Dios, Sibulan ang lupa ng damo, pananim na nagkakabinhi, at punong kahoy na namumunga ayon sa kaniyang pagkakahoy, na taglay ang kaniyang binhi."

Ganoon din ang sinabi Niya tungkol sa mga hayop. At nang dumating Siya sa tao, itinatag Niya ang batas na iyon ng pagpaparami, ang pagpapatuloy ng kaniyang uri, kung baga. Nilikha ng Diyos ang lalaki na nangangailangan ng babae upang magbunga, kung paanong ipinakasal ni Cristo ang Iglesia sa Kaniyang sarili upang tayo ay magbunga sa Diyos; at ang ibig sabihin niyan ay mga sanggol, ang ibig sabihin niyan ay ayon sa ating uri.

Nang ibigay ng Diyos si Eva kay Adan, ibinigay Niya siya sa kaniya sa dalawang dahilan, at magkaugnay ang dalawa. Madalas nating nakakalimutan ang isa sa mga ito. Ang unang dahilan kung bakit pinagsama ng Diyos ang lalaki at babae ay para sa pakikisama. Sinabi ng Diyos, "Hindi mabuti na ang lalake ay magisa; siya'y ilalalang ko ng isang katulong na bagay sa kaniya" (Genesis 2:18), upang magkatulong sila sa paggawa. Bilang bunga ng pakikisamang iyon, upang mapanatili ang taong nilikha sa larawan ng Diyos, nilikha sila ng Diyos upang ang lalaki at babae nang magkasama sa kanilang ugnayan ay maging mga punong namumunga upang magpalaki ng pamilya para sa kaluwalhatian ng Diyos. Pagkatapos na pagsamahin Niya ang lalaki at babae para sa pakikisama, ibinigay Niya sa kanila ang utos na ito: "Kayo'y magpalaanakin, at magpakarami, at kalatan ninyo ang lupa" (Genesis 1:28). Kaya nakita ko sa Genesis 5:3 at 4 na si Adan ay "nagkaanak ng isang lalake na kaniyang kawangis, ayon sa kaniyang larawan; at tinawag ang kaniyang pangalan na Set."

Tingnan ninyo, minamahal, tinawag tayo ng Diyos upang magbunga. Sinabi ni Jesus sa John 15:8: "Dito'y lumuluwalhati ang aking Ama, na kayo'y magsipagbunga

ng marami; at sa gayo'y kayo'y magiging aking mga alagad." Kung bulaklak lamang ang dala mo, hindi ka alagad. May dalawang uri ng puno: yaong maraming bulaklak at walang bunga, at yaong ang mga bulaklak ay sinusundan ng masaganang ani sa katapusan ng taon. May dalawa akong puno ng mansanas sa aming bakuran, at naaalala ko na noong nakaraang tagsibol ay kapwa sila hitik sa bulaklak, ang pinakamaganda at pinakanangangakong mga bulaklak sa mundo. Pagkatapos ay umalis kami ni Gng. DeHaan sa isang paglalakbay ng pagtuturo ng Bibliya nang mga dalawa't kalahating buwan. Pagbalik namin, wala ni isang buong mansanas sa alinman sa dalawang puno. Nasira silang lahat, nagkaroon ng scab at scale at kalawang, kinain ng apple maggot hanggang sa ubod, at ng codling moth at iba pa. Dahil walang gastos ang mamulaklak, pero ang mamunga ay nangangahulugan ng trabaho at sakripisyo.

Gusto kong isipin ang Matthew 11:28 at 29. May dalawang bahagi. Una sa lahat ay mayroon tayong: "Magsiparito sa akin, kayong lahat na nangapapagal at nangabibigatang lubha, at kayo'y aking papagpapahingahin." Iyan ang paanyaya ng Diyos sa makasalanan. Walang bayad ito; libre ito. Nakukuha ito sa paglapit. Ito ay kaloob ng Diyos. Hindi mo ito mabibili. Hindi mo ito mapagtatrabahuhan. Wala kang magagawa upang makamit ito kundi tanggapin ito, dahil ito ay ang natapos na gawain ng Panginoong Jesucristo.

Pero pagdating mo sa susunod na talata, ibang-iba ang kalagayan. Iyon ay para sa mga lumapit na kay Cristo at tumanggap na ng libreng kaligtasan. Sinasabi Niya: "Ayaw Kong tumigil kayo riyan. Gusto Ko ng higit pa sa bulaklak, gusto Ko ng higit pa sa pamumulaklak. Gusto Ko ng bunga. Kung gusto ninyo ng tunay na karanasan,

pasanin ninyo ang Aking pamatok at maging estudyante, mag-aral kayo sa Akin; maging alagad, tagasunod. Pasanin ang Aking pamatok, ang sagisag ng paglilingkod at paggawa at pagpapagal at pagsunod, at mag-aral kayo sa Akin; sapagkat Ako'y maamo at mapagpakumbabang puso, at masusumpungan ninyo--hindi ibibigay Ko sa inyo, kundi masusumpungan ninyo, pero kailangan ninyo itong hanapin--masusumpungan ninyo ang kapahingahan ng inyong kaluluwa."

May dalawang uri ng Cristiano, kung Cristiano nga silang lahat: mga namumulaklak na palumpong at mga punong namumunga. Ayaw kong maging malupit, pero matagal na ako sa gawain ng Panginoon kaya ikinalulungkot ko na ang karamihan sa mga Cristiano ay halos wala nang iba kundi bulaklak--at hindi mo makakain ang bulaklak! Higit pa sa pagkaligtas mula sa impiyerno ang kaligtasan. Alam kong napakaraming tao ang may ganoong makitid, masikip, mababaw, at murang ideya tungkol sa kaligtasan. Ang tanging dahilan kung bakit gusto nila ito ay dahil ayaw nilang mapunta sa impiyerno. Hindi ko makita kung paano magkakaroon ang sinuman ng katiyakan ng kaligtasan kung iyon lamang ang kanilang motibo. Masayang-masaya sila na ligtas sila at hindi sila mapupunta sa impiyerno kapag namatay sila, at wala silang pakialam kahit kaunti kung may ibang mapunta roon o wala. Hindi sila kailanman nananalangin o nag-aangat ng kamay upang babalaan ang iba sa kanilang panganib. Nakakilala na ako ng mga ama at ina na may mga anak na naliligaw. Mukhang taimtim silang mga Cristiano, pero hindi sila kailanman talagang lumuha ng maiinit na luha o nagpuyat nang isa pang oras sa gabi upang ipanalangin ang kaligtasan ng kanilang mga mahal sa buhay.

Napakaraming tao ang nag-aakalang ang trabaho ay dapat gawin ng mangangaral o ng propesyonal na ebanghelista, at abalang-abala tayo sa paghahanapbuhay at sa pagpapakasaya at sa telebisyon at sa lahat ng iba pa, kaya wala na tayong panahong magparami para sa Kaniya. Kung may ibang hindi nagparami, wala ka sana rito ngayong gabi bilang isang taong ligtas. Ang pagkanaririto mo bilang isang mananampalatayang ipinanganak na muli ay masusundan nang hakbang-hakbang pabalik, gusto kong isipin, hanggang kay apostol Pablo, o mas malayo pa. Dahil may isang taong nagmalasakit sa iyo at nagsabi sa iyo, o nag-abot sa iyo ng babasahin, o nanalangin para sa iyo, kaya ka nakaugnay sa buhay na Salita, at ngayon ikaw ay bunga ng paghihirap ng iba. O, kay daming lahing espirituwal ang tila naputol at natigil. Titigil ba ito sa iyo?

Alalahanin ang sinabi ni Jesus, "Hindi ninyo ako hinirang, kundi kayo'y hinirang ko, at kayo'y itinalaga ko, upang kayo'y magsiyaon at magsipagbunga, at upang manatili ang inyong bunga." Natatakot ako na ngayon ay bumubuo tayo ng isang uri ng mura at mababaw na ebanghelyo na sumisira sa mismong layunin ng pagparito ni Cristo. Inuulit ko ito dahil napakatotoo: maraming tao ang itinuturing ang kaligtasan na pagtakas lamang sa impiyerno. May iilan na humahakbang pa nang kaunti at natutuwa na makapupunta sila sa langit kapag hindi na nila maenjoy ang buhay dito sa lupa.

Sa palagay ko ay si Dr. William R. Newell ang minsang nagsabi sa mga tagapakinig, "Ilan sa inyo ang gustong pumunta sa langit? Itaas ang inyong kamay." Itinaas nilang lahat ang kanilang kamay. Sabi niya, "Ilan sa inyo

ang gustong pumunta ngayong gabi?" At walang kamay na itinaas. Narinig ko ang maraming taong nagsasabi, "Gusto kong pumunta sa langit kapag namatay ako; hindi na ako komportable sa mundong ito." Noong nagpapraktis ako ng medisina, tinatawag ako sa kalagitnaan ng gabi upang tingnan ang ilan sa mga taong ito na sabik na sabik pumunta sa langit. Kapatid, isasangla nila ang kanilang bukid at babayaran ako para lang huwag silang mapunta sa langit!

Kailangan nating kilalanin na higit pa sa pagkaligtas lamang ang kaligtasan. O, ang pagkamakasarili na madali nating kinahihiligan, habang tumitingin tayo sa ating paligid. Isipin ang paglaganap ng kasamaan at kabuktutan, at pagkatapos ay tingnan kung paanong ang gawain ng Diyos ay naghihirap at naghihirap at gumagapang. Nakasasakit ito ng puso.

Gusto kong sabihin ito, gustuhin man ninyo o hindi: kung pumunta kayo sa kumperensiyang ito para lamang tumaba at magpakasaya sa inyong kaligtasan, at hindi ito nagbibigay sa inyo ng pangitain, ng sigasig, ng pananabik, ng malasakit para sa batang lalaki at batang babaeng iyon, sa asawang lalaki o asawang babae na iniwan ninyo, at walang pagpapasya na sa biyaya ng Diyos ay magiging mamumunga kayo, ang ilang araw na ito ay magiging pananagutan laban sa inyo sa hukuman ni Cristo.

May napakalinaw na pagkakaiba sa pagitan ng pagiging alagad at ng pagiging mananampalataya lamang. Libu-libo ang lumapit kay Cristo noong panahon ng Kaniyang ministeryo rito sa lupa. Huwag ninyong isiping walang bunga ang Kaniyang ministeryo; marami ang sumampalataya sa Kaniya. Gayunman ay wala na tayong

naririnig pa tungkol sa kanila. Kung talagang lumapit sila kay Cristo, lilitaw sila sa langit, ang ilan ay marahil naligtas na parang dinaan sa apoy. Pero nang may gustong ipagawa si Cristo, pumili Siya ng pitumpung alagad, at mula sa kanila ay labindalawang apostol. Ikaw ba ay mananampalataya lamang, o natutunan mo na ang aral ng pagiging alagad?

Ang salitang alagad (disciple) ay nagmula sa isang salitang Griego na nangangahulugang taong may disiplina; isang taong dinidisiplina ang sarili para sa isang gawain at para sa isang gantimpala; handang magparaya, handang magsakripisyo, handang magsanay, handang gugulin ang sarili. Iyan ang uri ng taong ginagamit ng Diyos upang gawin ang Kaniyang gawain.

Nabubuhay tayo sa panahon ng masa. Bilang ang lahat. Kung hindi malaki ang isang bagay, hindi ito karapat-dapat gawin. Gayunman, sa pagbabalik-tanaw ko, nakikita ko na ang Diyos ay laging nakikitungo sa iilan, laging sa isang nalabi. Ang Diyos ngayon ay naghahanap ng mga lalaki at babae na handang magbigay ng lahat at umupo sa paanan ni Cristo sa ganap at buong pagsuko, handang magparami.

Ikaw ba ay isang Cristianong nagpaparami? Iniligtas ka upang magparami. Huminto tayo at itanong sa ating sarili, "Tinutupad ko ba ang layunin kung bakit ako iniligtas?" Sinabi ni Jesus, "Kung paanong ako'y sinugo ng Ama, ay gayon din naman sinusugo ko kayo." Nang lumapit si Pedro kay Cristo, wala siyang anumang halaga, hanggang sa makatagpo niya si Cristo sa ikalawang pagkakataon at natutong sumunod. "Magsisunod kayo sa hulihan ko, at kayo'y gagawin kong mamamalakaya ng mga tao." Masasabi mo ba, kapag

tumayo ka sa harap Niya, "Narito, ako at ang mga anak na ibinigay sa akin ng Dios"? Ewan ko. Siyasatin nawa ng Panginoon ang ating mga puso habang yumuyuko tayo sa harap Niya.

Ang Pundasyong Kinatatayuan Natin — William Culbertson (1966)

Dr. William Culbertson, Pangulo, Moody Bible Institute, Chicago, Illinois.

> "*Magpakailan man, Oh Jehova,*
> *Ang iyong salita ay natatag sa langit*"
> *(Ps. 119:89)*

(Karamihan sa mga sipi ng Kasulatan sa mensaheng ito ay mula sa American Standard Version (1901).)

Ngayong umaga ay gusto kong magsabi ng ilang bagay tungkol sa Salita ng Diyos. Malamang na alam na ninyo ang karamihan sa mga ito, pero umaasa ako na sa pagpukaw sa inyong tapat na pag-iisip sa pamamagitan ng pagpapaalaala, mas bibilis ang tibok ng inyong puso at lalong lalalim ang inyong pagtatalaga.

Ang pahayag ng doktrina ng Moody Bible Institute ay may bahaging nakalaan sa paksa ng inspirasyon. Ganito ang sinasabi ng Article II: "Ang Bibliya, kasama ang Luma at Bagong Tipan, ay isang banal na kapahayagan, at ang orihinal na mga sulat-kamay nito ay kinasihan, salita por salita, ng Espiritu Santo (II Tim. 3:16; II Pet. 1:21)."

Ang pahayag na ito ay may hindi bababa sa apat na tiyak na bagay. Una, na ang inspirasyon ay tumutukoy sa Bibliya bilang kabuuan, na kinabibilangan ng tatlumpu't siyam na aklat ng Lumang Tipan at dalawampu't pitong aklat ng Bagong Tipan. Ikalawa, saklaw nito ang Bibliya bilang isang banal na kapahayagan, kaya itinatakwil nito ang makabago at di-sumasampalatayang pananaw na

ang Bibliya ay isang dokumentong gawa lamang ng tao. Ikatlo, tinitiyak nito na ang mga orihinal ang masasabing kinasihan sa ganitong kahulugan; pero unawain natin na sa lahat ng praktikal na layunin ay hawak natin ang Salitang iyon sa harap natin ngayon. At ikaapat, malinaw nitong sinasabi na ang uri ng inspirasyon ay verbal, ibig sabihin, may kinalaman ito sa mga salita, hindi lamang sa mga ideya at hindi lamang sa kakayahan ng manunulat na magpahayag. Ito ang posisyong doktrinal ng Moody Bible Institute sa usapin ng inspirasyon ng Bibliya, at naninindigan kami rito ngayon, gaya ng ginawa namin sa nakalipas na mga taon.

Dahil sa pangakong ito, hayaan ninyong magsalita ako tungkol sa tatlong bagay. Ipaaalala ko muna sa inyo na ang doktrinang ito ng inspirasyon ay tiyak na itinuturo ng Kasulatan mismo. Ikalawa, magsasalita ako nang maikli tungkol sa kasaysayan ng doktrinang ito. At ikatlo, ipaaalala ko sa inyo ang ilan sa mga dahilan kung bakit napakahalaga ng doktrinang ito.

Una, ang doktrina ng inspirasyon ay itinuturo sa Kasulatan. Alam ko ang paratang na ang pagsisikap na patunayang Salita ng Diyos ang Bibliya sa pamamagitan ng pagsipi ng sumusuportang ebidensiya mula sa Kasulatan mismo ay pangangatwirang paikot-ikot; pero hayaan ninyong magbigay ako ng dalawang obserbasyon. Kung ang Bibliya mismo ay nagkakaila ng kaniyang inspirasyon, kahangalan para sa atin ang pag-usapan pa ito. Kaya sa tingin ko ay mabuting tingnan natin kung inaangkin ba o hindi ng Bibliya ang inspirasyon. Sasabihin ko rin na kung tahimik ang Bibliya tungkol sa kaniyang inspirasyon, sa palagay ko ay mahirap panindigan ang doktrina. Kaya ang una kong

obserbasyon ay, tingnan natin kung inaangkin ba o hindi ng Bibliya ang inspirasyon. Ang ikalawa kong obserbasyon ay may sumusuportang ebidensiya para sa naniniwala sa Bibliya at sinusuportahan nito ang patotoo ng Bibliya. Sa sumusuportang ebidensiya ay tinutukoy ko ang mga bagay gaya ng panloob na patotoo ng Espiritu Santo sa katotohanan ng Bibliya; tinutukoy ko rin ang mga panlabas na ebidensiya, gaya ng kapangyarihan ng Bibliya, ang katatagan ng Bibliya, ang pagiging makasaysayan ng Bibliya. Ang lahat ng ito, sa tingin ko, ay sumusuporta sa pahayag ng Bibliya mismo na ito ang Salita ng Diyos.

Imposible, siyempre, na banggitin sa mensaheng ito ang lahat ng sinasabi ng Bibliya tungkol dito. Ang nilayon kong gawin ay kumuha lamang ng isang serye ng mga talata na sa tingin ko ay malinaw na nagpapakita na inaangkin ng Bibliya ang inspirasyon nang paulit-ulit, at inaangkin ito para sa lahat ng bahagi nito. Magsimula tayo sa Exodus 4:12, isang salitang ibinigay ng Diyos kay Moises. Ito ang sinabi ng Diyos: "Ako'y sasa iyong bibig, at ituturo ko sa iyo ang iyong sasalitain." Ayon sa talatang ito, nauunawaan ko na ang sinalita ni Moises, at ang nakatala sa Bibliya bilang pananalita ni Moises, ay ibinigay sa kaniya ng Diyos. Ganito nagsisimula ang Leviticus (vv. 1, 2): "At tinawag ni Jehova si Moises, at sinalita sa kaniya . . . Salitain mo sa mga anak ni Israel, at sabihin mo sa kanila . . ." at ibinigay sa kaniya ng Diyos ang sasabihin. Ito ang pag-angkin ng Salita ng Diyos. Sa II Samuel 23:2 ay malinaw na nagsasalita si David: "Ang Espiritu ni Jehova ay nagsalita sa pamamagitan ko, at ang kaniyang salita ay nasa aking dila." Sa tingin ko ay malinaw ang pananalita, hayag ang

pag-angkin, ang salita ay nagsasabing ito ang Salita ng Diyos. Ganiyan nagsalita sina Moises at David.

Ngayon ay pumunta tayo sa mga propeta. Sinasabi ng Isaiah 1:10: "Dinggin ninyo ang salita ni Jehova . . ." Nabalitaan ko na ang ganitong pahayag o katulad nito ay lumilitaw nang mga dalawampung beses sa aklat ng Isaias mismo. Sa Jeremiah 1:1, 2 ay mababasa natin sa bahagi: "Ang mga salita ni Jeremias . . . na dinatnan ng salita ni Jehova." Ang ganitong pahayag o katulad nito ay lumilitaw nang halos isandaang beses sa aklat ng Jeremias. Sinasabi ng Ezekiel 3:16: "Ang salita ni Jehova ay dumating sa akin." At mga animnapung beses sa aklat ng Ezekiel ay matatagpuan ninyo ang pormulang iyon. Sa katunayan, nagsasalita si Zacarias sa 7:12 tungkol sa Israel: ". . . baka kanilang marinig ang kautusan, at ang mga salita na ipinasugo ni Jehova ng mga hukbo sa pamamagitan ng kaniyang Espiritu sa pamamagitan ng mga dating propeta." Kaya ang lahat ng propeta bago si Zacarias ay tiyak na tinutukoy na nagbigay ng mga salita ng Espiritu ng Diyos. Nakatutuwa, pagdating natin sa tinatawag na mga minor na propeta, gaya nina Oseas, Joel, Jonas, Mikas, Sofonias, Hageo at Zacarias, lahat sila ay nagsisimula ng kanilang hula sa pahayag na, "Ang salita ni Jehova na dumating sa akin," o mga salitang napakalapit kaya halos wala nang pagkakaiba.

Nahihiya ako sa dami ng ganitong materyal na lumabas sa mga labi ng Panginoong Jesus. Isa lamang ang ipaaalala ko sa inyo, ang John 10:35: "Ang kasulatan ay hindi maaaring sirain." Hayaan ninyong ang isang makahulugang pangungusap na ito ang magsalita para sa napakaraming iba pang talata kung saan itinuro ng Panginoon ang parehong katotohanan, "Ang kasulatan ay hindi maaaring sirain."

Sinasabi ni apostol Pablo sa pamamagitan ng Espiritu ng Diyos sa II Timothy 3:16: "Bawa't kasulatan ay kinasihan ng Dios" (pagbasa sa gilid). Gaya ng alam ninyo, ang literal na salin ay "Bawat kasulatan ay hiningahan ng Diyos." Ang II Peter 1:21 ay nagbibigay ng patotoo ni Pedro: "Ang mga tao ay nangagsalita mula sa Dios, na nangaudyukan ng Espiritu Santo." Pagkatapos ay ipinaalala ni Pedro sa kaniyang mga mambabasa sa II Peter 3:2: "Alalahanin . . . ang utos ng Panginoon at Tagapagligtas sa pamamagitan ng inyong mga apostol." Kaya ang utos na ibinigay ng mga apostol ay ang utos ng Panginoon at Tagapagligtas.

Narito ang isang maliit na kalipunan, kung baga, ng mga talatang nagpapakita sa atin ng pag-angkin ng Kasulatan mismo. Pero sasabihin ninyo, may mga problema sa usaping ito, may mga bagay na hindi natin nauunawaan, o may mga bagay na tila sumasalungat sa ibang bagay sa aklat ng Diyos. Hayaan ninyong aminin ko agad, tiyak na may mga problema. Ang kapahayagan ng Walang-hanggan sa limitadong isip ay tiyak na magkakaroon ng mga problema. Kung sa palagay ninyo ay may handa kayong sagot sa lahat ng bagay sa Kasulatan, ipaaalala ko sa inyo na nasa lupa pa tayo at hindi pa natin nalalaman nang ganap at lubos. Pero paniniwala ko na walang problema na hindi sa malao't madali ay masusumpungan ng pusong sumasampalataya ang sagot, at isang mabuting sagot, na makasisiya kapwa sa isip at sa puso. Naniniwala ako na ang hindi natin alam ngayon ay lubos nating malalaman at mauunawaan sa hinaharap. "Kung magkagayo'y lubos kong makikilala gaya naman ng pagkakilala sa akin ng lubos," sabi ng I Corinthians 13:12. Pero ang alam ko ngayon ay napakanakaaaliw at napakamakapangyarihan

at napakamakatwiran at napakaganda, kaya maipagkakatiwala ko sa Panginoon ang iba pa. Kaya tinatapos ko ang unang punto sa pagpapahayag na pinatototohanan ng Bibliya ang kaniyang inspirasyon, at na ang pag-angking ito ay napakalaganap sa buong Bibliya at napakasaklaw sa paglalapat nito sa buong Bibliya, kaya batay sa patotoo nito ay hindi tayo makapaniniwala, kung makatwiran, sa anumang mas mababa kaysa sa kabuuan, ganap, salita-por-salita, at buong inspirasyon. Yamang ito ang Salita ng Diyos, sumusunod na ito ay di-nagkakamali at walang mali.

Ikalawa, isaalang-alang natin ang kasaysayan ng doktrina, simula sa Repormasyon. Noong panahong iyon, may kambal na sigaw ng digmaan na tatak ng mga repormador. Ang Latin na pagkakasabi ng sigaw na iyon ay, "Sola fide" at "Sola Scriptura." Sa una, ang ibig nilang sabihin ay ang kaligtasan ay sa pananampalataya lamang, salungat sa gawa ng tao. Ang ikalawa ay nangangahulugan na ang banal na kapahayagan ay limitado sa Banal na Kasulatan at hindi dapat iugnay sa tradisyon at sa mga utos ng iglesia. Pananampalataya lamang at Kasulatan lamang!

Noong kalagitnaan ng ikalabingwalong siglo nagsimula ang di-sumasampalatayang higher criticism; at sa paggamit ng literary criticism at pagsisiyasat sa kasaysayan, inatake ang inspirasyon ng Bibliya. Nabubuhay tayo ngayon sa panahong tinatawag ng mga liberal na iskolar na "the post-critical situation." Ang mga natuklasan ng mga iskolar na iyon noong araw ay hindi na dapat pagtalunan ngayon, nakikita ninyo; dapat na lamang itong tanggapin nang maamo, kung hindi ay tatawagin kang mangmang. Ayon sa pananaw na ito ng mga liberal na kritikal na iskolar, maaaring naglalaman

ang Bibliya ng Salita ng Diyos, pero hindi ito ang Salitang iyon sa kabuuan. Sa katunayan, may ilan pang nagmumungkahi na mali na tawagin itong Salita ng Diyos kahit kailan. Sa madasaling paraan ay sinasabi nilang si Cristo lamang ang Salita ng Diyos na kilala nila. Pero gusto kong itanong, paano nila nalalaman ang sinabi ng Panginoong Jesus? Sa abot ng aking kaalaman, ang tanging karapat-dapat na tala ng Kaniyang buhay at mga turo ay nasa mga Ebanghelyo, at, maliban na lang kung may nangyari sa magdamag, bahagi pa rin ang mga ito ng Bibliya. Sa katunayan, may ikatlong konsepto na pinanghahawakan ng ilan sa mga makabagong kritikal na iskolar na ito. Sinasabi nila na ipinakita ng makabagong kritisismo na ang mga Ebanghelyo ay binubuo ng iba't ibang magkakasalungat na tradisyon, kaya imposibleng maniwala sa isang makasaysayang Cristo kahit kailan. Ngayon ay narating na nila ang mga Ebanghelyo at ginawa na nila sa mga Ebanghelyo ang ginawa nila sa Pentateuch noong ikalabingwalong siglo. Wala silang maiaalok.

Iyan na muna ang pangkalahatang pagtanaw na ito. Ang ikinababahala namin, gayunman, ay lumalaganap ang ilan sa mga kritikal na pananaw na ito. Nasakop na nila ang ilang paaralan. Lumalabas ang mga ito sa mga magasin, sekular man at relihiyoso; nakalulungkot, pati sa ilang relihiyosong magasin na dati ay itinuturing na ortodokso. Sa madaling salita, may mga palatandaan na ng ilan sa mga ito sa mga bilog ebanghelikal. At bilang pangulo ng Moody Bible Institute, gusto kong muling magbigay ng babala. Kung tayo, bilang ortodokso, bilang mga ebanghelikal, bilang mga fundamentalist, ay lalayo sa doktrinang ito, tiyak tayong mapapahamak.

Dinadala ako niyan sa ikatlo kong punto, ang kahalagahan ng doktrinang ito ayon sa pagtingin ko. Naninindigan muna ako sa mga turo ng Salita ng Diyos tungkol sa likas na kalagayan ng tao, at pinagtitibay ko na kailangan ng tao ang banal na kapahayagan. Kung ang Bibliya ay hindi banal na kapahayagan, wala tayo ng kapahayagang lubha nating kailangan. Sa totoo lang, narito ang pangunahing pagkakahati ng liberal at ng Cristianong naniniwala sa Bibliya. Para sa liberal, ang Bibliya, kasama ang lahat ng iba pa, ay bunga ng ebolusyon. Ang tao ay nasa pataas na pakikibaka para sa katotohanan, at ngayon ay nalampasan na natin ang Bibliya. Dahil may kaunting natutunan tungkol sa nilikha ng Diyos, iniisip ng tao na narating na niya ang puntong makapagsasalita na siya nang may awtoridad tungkol sa Maylalang ng nilikha. Kaya pinalayas ng ilang makabagong iskolar ang Diyos ng ating mga ninuno at walang-hiyang sinasabi na patay na ang Diyos na inilalarawan sa Salita ng Diyos.

Ngayon, itinutusok ng naniniwala sa Bibliya ang kaniyang tabak nang tuwiran sa konsepto ng ebolusyon na patuloy na pag-unlad sa mga espirituwal na bagay, at pinagtitibay ayon sa Bibliya na kailangan ng tao ang banal na kapahayagan at banal na buhay kung makikilala niya ang katotohanan; at na kung wala si Cristo, ang tao ay makasalanan, baluktot, at nangangailangan ng buhay. Ano ang sinasabi ng Salita ng Diyos? Pinagtitibay ng Salita ng Diyos na ang puso ng tao ay totoong masama (Jer. 17:9). Sinasabi sa atin ng Salita ng Diyos na "ang lahat ay nangagkasala, at hindi nangakaabot sa kaluwalhatian ng Dios" (Rom. 3:23). Sinasabi ng Salita ng Diyos na "ang taong ayon sa laman ay hindi tumatanggap ng mga bagay ng Espiritu ng

Dios: sapagka't ang mga ito'y kamangmangan sa kaniya; at hindi niya nauunawa" (I Cor. 2:14). Narinig ba ninyo iyon? Hindi niya nauunawa! Gaano man siya kaedukado, gaano man kakultura, gaano man kaginoo, gaano man katanggap-tanggap, hindi niya nauunawa. Dito tayo nagsisimula. Ang pangangailangan sa banal na kapahayagan, ang pangangailangan sa kinasihan, di-nagkakamali, at walang-maling Salita ng Diyos ay una sa lahat nasa kadiliman at pagkabaluktot ng ating likas na pagkatao. Kailangan ng tao--kung makikilala man nila ang katotohanan--ang Aklat na hiningahan ng Diyos, ang huling kapahayagan ng Diyos.

Ikalawa, kung inaangkin ng Bibliya na ito ang Salita ng Diyos at hindi naman ito ang Salita ng Diyos, sinasabi ko, ito ay isang pagkukunwari, isang pagpapanggap, isang panloloko, at hindi dapat pagtiwalaan kahit kaunti. Kaya huwag tayong maging di-makatwiran na itakwil ang Bibliya bilang Salita ng Diyos, sa isang banda, at pagkatapos ay subukang panatilihin ang gusto natin dito, sa kabilang banda. O, alam ko na ang tao, sa kaniyang ipinagmamalaking kakayahang mangatwiran, ay gustong pumili kung ano ang tatanggapin at kung ano ang itatakwil. Pero gaya ng makikita natin, ang katwiran ng tao ay isang baling saklay na hindi magbibigay sa kaniya ng anumang pangwakas na kabutihan.

Ang ikatlong obserbasyong gusto kong gawin tungkol sa pangangailangan sa isang kinasihang aklat ay, sa huli at sa kabuuan, kailangan pa ring itanong ng tao ang tanong na ito: Sa kaninong awtoridad? Kailangang may batayan ng awtoridad ang tao, kung hindi ay magulo ang lahat. Ano ang tinig na nagsasalita nang di-nagkakamali? Saan ko masusumpungan kung ano ang

tama at kung ano ang mali? Paano ko malalaman kung ano ang katotohanan laban sa kamalian? Paano ko malalaman ang kahulugan at ang daan patungo sa buhay ngayon at sa hinaharap? Sino ang magsisimulang sumagot sa mga tanong na kumakatok sa may-kamatayang isip na ito habang sumisigaw ako para sa katiyakan, para sa isang sagot na darating sa mga panahon at magsasabing, "Ito ang katotohanan." Sa kaninong awtoridad? Sa tingin ko, ang ubod ng usaping humaharap sa atin, ayon sa pagtingin ko rito sa mensahe ng umagang ito, ay: Katwiran ba ng tao o banal na kapahayagan?

Ngayon, hindi ka makatitiyak sa katwiran ng tao. Sa katunayan, isa sa mga kakaibang bagay na nagpapalito sa aking isip kapag iniisip ko ito ay na ang kasalukuyang uri ng mga iskolar ay napakatiyak sa kanilang mga konklusyon, na para bang wala nang ibang uri ng mga iskolar sa susunod na salinlahi. Hindi ko gustong maging mapagmataas o mapang-uyam, pero sa tingin ko ay isa sa mga tatak ng pagiging iskolar ang pagtatanong sa naunang salinlahi. Maaaring maayos at mabuti ito sa loob ng mga hangganan; pero kapag umabot na ito sa puntong itinatakwil nito ang tanging banal na kapahayagang mayroon tayo, panahon na upang magsalita, panahon na upang tumayo at ipahayag nang malakas at mariin ang ating paniniwala sa Bibliya bilang kinasihang Salita ng Diyos. Yamang hindi ka makatitiyak sa katwiran ng tao, ano pa ang natitira sa iyo? Kung walang banal na kapahayagan, kailangan nating gumala sa walang-pag-asang pasikut-sikot ng katwiran nang walang tiyak na salita mula sa langit.

Ang ikaapat na obserbasyong gusto kong gawin ay ito: na ang doktrina ng inspirasyon ay saligan ng turong

Cristiano. Ang lahat ng iba pang doktrina ay nagmumula sa inspirasyon ng Bibliya at sinusuportahan nito. Kung hindi totoo ang Bibliya, kasama nitong mawawala ang lahat ng doktrinang Cristiano. Sapagkat mula sa mga banal na pahina ng Bibliya bumubukal ang katotohanan, ang pag-asa, at ang lakas ng buhay. Hinubog ng Bibliya ang sibilisasyon gaya ng pagkakakilala natin dito. Malayo sa perpekto ang sibilisasyong Kanluranin, pero ang mga katangian nito ng katarungan, ng awa, ng dignidad ng tao ay nagmula sa Bibliya. Agawin sa atin ang Bibliya, at nasaan ang moralidad at ang tuntunin at ang kapangyarihan?

Dinadala ako niyan sa huli kong punto. Ang doktrina ng inspirasyon ay saligan ng moralidad Cristiano. Atakihin ang Bibliya at hindi mo matagal na mapananatili ang moralidad na itinuturo nito. Hindi mo maaaring kuwestiyunin ang integridad ng Bibliya at mapanatili ang mga moral nito. Sa katunayan, matagal na tayong nabubuhay sa pananampalataya at mga pundasyon ng ating mga ninuno. Ang kawalan ng paniniwala sa Bibliya ay eksepsiyon noong ikalabinsiyam na siglo. Ang kaunting mayroon ay karamihan nasa labas ng iglesia. Ngayon ay nasa loob na ng iglesia ang mga taong kaunti o walang pananampalataya. At nagtataka tayo kung bakit nasa gulo ang ating bansa. Binulag tayo ng kasaganaan sa ekonomiya sa ating moral at espirituwal na kahirapan, pero totoo pa rin: "Ang katuwiran ay nagbubunyi sa bansa: nguni't ang kasalanan ay kakutyaan sa alinmang bayan" (Prov. 14:34). At totoo pa rin: "Ang masama ay ibabalik sa Sheol, pati ng lahat na bansa na nagsisilimot sa Dios" (Ps. 9:17). Ang Diyos na sinasabi ng ilang maliliit na tao, nang buong

kapangahasan, na patay na, ay hindi patay, at ang Kaniyang Salita ay nananatili.

Pinagpalang Aklat, ang Banal na Bibliya! Dito ay naririnig ko ang tinig ng aking Amang nasa langit, ang paanyaya ng aking mapagbiyayang Tagapagligtas, at ang malambing na pakiusap ng pinagpalang Mang-aaliw. Inilalantad ng aklat na ito ang aking kasalanan at kinukumbinsi ako sa aking pangangailangan sa Tagapagligtas. Ipinakikita nito sa akin ang Manunubos sa buong kasaganaan ng Kaniyang kapangyarihan, makapangyarihang magligtas, at nagpapatirapa ako sa Kaniyang paanan bilang Kaniyang kusang-loob na alipin at sinasamba Siya. Inaaliw ako nito sa kalungkutan. Pinarurusahan ako nito sa pagsuway. Pinalalakas ako nito sa pagsubok. Pinasisigla ako nito sa kadiliman. Pinalalago nito ang pananampalataya sa panahon ng pag-aalinlangan. Ito ang pintuan ng langit para sa aking pagod na kaluluwa, sapagkat dito ay nasusumpungan ko na nagsasalita ang Diyos sa pusong sumasampalataya. Ipinakikita nito sa akin ang paglalaan ng Diyos upang mamuhay bilang Kaniyang anak sa isang lahing liko at masama, at salamat sa Panginoon para sa Kaniyang mahimalang kapangyarihan sa pagbabagong-buhay at pagpapakabanal. Ipinakikita nito sa akin ang dakilang plano ng Diyos na kinabibilangan ng pagbubuo ng Iglesia, ng pagpapanumbalik ng Israel, ng pagpapabagsak sa kasalanan at kay Satanas, ng pagpapawalang-sala sa Anak ng Diyos at sa bayan ng Diyos, at ng maluwalhating pagluluklok sa ating pinagpalang Diyos na Tatlong Persona, mataas sa lahat. At sumisigaw ako bilang tugon, "Bring forth the royal diadem and crown Him Lord of all" (Ilabas ang

maharlikang korona at koronahan Siya bilang Panginoon ng lahat).

Pinagpalang Aklat! Ang kapahayagan ng puso, ng kalooban, ng plano, at ng paglalaan ng Diyos para sa tao, para sa iyo at para sa akin. Bumilis nawa ang tibok ng ating puso at bumilis ang ating pagsunod. Ang Aklat na ito ay mapagmahal na kaloob ng Diyos, at inaakay nito ang tao sa Diyos.

Kaya nagtatapos ako gaya ng aking pagsisimula: "Ang Bibliya, kasama ang Luma at ang Bagong Tipan, ay isang banal na kapahayagan, at ang orihinal na mga sulat-kamay nito ay kinasihan, salita por salita, ng Espiritu Santo." Dito kami naninindigan, tulungan nawa kami ng Diyos.

Ang Pagtatalaga ng Ating Pananalita — Wilbur M. Smith (1966)

Gusto kong magsalita tungkol sa isang napakapayak na paksa na saligan ng buhay nating lahat. Totoo--hindi sa paningin ng Diyos kundi sa paningin ng tao--na may malalaking pagkakaiba ang mga lalaki at babae sa kanilang ari-arian, sa kanilang talento, sa kanilang pagkakataon, at sa kanilang mga nagawa. Ang ilang tao ay tila sumusulong, ang iba ay umaatras. Ang ilan ay umaakyat sa matataas na puwesto at yumayaman at sumisikat; marami ang hindi. Ang ilan ay namumuno; karamihan ng tao ay kailangang sumunod.

Naaalala ko noong kolehiyo, may propesor kami sa Lumang Tipan na mas matalinong magsalita tungkol sa golf kaysa sa mga propeta. Gayunman, may anak siyang nasa Army. Nang bumalik ito sa paaralan, mga apatnapu't limang taong gulang na ito at isang private pa rin. Ngayon, walang masama sa pagiging private, pero kapag apatnapu't lima ka na at private ka pa rin, ibig sabihin ay may limitasyon ka, at marahil ang isang lalaking kasing-edad mo ay isa nang three star general. May pagkakaiba ang mga tao sa kanilang mga nagawa at sa kanilang kakayahan, kahit sa ministeryo.

Pero may ilang pangunahing bagay na pangkalahatan sa lahi ng tao na kinabibilangan mo at ako. Lahat tayo ay may parehong praktikal na anatomiya. Lahat ng tao ay may parehong nervous system. Pareho ang mga kemikal sa ating katawan. Tumitingin ang ating mga mata ayon sa parehong batas ng optika, mabangis man ang isang tao o marunong. Lahat tayo ay may parehong pangunahing pangangailangan, kahit tatlo man lang.

Kailangan nating huminga, kailangan nating kumain, at kailangan nating matulog. Marahil ay maidaragdag ninyo ang ikaapat, sa malao't madali; kung may sentido komun kayo, iibig kayo. Naaalala kong narinig ang dakilang orador na si Dr. Lee na nagkuwento na napansin niya ang isang binata sa harapan ng simbahan tuwing Linggo ng gabi na laging iba ang kasamang dalaga. Isang araw ay nakasalubong niya ito sa kalye. "John, nakikita kita sa simbahan tuwing Linggo ng gabi na iba-iba ang kasama mong dalaga. Ano ang ibig sabihin nito?" "Kasi po," sabi nito, "Pastor, kailangan kong umamin. Binaril po ako ni Kupido ng machine gun." Sana ay hindi iyan totoo sa inyo.

Kasabay ng mga pangunahing bagay na ito, mayroon din tayong lahat na mga pangunahing gawain. Tumitingin tayo gamit ang ating mga mata, nakikinig tayo gamit ang ating mga tainga, at nagsasalita tayo gamit ang ating dila at bibig. Tungkol sa mga bagay na ito, napakaraming sinasabi ng Bibliya. Kahit ang salitang "makinig" ay nabanggit nang mahigit 700 beses sa Kasulatan, at ang "tainga" ay marahil isandaang beses. Mula simula hanggang wakas, bukod sa dakilang teolohiya nito at matataas na tema nito at dakilang mga hula nito, nagsasalita ang Bibliya tungkol sa pagkain at pag-inom at pati pagtulog, at sa mga bagay na nakikita natin at sa dapat nating marinig, at kung paano tayo dapat magsalita. Tungkol sa huling bagay na ito ang gusto kong pag-usapan nang may labis na kapayakan.

Tinawag ko ito, umaasa akong hindi naman di-angkop, na "Ang Pagtatalaga ng Ating Pananalita." Maraming teksto ang maaaring kunin, pero pinili ko ang Ephesians 4:29: "Anomang salitang mahalay ay huwag lumabas sa inyong bibig, kundi ang mabuti sa ikatitibay ayon sa

pangangailangan, upang makapagbigay biyaya sa nangakikinig." May magandang salin dito si Phillips: "Wala nang maruming pananalita, kundi mabubuting salita sa halip--mga salitang angkop sa pagkakataon na magagamit ng Diyos upang makatulong sa ibang tao."

Ang tekstong ito sa Ingles ay may salitang napakamakahulugan, ang salitang "communication." Ang komunikasyon ay may kinalaman sa mga sulat, tawag sa telepono, telegrama, mensahe sa radyo; sa katunayan, isa ito sa mga dakilang tema ng ating makabagong sibilisasyon. Ang "communication" ay nagmula sa ugat na nangangahulugang "magkaroon nang magkasama o magbahagi." Kapag ipinararating mo ang isang bagay sa ibang tao, kumukuha ka ng isang bagay mula sa iyong isip at puso at ipinapasa ito pababa sa iyong mga labi, binibigkas ito sa hangin, hinahayaang pumasok ito sa tainga ng nakikinig at tumuloy sa kaniyang isip. Kapag nakikipag-usap tayo, ibinabahagi natin kung ano ang mayroon tayo at kung sino tayo at kung ano ang iniisip natin, kaya ang taong kausap natin ay nagsisimulang isama sa kaniyang sarili ang isang bahagi natin. Pumunta ako sa auditorium na ito ngayong umaga na may dalang mensahe, umaasa ako, at kapag natapos ang oras, ang nasa isip ko ay mapupunta sa inyong isip, at maiiwan sa inyong sariling pagkatao. Nakipag-usap ako sa inyo gaya ng pakikipag-usap ninyo sa akin. Napakabigat na salita ito. May kasama itong malaking pananagutan, na ang iba ay magiging medyo katulad natin sa kanilang pag-iisip at sa kanilang mga paninindigan.

May dalawang aspekto ang talatang ito. Gayunman, may ikatlong uri ng pananalita na wala sa tekstong ito. Napakaraming pag-uusap at kuwentuhan ang hindi

kasama sa dalawang kategoryang ito. Aminin natin, mga 70 o 80 porsiyento ng ating pananalita ay hindi sapat ang halaga upang makasira sa sinuman o makapagpatibay sa sinuman. Ito ay tatawagin nating daldal lamang. Marami tayo nito, at medyo nakapapagod na. Sa totoo lang, hindi ako magaling sa kuwentuhang walang kuwenta, kuwentuhan, kuwentuhan, puro usapan tungkol sa wala. "May 104 na pulgada ng niyebe sa Oswego kaninang umaga." Hindi ko na iyan iisipin bukas. "Ang ganda ng panahon, ano?" Oo, salamat sa Diyos, bagaman hindi gaya ng bayang pinagmulan ko. "Kumusta si Susie, at kumusta si Johnnie?" "Gusto ko ang coat mo," at iba pa nang iba pa. Dumarating at umaalis ang lahat ng ito, at puno ang ating buhay nito. Hindi ko pag-uusapan ang mga walang-kuwentang bahagi ng pananalita.

Bumalik tayo sa ating teksto: "Anomang salitang mahalay ay huwag lumabas sa inyong bibig." Isinulat ito para sa mga Cristiano. Hindi ginamit ni Pablo ang tekstong ito sa propesyonal na paraan; hindi ito para sa mga ministro o mga guro. Ito ay para sa iyo at sa akin bilang mga indibidwal sa katawan ni Cristo. Wala itong kinalaman sa kung paano mangaral at kung paano magturo, kundi sa ating sariling, partikular na buhay bilang mga bata o bilang mga nasa hustong gulang.

Nakalulungkot na sa mga taong hindi pa ipinanganak na muli, sa ordinaryong mga lalaki at babaeng hindi ligtas sa buong panahon, normal ang mahalay na pananalita. Isang malungkot na komentaryo sa makasalanang likas ng tao na ang usapan sa mga pagawaan ay napakabastos at napakababa. Narinig ko ang dalawang dalagang Cristiano noong isang taon na nagsabing hindi na nila kayang manatili sa opisina ng embahada ng

Estados Unidos sa Great Britain dahil napakagaspang at napakabastos ng pananalita kaya pakiramdam nila ay nadudumihan sila, kaya naghanap sila ng trabaho sa ibang lugar. Ang usapan sa kalye, sa mga restawran, sa tren, sa mga hapunan ng mga lalaki lamang ay palatandaan ng kabulukan ng lahi ng tao. Hindi lamang bastos na usapan, maruming usapan, masamang usapan; may mga bulungan, kasinungalingan tungkol sa isang tao, tsismis, masamang hangarin, ang pagpaparinig na mali ito o mali iyon, o may anino ng hinala sa buhay ng isang tao. Ang lahat ng ito ay naghuhulog ng mga bagay at pangungusap at pasaring sa isip at puso ng mga tao, na dumarami at nababulok at naaagnas.

Si Trench ay may magandang kabanata tungkol sa pagbaba ng uri ng wika kung saan sinasabi niyang kinukuha ng tao ang malilinis na salita at ibinababa ang mga ito, kaya ang kasaysayan ng karamihan sa mga salita ay pababa. Pero, sabi niya, nang dumating ang Cristianismo, kinuha nito ang bokabularyong Griego at itinaas ito nang itinaas nang itinaas.

Sabi ng apostol, "Anomang salitang mahalay ay huwag lumabas sa inyong bibig." Sigurado akong ito ay dapat lalong totoo sa mga nasa gawaing Cristiano. Huwag na huwag, huwag na huwag, huwag na huwag hayaang marinig ng sinumang miyembro ng iyong kongregasyon na nagsabi ka ng anumang hindi niya maaaring ulitin sa harap ng mga anghel, at huwag hayaang masaktan ang pagkatao ng sinuman dahil sa anumang masasabi mo. Paulit-ulit itong idinidiin ni apostol Pablo, gaya sa Colossians 3:8. Narito ang salin ni Phillips: "Wala nang masasamang isipin o salita tungkol sa iba, wala nang masasamang isipin o salita tungkol sa Diyos, at wala nang maruming usapan. Huwag na kayong

magsinungaling sa isa't isa." Kay halaga, kay makatotohanan, kay praktikal.

Ngayon ay gusto kong pumasok sa mas mabuting bahagi ng talatang ito, dahil sigurado ako na bilang mga miyembro ng katawan ni Cristo ay hindi marami rito ang nagkakasala ng mahalay na pananalita. Kung ikaw ay nagkakasala nito, wala kang magagawang anumang may halaga para sa Panginoon hangga't hindi ito nahuhugasan at hindi ka nagtatagumpay sa bagay na ito. Dapat kong sabihin na sa lahat ng taon ng aking pakikisama sa mga Cristiano, at sa mga estudyante saanman, bihira akong nakarinig ng anumang magaspang. Kay laking parangal sa nakatutubos na biyaya ng Panginoong Jesus at sa nagbabagong kapangyarihan ng biyaya ng Diyos, na ang isang tao ay maaaring mamuhay nang maraming taon kasama ng mga Cristiano at walang marinig na anumang mahalay.

Ngayon para sa mas mabuting bahagi ng teksto: "Kundi ang mabuti sa ikatitibay." Ito ang ibig sabihin ng ating Panginoon nang sabihin Niya, "Ang taong mabuti ay naglalabas ng mabuti mula sa mabuting kayamanan ng kaniyang puso" (Luke 6:45). Napansin na ba ninyo ang pariralang ito, "ang bunga ng mga labi," sa Isaiah 57:19? Gusto kong basahin ang isang bahagi mula sa dakilang komentaryo ni George Adam Smith tungkol sa pariralang ito: "Ang mga labi ay, kung baga, ang bulaklak ng tao. Nasa bulaklak ng halaman lumilitaw nang malinaw ang mga depekto ng halaman. Kapag nagsasama-sama ang lahat ng kakayahan ng tao para sa masalimuot at maselang tungkulin ng pagpapahayag sa pananalita, agad lumilitaw sa ibabaw ang anumang pagkakamaling nasa kaniya."

"Anomang salitang mahalay . . . kundi . . ." Mapapansin ninyo na kapag may pangaral si apostol Pablo tungkol sa hindi dapat gawin, hindi niya ito iniiwang nakabitin sa hangin; lagi siyang may kasunod. Una, ito ang hindi mo dapat gawin, pero ito ang dapat mong gawin; ibig sabihin, hindi lamang natin hinuhubad ang dating pagkatao, kundi isinusuot natin ang bagong pagkatao, at pagkatapos ay sinisimulan niyang ilarawan ang mga tatak ng dating pagkatao at pinaghahambing ang limang ito, ibinibigay sa atin ang mga katangian ng bagong pagkatao. "Kundi," sabi niya, "ang mabuti sa ikatitibay."

Ang "edify" (magpatibay) ay salitang bihira na nating gamitin ngayon. Kung minsan ay ginagamit natin ito sa salitang edifice, na isang gusali. Ang magpatibay ay ang patatagin ang isang tao. May napakalaking pagkakaiba rito. Sinasabi ni Pablo, "Huwag ninyong hayaang ang mga salitang lumalabas sa inyong bibig ay mahulog sa puso ng ibang tao upang bulukin at dumihan sila; kundi hayaang ang mga salitang lumalabas sa inyong mga labi ay bumuo ng matatag na pagkatao, patatagin ang mga tao sa kanilang pananampalataya, at sa kanilang kaalaman, at sa kanilang mga pagpapasya, at sa mga layunin ng buhay"--"ang mabuti sa ikatitibay, upang makapagbigay biyaya sa nangakikinig."

Ngayon, paano natin ito gagawin? Hindi magkakaroon ng mabubuting bagay sa iyong mga labi kung wala kang mabubuting bagay sa iyong puso at isip sa simula pa lang. Ang tao ay makapagsasalita lamang ng mga bagay na nasa loob niya. Mula sa puso nagsasalita ang tao, at kung wala tayong kamalig ng mabubuting bagay sa loob, hindi kailanman makararating ang mga ito sa ating mga labi upang maipasa sa iba. Gusto kong ilarawan ito. Babalik muna ako sa mga araw sa kolehiyo, at

pagkatapos ay sa mismong Lunes ng gabing ito ng Founder's Week.

Noong mga araw sa kolehiyo, at kahit sa Moody Bible Institute siyempre, napakagandang bagay na mapabilang sa mga grupong ang pakikisama at usapan ay may ganitong uri na magbubunga ng matatag at malalim na paninindigan at maluwalhating nakapagpapataas at nakapagpapabagong kaisipan. Noong nasa kolehiyo ako, nagkataong may dalawang silid ako sa isang pribadong bahay. May anim o walong lalaki kaming karaniwang magkakasama. Ang isa ay editor ng pahayagan ng kolehiyo, dalawa o tatlo sa amin ay nasa debating team ng kolehiyo, ang isa ay naging kalihim pa ng faculty ng Columbia University. Pagkatapos ng aming pag-aaral sa gabi, at ng ikaapat na kain sa araw na iyon, mga dalawang beses sa isang linggo ay umaakyat ang mga kasamang ito sa aking silid. Doon ay uupo ang orador ng kolehiyo, isang napakalalaking tao, at bubuksan ang mga aklat ni Alfred Noyes at magsisimulang magbasa ng tula sa amin. Pagkatapos ay magsisimula namang bumigkas ang isa pang debater ng ilang bahagi mula kay Shakespeare nang walang anumang paghahanda. Iyon ang ilan sa pinakamaluwalhati at di-malilimutang oras na makikilala ko sa aking buhay. Alam kong maaari kang maligtas nang walang Alfred Noyes. (Alam ko iyan, kaya huwag na ninyo akong sulatan tungkol dito.) Gayundin, maaari kang maligtas nang walang Shakespeare. Alam ko iyan. Pero gayunman, ang mga ito ay nakapagpapatibay na bagay, at itinayo nila ang kanilang sarili sa aming buhay, at kapag binabalikan namin ang mga oras na iyon, kami ay naitataas at napatitibay ng mga ito.

Ngayon ay hayaan ninyong bumaba ako sa isang karanasan nitong Lunes ng gabi rito sa Chicago. Sa pamamagitan ng mga sulat ay nagkasundo kaming maghapunan ng isang kaibigan ko na marahil ay dalawampung taon ko nang kakilala, ang nagreretirong pangulo ng isang kompanyang pinalago niya hanggang labing-apat na milyong dolyar ang benta taon-taon. Siya ay isang napakadebotong Cristiano, at isang napakahusay na negosyante. Napakapakumbabang tao niya na may malaking pagmamahal sa Salita ng Diyos. Dati siyang pangulo ng Gideons International. Pagkatapos naming maghapunan, sinabi ko, "Halika, umakyat tayo sa kuwarto ko at mag-usap tayo." Siya ang halos nagsalita ng lahat, dahil napakaraming kawili-wili ang sinasabi niya kaya itinikom ko ang aking bibig at binuksan ang aking tainga.

Nagsimula siya sa pagsasabing, "Nabasa mo na ba ito?" Sabi ko, "Hindi, hindi ko pa iyan narinig." Pagkatapos ay sinabi niya, "Narinig mo na ba ang isang G. Ganito-at-Ganoon na naglilingkod sa mga lulong sa droga sa New York?" Sabi ko, "Hindi ko pa narinig ang pangalan." "Buweno," sabi niya, "sumulat siya ng aklat na dapat mong basahin, na pinamagatang Twelve Angels Out of Hell." Anong pamagat! At sinimulan niyang ikuwento sa akin ang kahanga-hangang gawaing ito, na hindi ko pa narinig kailanman. Pagkatapos ay sinimulan niyang ikuwento sa akin ang tungkol sa isang kumperensiya sa negosyo na dinaluhan niya para sa executive management. Apat na raang malalaking ehekutibo ang nagtipon upang mapanariwa sa isang kampus ng kolehiyo sa New York. Nagsimula akong magsabi sa sarili ko, "Hindi ba't kahanga-hanga kung may isang institusyong maglulunsad ng ganoong kumperensiya

para lamang sa mga ministro sa loob ng isang buong linggo upang mapag-isa sa panalangin at sa Salita ng Diyos, at mapanariwa gaya ng pagpapanariwa sa mga taong ito para sa kanilang matataas at marangal na puwesto?" Nang umalis ang taong iyon sa kuwarto ko nang gabing iyon, nanginginig ako sa mga bagong mithiin. Naglagay siya sa isip ko ng mga bagay na nakapagpapatibay, at mas malakas akong tao dahil sa gabing iyon.

Magagawa mo ito habang nagmamaneho. Noong isang araw ay isinama ko ang isang estudyanteng kumukuha ng graduate work sa seminaryo sa Pasadena sa isang bookstore sa Long Beach. Pupunta siya sa larangan ng misyon at mahilig siya sa mga aklat, at ganoon din ako. Sinabi niya sa akin, "Nakita na ba ninyo ang aklat na pinamagatang The Growth of the Church in Brazil?" Alam ninyo, medyo naiinis ako kapag ang isang binatang dalawampu't tatlo o dalawampu't apat na taong gulang ay nagsasabi sa akin tungkol sa isang aklat na dapat kong alam, na hindi ko pa naririnig kailanman. Nakaiinis ito, at nakahihiya rin. "Hindi," sabi ko, "hindi ko pa iyan narinig." "Kung gayon," sabi niya, "dapat ninyo itong kunin." Kaya kinuha ko. Isang dosenang beses ko na siyang sinabihan, "Salamat sa pagsasabi mo sa akin." May natagpuan akong totoong kuwento sa aklat na iyon, at ipapasa ko ito sa inyo.

Noong unang bahagi ng 1900's sa South Bend, Indiana, isang maliit na grupong Pentecostal ang nagtipon para manalangin. Sa pulong-panalangin, isa sa mga lalaki, walang dudang sa ilalim ng banal na pagliliwanag nang higit pa sa kaniyang alam, ang nagsabi, "Naniniwala akong tinatawag ng Panginoon ang ating kapatid na magtatag ng gawaing misyon sa Para." Nang matapos

ang pulong, ang kapatid na tinukoy niya ay nagtanong, "Nasaan ang Para?" Sabi ng lalaking nagbigay ng mensaheng ito, "Hindi ko pa iyon narinig kailanman." Kinabukasan, ang lalaking itinalagang pumunta sa Para ay pumunta kasama ang isang kaibigan sa pampublikong aklatan upang tingnan sa isang world atlas kung saan maaaring naroon ang Para. Natagpuan nila ito sa isang liblib na sulok ng Brazil. Sabi ng lalaking ito, "Naniniwala akong ito ang tawag ng Diyos." Sabi ng isa, "Naniniwala rin ako, at sabay tayong pupunta." Pumunta sila sa Brazil, walang pasabi, walang patalastas, walang nangangasiwa, at natagpuan nila nang sila lamang ang Para sa paganong kapaligiran nito. Nagsimula silang manalangin at mag-aral ng wika, at pagkaraan ng ilang panahon ay nagkaroon ng pagbabagong-buhay. Kamakailan ay ipinagdiwang ng iglesia ang ikalimampung anibersaryo nito. Lumawak ang ministeryo nito at ang mga nagbalik-loob ay lumabas at nagtatag ng iba pang iglesia--parang hindi kapani-paniwala ito--kaya sa loob ng limampung taon, mula sa misyong iyon sa Para ay may mga iglesia na ngayon na may kabuuang 400,000 kaluluwang miyembro!

Alam ba ninyo kung ano ang nagawa nito para sa akin? Binigyan ako nito ng isa sa pinakakahanga-hangang halimbawa, katulad ng banal na pag-akay kay Felipe sa eunukong taga-Etiopia. Ito ang pag-akay ng Diyos. Pinanariwa nito ang aking kaluluwa.

Ngayon ay bumalik tayo kay apostol Pablo. "Anomang salitang mahalay ay huwag lumabas sa inyong bibig," siyempre hindi, "kundi ang mabuti sa ikatitibay, upang makapagbigay biyaya sa nangakikinig." Bihira akong magsalita tungkol sa anumang personal na tulad nito,

pero gusto kong banggitin ang isang bagay na nangyari noong nagtuturo ako rito sa Moody. Isang umaga ay pumasok ako sa lower auditorium, kung saan may klase ako ng mga lima o anim na raan. Habang naglalakad ako sa pasilyo mula sa harapang pinto upang umakyat sa plataporma, may ginawa akong hindi ko gagawin kahit minsan sa sampung taon. Huminto ako sa gitna ng auditorium na ito at ipinatong ko ang aking kamay sa balikat ng isang estudyanteng nakaupo sa may pasilyo. Hindi ko kilala kung sino siya, bagaman nalaman ko kalaunan. Sinabi ko lamang sa kaniya, "Sana ay maayos ang lahat sa iyo." Kakaibang bagay para sa akin ang huminto at sabihin iyon sa kaniya. Pagkatapos ay nagpatuloy ako. Nang hapong iyon ay nakatanggap ako ng maikling sulat mula sa kaniya. Sabi niya, "Hindi ninyo malalaman kung ano ang naging kahulugan ng inyong mga salita sa akin kaninang umaga. Nakaimpake na ako at pupunta na sana ako sa dean of men ngayong hapon upang umalis sa Institute. Ako ay isang taong pinanghihinaan ng loob, at hindi ako karapat-dapat na nasa ministeryo. Salamat sa inyong mga salita. Inilabas ko na ang mga gamit ko. Mananatili ako." Sa palagay ko, kung ikaw at ako ay lalong magiging sensitibo sa pag-akay ng Panginoon, makapagdadala tayo ng mga salita ng aliw at lakas at pampalakas-loob sa mas marami pa kaysa sa ginagawa natin.

"Kundi ang mabuti sa ikatitibay," at higit sa lahat, na magkaroon tayo ng mga salita tungkol sa Panginoong Jesus. Naaalala ninyo ang mga salitang iyon ng ating Panginoon sa mataas na pagkasaserdoteng panalangin sa John 17:20. Hindi lamang Siya nanalangin para sa mga apostol kundi--lagi kong minahal ang pariralang ito--"kundi pati naman sa kanila na magsisisampalataya

sa akin sa pamamagitan ng kanilang salita." Hindi ba't kahanga-hangang pahayag iyan? Hindi sa pamamagitan ng kanilang henyo, at hindi sa pamamagitan ng mga aklat na isusulat nila, at hindi sa pamamagitan ng malalaking pulpitong hahawakan nila, kundi sa pamamagitan lamang ng kanilang salita. Ito ang lalo't lalo't lalo nating kailangan: ang ihulog ang buhay at mahalagang salita ng Panginoon sa puso ng mga lalaki at babae.

Hayaan ninyong magtapos ako sa halimbawang para sa akin ay perpekto. Ginawa ito ng ating Panginoon. Siyempre ay walang silbing pag-usapan ang mahalay na pananalita mula sa ating Panginoon; wala iyon sa usapan. Pero ang natitirang bahagi ng talata ay talagang inilapat at isinagawa ng ating Panginoon. Isang araw ay huminto Siya sa balon ng Sicar at nagsimulang makipag-usap sa isang babaeng taga-Samaria na paulit-ulit nang nag-asawa at ngayon ay nakikisama sa isang lalaking hindi niya asawa. Alam ng lahat ang lahat sa maliliit na bayang ito sa Palestina. Itinakwil siya ng lipunan. Malamang na wala siyang kahit isang kaibigan sa nayong iyon. Namumuhay siya sa kasalanan. Malamang na inabuso siya at sinaktan, at malamang na hindi siya marunong bumasa o sumulat. Nagsimulang makipag-usap sa kaniya ang Panginoon--mga salita lamang, iyon lang naman. Pero bago natapos ang oras na iyon, ang pinakadakilang pahayag na sinabi ni Jesus tungkol sa Diyos ay binigkas Niya sa babaeng iyon--sa babaeng iyon, hindi sa mga rabbi, hindi kahit sa mga apostol. "Ang Dios ay Espiritu: at ang mga sa kaniya'y nagsisisamba ay kinakailangang magsisamba sa espiritu at sa katotohanan . . . sapagka't hinahanap ng Ama ang mga gayon upang siya'y sambahin" (John 4:23-24).

Iniwan niya ang bangang iyon. Sa palagay ko ay hindi na nakuha ng ating Panginoon ang inumin. Iniwan niya ang bangang iyon, bumalik siya sa bayan. Sinimulan niyang sabihin sa mga tao na nakatagpo siya ng isang propeta, at lumabas sila upang makita Siya, at sinabi nila, "Halika, pumasok Ka sa nayon." At nagkaroon ng pagbabagong-buhay. Napakanakapagpapatibay na usapan iyon, na humantong sa kaniyang pagbabalik-loob at sa pagbabalik-loob ng nayon.

Luke 4:22: "At ang lahat ay nangagpatotoo sa kaniya, at nangagtaka sa mga salitang puspos ng biyaya na nagsisilabas sa kaniyang bibig." Itinalaga Niya ang pananalita. Bilang mga miyembro ng katawan ni Cristo, huwag, huwag, HUWAG hayaang lumabas ang anumang salitang mahalay sa inyong bibig, araw man o gabi, sa estranghero man o kaibigan; "anomang salitang mahalay ay huwag lumabas . . . kundi ang mabuti sa ikatitibay, upang makapagbigay biyaya sa nangakikinig."

Paghawak sa mga Lubid — George Sweeting (1966)

Iniisip ko ngayon ang isang pahayag ni William Carey, ang dakilang misyonerong iyon, na nagsabi, "Ayun ang isang minahan ng ginto. Bababa ako at maghuhukay, pero kayong nasa sariling bayan ang dapat humawak sa mga lubid." Buksan ninyo kasama ko ang inyong Bibliya sa Acts 9, habang iniisip natin ang paksang ito, ang paghawak sa mga lubid. Ito ang dakilang kabanata ng pagbabalik-loob ni Saulo. Gayunman, sa talatang 20-25 ay mababasa natin ang pagdating ni Saulo sa lungsod ng Damasco. "At pagdaka'y kaniyang ipinangaral si Jesus sa mga sinagoga, na siya ang Anak ng Dios. At ang lahat ng nangakarinig sa kaniya ay nangagtaka, at nangagsabi, Hindi baga ito ang sa Jerusalem ay lumipol sa mga nagsisitawag sa pangalang ito? at siya'y naparito sa layuning ito, upang sila'y kaniyang madalang gapos sa harapan ng mga pangulong saserdote. Datapuwa't lalong lumalakas si Saulo, at nililito ang mga Judio na nagsisitahan sa Damasco, na pinatutunayan na ito ang Cristo. At nang makaraan ang maraming araw, ay pinagsangunian ng mga Judio na siya'y patayin: Datapuwa't ang kanilang banta ay napaalaman ni Saulo. At kanila namang binabantayan ang mga pintuan araw at gabi upang siya'y kanilang mapatay: Datapuwa't kinuha siya sa gabi ng kaniyang mga alagad, at siya'y ibinaba sa kuta, na inihugos siya sa isang bakol."

Ang batang iglesia, gaya ng isinalaysay sa Mga Gawa ng mga Apostol, ay ipinaglihi sa isang humahagibis at malakas na hangin. Tumawid ito sa Dagat Aegeo, sa ibabaw ng nagngangalit na alon at mga tuktok ng

bundok, hanggang sa yanigin nito ang imperyal na lungsod ng Roma sa ebanghelyo ni Jesucristo. Napakabilis at napakalaki ng paglago ng iglesiang iyon. Sinasabi ng Acts 2:41: "Ang mga . . . nagsitanggap nga ng kaniyang salita ay pinagbautismuhan: at nangadagdag sa kanila nang araw na yaon ang may tatlong libong kaluluwa." Idinaragdag ng Acts 4:4: "Datapuwa't marami sa nangakarinig ng salita ay nagsisampalataya; at ang bilang ng mga lalake ay may limang libo." Pagkatapos ay sinasabi ng Acts 5:14: "At lalong nangadagdag sa Panginoon ang mga nagsisisampalataya, mga karamihang lalake at gayon din naman ang mga babae." Sa Acts 6:7 ay mababasa natin, "At lumago ang salita ng Dios; at dumami ng di kawasa sa Jerusalem ang bilang ng mga alagad; at ang malaking pulutong ng mga saserdote ay nagsisunod sa pananampalataya." Ganito ang Acts 9:31: "Kaya't ang iglesia, sa buong Judea at Galilea at Samaria, ay nagkaroon ng kapayapaan, at napapagtibay; at sa paglakad sa takot sa Panginoon at sa kaaliwan ng Espiritu Santo, ay dumami." Sa Acts 12:24 ay mababasa natin muli: "Datapuwa't lumago at dumami ang salita ng Dios." Sinasabi ng Acts 11:24: "Sapagka't siya'y isang mabuting lalake, at puspos ng Espiritu Santo at ng pananampalataya: at maraming tao ang nangaparagdag sa Panginoon." Napakalaki ng paglago ng unang iglesiang ito kaya sinasabi sa atin ng mga mananalaysay na sa loob ng pitumpung taon ay mahigit 200,000 na ang mananampalataya sa Jerusalem.

Gayunman, kasunod agad ng napakalaking tagumpay na ito ay dumating ang marahas na pag-uusig. Ang pinuno ng malupit na pag-atakeng ito ay isang binatang nagngangalang Saulo. Siya ay isang Judiong

ipinanganak sa Tarso, na malamang ay ipinangalan kay Haring Saul. Siya ay isang napakatalinong binata, na sinanay sa paanan ni Gamaliel. Masigasig siya sa Diyos; sikat siya. Siya ay isang Fariseo at marahil ay miyembro ng Sanedrin at lubhang relihiyoso. Naniniwala siyang si Jesus ay isang impostor at na ang mga tagasunod ni Cristo ay mga erehe. At sa kung anong paraan ay pinangarap niyang siya ang instrumento ng Diyos upang patahimikin ang mga unang Cristianong ito. Kaya, galit na galit, mula bato hanggang batis, mula yungib hanggang kuweba, tinugis niya ang mga tagasunod ni Jesucristo.

Mapapansin ninyo sa Acts 7:58 na siya ang lalaking humawak sa mga damit ng mga bumato kay Esteban, isa sa mga unang diakono sa unang iglesia. Mababasa natin: "At kanilang itinapon siya sa labas ng bayan, at siya'y binato: at inilagay ng mga saksi ang kanilang mga damit sa paanan ng isang binata, na nagngangalang Saulo." Nagpapatuloy ang Acts 8:1-3: "At si Saulo" (ito rin ang binatang iyon) "ay sumasangayon sa kaniyang pagkamatay. At nang araw na yaon ay nagkaroon ng isang malaking paguusig laban sa iglesia na nasa Jerusalem; at silang lahat ay nagsipangalat sa mga lupain ng Judea at Samaria, maliban na lamang sa mga apostol. At inilibing si Esteban ng mga lalaking masipag sa kabanalan, at siya'y kanilang tinangisan ng di kawasa. Datapuwa't nilipol ni Saulo ang iglesia, na pinapasok ang bawa't bahay, at kinakaladkad ang mga lalake at mga babae, at ipinapasok sila sa bilangguan." Sa simula ng Acts 9 ang binatang ito rin ay naglalabas ng mga pagbabala at pagpatay laban sa mga alagad ng Panginoong Jesus, bawat hininga ay sumpa at bawat

salita ay banta. Ang kaniyang pagnanasa ay ang pagpatay sa mga tagasunod ni Jesus.

Pero sa kabanatang ito ay nakaranas siya ng isang rebolusyong yumanig sa lupa at gumising sa langit, at ganap na binaligtad ang kaniyang buhay. Mababasa natin sa Acts 9:3: "At sa kaniyang paglalakbay, ay nangyari na siya'y malapit na sa Damasco: at pagdaka'y nagliwanag sa palibot niya ang isang ilaw na mula sa langit: At siya'y nasubasob sa lupa, at nakarinig ng isang tinig na nagsasabi sa kaniya, Saulo, Saulo, bakit mo ako pinaguusig? At sinabi niya, Sino ka baga, Panginoon? At sinabi niya, Ako'y si Jesus na iyong pinaguusig: mahirap sa iyo ang sumikad sa mga tungkod na matulis."

Naniniwala sa Diyos ang batang si Saulo. Lagi siyang naniniwala sa Panginoon. Pero na si Jesus ay Diyos, iyan ang hindi niya tinanggap. Akala niya ay itinatanggi ng mga tagasunod ni Cristo ang doktrina ng pagkakaisa ng Diyos, at nagpasya siya na sa anumang paraan ay lilipulin niya ang mga tagasunod ni Jesucristo. Pero habang naglalakbay siya, nakilala niya ang isang kapangyarihang higit-sa-likas. Sabi niya, "Sino ka baga, Panginoon?" Nakilala niyang mula ito sa Diyos. Sabi ng tinig, "Ako'y si Jesus na iyong pinaguusig." Sa sandaling iyon nakilala ni Saulo na si Jesus ay Diyos at na ang kaniyang saloobin sa mga tagasunod ni Cristo ay nagpapakita ng kaniyang saloobin sa Diyos. Agad siyang sumigaw, "Panginoon, ano ang ibig mong ipagawa sa akin?"

Sa ating aralin sa Kasulatan, nakikita natin siyang dumarating sa lungsod ng Damasco, at agad "kaniyang ipinangaral si Jesus sa mga sinagoga, na siya ang Anak ng Dios." Namangha ang mga tao sa Damasco. Sabi nila,

"Hindi ba't ito ang lumipol sa kanila sa Jerusalem? Hindi ba't ito ang dahilan kung bakit siya pumunta sa ating lungsod, upang lipulin ang mga tagasunod ni Jesus?" Marahil ay inisip nila, "Ah, matalinong binata siya. Ito ang kaniyang estratehiya; papasok siya sa loob ng kanilang hanay, aalamin kung sino ang mga tagasunod ni Cristo, at pagkatapos ay lilipulin niya sila nang minsanan." Pero pagkaraan ng ilang araw, naubos ang pasensiya ng mga Judio sa Damasco, at mababasa natin sa talatang 23 na nagpasya silang patayin siya. "At nang makaraan ang maraming araw, ay pinagsangunian ng mga Judio na siya'y patayin: Datapuwa't ang kanilang banta ay napaalaman ni Saulo. At kanila namang binabantayan ang mga pintuan araw at gabi upang siya'y kanilang mapatay: Datapuwa't kinuha siya sa gabi ng kaniyang mga alagad, at siya'y ibinaba sa kuta, na inihugos siya sa isang bakol."

Gusto kong makita ninyo ang larawan. Binabantayan ng gobernador sa ilalim ni Haring Aretas ang lungsod ng Damasco gamit ang isang garison. Binabantayan ng mga Judio ang mga pintuan araw at gabi upang patayin si Pablo. Gabi noon sa Damasco. Nakikita ko ang ilan sa mga bagong kaibigan ni Pablo, ang mga mananampalataya sa Damasco, habang gumagapang sila sa mga anino ng pader ng Damasco. Ang isa ay may dalang bakol at ang isa naman ay isang rolyo ng lubid. Nakikita ko silang umaakyat sa pader at dumarating sa isang bintana. Itinali nila ang lubid sa bakol at sumakay sa bakol ang batang si Saulo. Pagkatapos ay naiisip kong sinabi ng isa sa mga alagad, "Manalangin muna tayo nang kaunti." Pagkatapos nilang manalangin, ibinaba nila ang bakol na iyon--pababa, pababa, pababa hanggang sa tumama ito sa lupa nang may kalabog at

lumabas ang batang si Saulo, kumaway sa mga alagad sa pader ng Damasco, at tumakas sa kadiliman ng gabi ng Damasco.

Iniisip ko muna sa lahat ang mga alagad na humawak sa mga lubid, at tumulong kay Pablo nang gabing iyon. Sino sila? Ano ang kanilang mga pangalan? Sa anong kabanata ng Bibliya sila nakalista? Ano ang kanilang mga gantimpala? Ang sagot ay, hindi natin sila kilala. Hindi nakalista ang kanilang mga pangalan sa Salita ng Diyos. Kapag nakarating ako sa langit, marami akong itatanong, gaya ninyo, at isa rito ay: sino ang mga alagad na tumulong sa batang si Pablo na makatakas nang gabing iyon mula sa lungsod ng Damasco? Hindi sila kilala ng kasaysayan, hindi sila kilala ng Kasulatan at hindi natin sila kilala, pero salamat sa Diyos, kilala ng Panginoon ang mga alagad na ito.

Natuklasan ko na ang ilang tao ay maglilingkod sa Panginoon hangga't nakatatanggap sila ng papuri, hangga't nakatatanggap sila ng pagkilala sa lupa, hangga't nakalista ang kanilang mga pangalan. Uhaw sila sa papuri. Pero salamat sa Diyos para sa mga naglilingkod kahit hindi nakalista ang kanilang mga pangalan. Sinabi ng ating Panginoon, "Mangagingat kayo na huwag ninyong gawin ang inyong katuwiran sa harap ng mga tao, upang kayo'y makita nila: sa ibang paraa'y wala kayong ganti sa inyong Ama na nasa langit." Kung mabubuhay tayo para sa papuri sa lupa, wala tayong papuri sa langit. Naglingkod ang mga alagad na ito nang walang pagkilala. Sa totoo lang, ang karamihan sa mga pastor at misyonero at kalihim at guro ay naglilingkod nang ganito. Ang kanilang layunin ay gantimpala sa langit, hindi gantimpala sa lupa. Kay

laki ng ating pasasalamat sa Diyos para sa bawat isa sa kanila.

Binabasa ko noong isang araw ang Exodus 1:8 tungkol sa Israel bilang mga alipin sa lupain ng Ehipto. Sinasabi ng Bibliya, "Nagkaroon nga ng isang bagong hari sa Egipto na hindi kilala si Jose." Walang-awa niyang inapi ang bayan ng Diyos. Iniutos niyang patayin ang mga bagong-silang na lalaki. Sinabi niya, "Kung lalake . . . ay inyong papatayin." Ito ang mga salita ni Faraon. Isang inang Judio ang naglihi at nanganak ng isang lalaki. Nakita niyang maganda ang anyo nito, at minahal niya ito. Sa loob ng tatlong buwan, sa malaking panganib, itinago niya ito. Nang hindi na niya ito maitago, gumawa siya ng isang bakol na yantok, pinahiran ito ng betun at sahing, at inilagay ang kaniyang mahal na sanggol na si Moises sa bakol na iyon. Nang matagpuan ng anak na babae ni Faraon ang bata, nagkataong nasa malapit ang ina ni Moises, at sa kalooban ng Diyos ay tinawag siya upang pasusuhin at alagaan ang kaniyang mahal na sanggol. Nasa kaniyang bakol si Moises, at ang inang ito ang humawak sa mga lubid para sa kaniyang anak. Madalas akong huminto upang pasalamatan ang Diyos para sa isang kahanga-hangang ina at para sa isang banal na ama na humawak sa mga lubid hanggang tumama sa lupa ang aking bakol. Naisip ko rin ang isang mabuti at kahanga-hangang pastor, ang mga mapagsakripisyong diakono at elder, ang mga guro sa Sunday school na puspos ng Salita ng Diyos, ang mga propesor sa Bible school na humawak sa mga lubid. Pagkatapos ay naisip ko ang Acts 9:25. Narito ang mga alagad na walang pangalan, gayunman ay hinawakan nila ang mga lubid para sa bagong-bagong nagbalik-loob na ito, si Saulo.

Ikalawa, napapansin ko sa Acts 9:25 na hinawakan nila ang mga lubid sa gabi. Gabi noon ayon sa oras. Gabi noon ayon sa karanasan. Tiyak na kamatayan ang sasapitin nila kung nahuli sila nang madilim na gabing iyon. Pero handa nilang isapanganib ang kanilang buhay para sa pagtakas ng bagong-bagong nagbalik-loob na ito. Hinawakan nila ang mga lubid sa gabi. Isinulat ni Pablo sa Ephesians 6:12: "Sapagka't ang ating pakikibaka ay . . . laban sa mga pamunuan, laban sa mga kapangyarihan, laban sa mga namamahala sa kadilimang ito ng sanglibutan." Kahit sino ay maaaring maging Cristiano sa araw kapag bughaw ang langit at umiihip ang malamig na simoy. Kahit sino ay makasusunod kay Cristo kapag malakas ang katawan at bayad ang mga bayarin. Pero itinatanong ko, tapat ba tayo sa gabi? Nananaig ba tayo laban sa kadiliman? Nagtitiyaga ba tayo laban sa mga pamunuan, laban sa mga kapangyarihan, laban sa mga namamahala sa kadiliman?

Hinawakan ni Pedro ang mga lubid sa araw. Nang sikat ang ating Panginoon, naroon siya. Nang pakainin ng ating Panginoon ang limang libo, naroon siya. Nang gumawa ang ating Panginoon ng Kaniyang mga himala, naroon si Pedro para sa pagkilala at papuri sa lupa. Pero dumating ang kadiliman, at sinabi ni Pedro, "Hindi ko Siya kilala." Tatlong beses niya Siyang itinatwa. Nang dumating ang kadiliman, hindi hinawakan ni Pedro ang mga lubid.

Sa kabaligtaran, nangahas si Enoc na maging naiiba at lumakad na kasama ng Diyos sa isang madilim na salinlahi. Hinawakan ni Abraham ang mga lubid habang binabalot ng kadiliman ang Sodoma. Nakiusap siya, "Panginoon, kung sakaling may limampung matuwid na

kaluluwa roon. Panginoon, kung sakaling may apatnapu't limang matuwid, o tatlumpu, o dalawampu. Panginoon, kahit sampu lamang ang matuwid, hindi Mo ba ito lilipulin?" Hinawakan niya ang mga lubid para sa mga tao sa oras na iyon ng kadiliman. Si Daniel ay nasa desperadong minorya sa Babilonia. Gayunman ay nakipagbuno siya laban sa mga namamahala sa kadiliman. Tumayo si Ester sa harap ng hari, hinahawakan ang mga lubid para sa kaniyang bayan sa kabila ng mga utos ni Haman. Tumayo si Polycarp sa tulos at sinabi, "Walumpu't anim na taon ko na Siyang pinaglilingkuran. Kailanma'y hindi Niya ako ginawan ng masama. Paano ko lalapastanganin ang aking Panginoon at Hari!" Naging tapat siya sa kadiliman. Sinabi ni Rutherford sa Aberdeen, Scotland, "O aking Panginoon, kung may malawak na impiyerno sa pagitan Mo at ko, at hindi Kita maaabot maliban kung lulusungin ko ang lahat ng iyon, hindi ako mag-aatubiling yakapin Ka at tawagin Kang akin." Naging tapat siya sa gabi. Sinabi ni Gng. Jonathan Goforth, "Ang pinakamabigat na hirap sa buhay ng misyonero ay hindi ang kakaibang pagkaing kinakain niya, hindi ang mga bahay na tinitirhan niya, hindi ang mahirap na klima, hindi ang kawalan ng makabagong kaginhawahan. Ang pinakamabigat na hirap sa buhay ng misyonero, at ang bagay na nagtataboy sa marami palabas ng larangan nang talunan, ay ang pakikipaglaban sa mga kapangyarihan ng kadiliman. Kung ang misyonero ay maiiwan nang walang sapat na tulong sa panalangin, magdurusa ang misyonero."

Ang panawagan ngayon ay para sa mga tagahawak ng lubid. Nabubuhay tayo sa isang dakilang panahon, isang araw ng pagkakataon, isang talagang kapana-panabik na

panahon. Pero huwag kalimutan, ito ay isang madilim na panahon, isang mapanganib na panahon. May dugo ang relihiyong Cristiano, at naniniwala ako na sa mga darating na taon ay makakakita pa tayo ng mas maraming martir. Nagpinta ako ng isang oil painting kamakailan na pinamagatang "Night Time." Ang liwanag ay nasa itaas ng larawan na bumababa sa malalim at desperadong kadiliman, dahil ang gabi ay hindi kailanman bumabagsak; ang gabi ay laging umaakyat. Una ay napupuno ng kadiliman ang mga lambak, pagkatapos ang gubat, sa wakas ang mga bundok, at pagkatapos ang langit. Umaakyat ang kadiliman sa paligid natin. Nasa bawat panig ito. Pero dapat nating hawakan ang mga lubid sa umaakyat na kadiliman ng gabi.

Ikatlo, hinawakan ng mga alagad na ito ang mga lubid hanggang tumama sa lupa ang bakol. Siyamnapung porsiyento ng panahon, ang tibay sa pagtitiyaga ang gumagawa ng pagkakaiba. Sinasabi ng Kasulatan na hinihingi sa mga katiwala na ang isang lalaki o babae ay masumpungang tapat. Naniniwala ako na isang pangangailangan ng iglesia ngayon ang makalumang pagiging maaasahan. Isinasalaysay ng Acts 2:42 kung paanong ang mga bagong nagbalik-loob ay nagsipanatiling matibay sa turo ng mga apostol, sa pagsasama-sama, sa pagpuputol-putol ng tinapay, at sa mga pananalangin. Hindi sila paminsan-minsan, hindi pasulpot-sulpot; sila ay matibay. Oo, ang tibay sa pagtitiyaga ang panawagan ng oras na ito. Hinawakan ng mga alagad na ito ang mga lubid hanggang tumama ang bakol at lumabas ang batang si Saulo.

May dalawang dahilan kung bakit mahalaga ang paghawak sa lubid. Una sa lahat, maaaring ikaw lamang

ang may hawak ng lubid. Ang ilang tao ay maaaring hindi kailanman makarinig ng ebanghelyo maliban kung ikaw ang aabot sa kanila. Maaabot ng ehekutibo ang ehekutibo; ng drayber ng trak, ang drayber ng trak; ng maybahay, ang maybahay; at ng tinedyer, ang tinedyer. Kailangan nating ipahayag ang ebanghelyo. Maaaring kung hindi mo maaakay ang maliit na batang lalaki o babae o kapitbahay na iyon, kung hindi ikaw ang daluyan, kung hindi mo ihahatid ang mensahe, ang taong iyon ay maaaring hindi kailanman makarinig ng mensahe ng biyaya. Maaaring ikaw lamang ang may hawak ng lubid.

Ikalawa, wala tayong paraan para malaman kung gaano na kalapit ang bakol sa pagtama sa lupa. Maaaring ngayon na sasagutin ng Diyos ang iyong panalangin. Maaaring ngayon na malulutas ang malalim na ugat na problemang iyon. Maaaring ngayon na maaabot ng ebanghelyo ni Jesucristo ang mahal mo sa buhay.

Naglilingkod ako sa Levittown, at isang babae ang lumapit pagkatapos ng pagtitipon at nagsabi, "G. Sweeting, naaalala pa ba ninyo ako?" Sabi ko, "Tiyak na naaalala kita. Noong huling punta ko rito nagtiwala ka kay Jesucristo." Sabi niya, "Opo. Naaalala ba ninyo ang asawa ko?" Sabi ko, "Hindi, hindi ko na maalala. Ang naaalala ko lang ay kontra siya sa iglesia, galit siya sa ebanghelyo, at ayaw niya sa mga bagay ng Panginoon sa pangkalahatan." Sabi niya, "Tama po. Sa katunayan, ibinunton niya sa akin ang kaniyang paghihiganti at dumanas ako ng pananakit dahil sa galit niya sa mga bagay ng Diyos. Pero may magandang balita po ako. Naligtas na siya. Nakilala na niya si Cristo." Sabi ko, "Gusto ko siyang makilala." May fellowship sila pagkatapos ng pagtitipon. At nakausap ko ang lalaki

nang mag-isa sa isang sulok at sinabi ko, "Kaibigan, sabihin mo sa akin, ganoon ka ba talaga gaya ng narinig ko? Ganoon ka ba kagaspang, kabastos, katigas, kalupit, kamagaspang, kasiga? Ganoon ka ba talaga?" Yumuko siya at sinabi, "G. Sweeting, sa aking kahihiyan, ganoon nga ako kagaspang, kabastos; pero natutuwa akong hindi sumuko ang asawa ko. Natutuwa akong hindi siya bumitiw. Natutuwa akong ginawa niya ang sinasabi ninyo: hinawakan niya ang mga lubid hanggang tumama ang bakol, at nakilala ko ang biyaya ng Diyos."

O, sinasabi ko, maaaring tumama sa lupa ang iyong bakol ngayong umaga. Sinasabi ng Kasulatan, "Manalangin. Patuloy na humingi hanggang maibigay ang sagot. Patuloy na humanap hanggang matagpuan ang nawawala. Patuloy na kumatok hanggang mabuksan ang pinto." Hinahamon ko ang bawat mananampalataya kay Cristo sa mas malalim, palagian, at matibay na debosyon sa Panginoong Jesus. Hinawakan ng mga alagad na ito ang mga lubid hanggang matapos ang trabaho. Pinanindigan nila ang trabaho at nagbigay ang Diyos ng dakilang gantimpala.

Sa wakas, hindi nila alam kung sino ang nasa kanilang bakol. Naririnig ko ang marami sa inyo na nagsasabi, "Pero G. Sweeting, siyempre alam nila kung sino ang nasa kanilang bakol. Ang totoo, si Saulo ang mang-uusig, si Saulo na nagbalik-loob. Nasa kanilang bakol siya nang madilim at desperadong gabing iyon." Sa isang diwa, hindi nila alam kung sino ang nasa bakol. Hindi nila pinangarap na gagamitin ng Diyos si Saulo sa paraang ginawa Niya. Hindi nila pinangarap na ang binatang ito ay mangangaral kay Cristo sa Jerusalem, at sa Antioquia, Chipre, Listra, at Derbe. Hindi nila inakala na magtatatag siya ng iglesia sa Filipos. Hindi nila

pinangarap na pupunta siya sa Tesalonica, sa Corinto, sa Efeso, sa Roma. Hindi nila naisip, nang madilim na gabing iyon, na ang batang si Saulo ay susulat ng labintatlong sulat na babasahin at sasauluhin at pag-aaralan at pagpipistahan natin sa paglipas ng mga siglo. Hindi, hindi nila alam kung sino talaga ang nasa kanilang bakol.

Sa II Kings 10:7 ay mababasa natin kung paanong iniutos ni Jehu ang pagpatay sa pitumpung anak ng hari, ipinalagay ang kanilang mga ulo sa mga bakol at ipinadala sa Jezreel. Narito ang mga bakol ng kapangitan, mga bakol ng kamatayan, mga bakol ng kawalan ng pag-asa, mga bakol ng pagkapoot, mga bakol ng kapahamakan.

Itinatanong ko ngayon, sino ang nasa iyong bakol? Sumasagot ka, "Pero, G. Sweeting, napakahina ko. Napakawalang-halaga ko." Ah, ganoon tayong lahat. "Sapagka't kung kayo'y hiwalay sa akin ay wala kayong magagawa," sabi ni Cristo. Hindi nito sinasabi na kung wala ang Panginoon ay may kapansanan tayo; hindi nito sinasabi na kung wala ang Panginoon ay mababa tayo. Sinasabi nito na kung wala Siya ay lubos tayong bigo. Kung wala Siya ay wala tayong magagawa.

Alalahanin na nalulugod si Jesucristo na paramihin at palakihin ang maliit. Sa John 6 ay mababasa natin ang tungkol sa isang batang lalaki na may limang tinapay na sebada at dalawang maliliit na isda, at sa pamamagitan nito ay pinakain ni Jesus ang limang libo. At sinasabi ng John 6:13 ito: "Nangapuno nila ang labingdalawang bakol ng mga pinagputolputol sa limang tinapay na sebada, na lumabis sa nangagsikain." Ano ang sinasabi ko? Sinasabi ko na nalulugod ang Panginoong Jesucristo

na gamitin ang mahina, na kunin ang maliit, sapagkat ang kaunti ay marami kapag nasa loob nito ang Diyos. Si Moises ay may tungkod lamang. Si Samson ay may panga ng asno, si David ay may tirador, ang balo ay may dalawang lepta, si Gedeon ay may banga, at ang batang lalaki ay may limang tinapay at dalawang isda. Gusto ng Diyos ikaw at ako at ang kaunting mayroon tayo. Kapag ibinigay natin sa Kaniya ang kaunting iyon, kinukuha Niya ito at pinararami.

Nangaral si Mordecai Ham gabi-gabi sa Charlotte, North Carolina, at isang gabi ay lumapit sa harapan ang isang payat at guwapong tinedyer na nagngangalang Billy Graham. Hindi alam o inakala o pinangarap ni Mordecai Ham kung sino ang nasa kaniyang bakol.

Nagpatotoo si George Shelley sa isang kapuwa miyembro ng banda sa New York State. Ang miyembrong ito ng banda, ang kulot ang buhok at masiglang si Jack Wyrtzen, ay kontento na sa kaniyang pilosopiya sa buhay. Nang bigyan ni George Shelley si Jack Wyrtzen ng isang Ebanghelyo ni Juan, pinunit ito ni Jack sa dalawa at sinabi, "Ayaw kong maabala niyan." Bumalik muli si George Shelley at binigyan siya ng isang bahagi ng Ebanghelyo ni Juan. Ganoon din ang ginawa ni Jack. Pero patuloy na nanalangin at humawak sa mga lubid si George Shelley, hanggang tumama sa lupa ang bakol at nagpahayag si Jack ng pananampalataya kay Cristo. Pero hindi pinangarap ni George Shelley kung sino ang nasa kaniyang bakol.

Nagturo si Edward Kimball ng isang klase ng magagaslaw na tinedyer sa Boston. Hindi siya nasiyahan sa pagtuturo lamang ng aralin. Dinalaw niya sila. Nagpatotoo siya sa kanila. Pinuntahan niya sila sa

kanilang pinagtatrabahuhan. Isang araw, sa likod ng isang tindahan ng sapatos, inakay niya kay Jesucristo ang isang binatilyong nagngangalang Dwight Lyman Moody. Hindi napagtanto ni Edward Kimball kung sino ang nasa kaniyang bakol. Hindi niya pinangarap na ang lalaking ito ay kukunin ang dalawang kontinente at yayanigin ang mga ito patungo sa langit. Hindi pinangarap ni Edward Kimball na si Dwight Lyman Moody ay aakay ng libu-libo sa kaharian ng Diyos. Hindi niya pinangarap na itatatag ni Moody ang Bible Institute na ito at ang Moody Church at sa gayon ay maaabot ang mga naliligaw na tao sa buong mundo. Kailangan nating alalahanin na ang kaunti ay marami kapag nasa loob nito ang Diyos.

Nalulugod ang Panginoon na kunin ang kaunting mayroon tayo. Ito ang gustong gawin ng Diyos ngayon. O, itinatanong ko, ikaw ba ay isang tagahawak ng lubid? Hahawakan mo bang muli nang mahigpit ang lubid ng ebanghelyo? Hahawakan mo ba ang lubid na iyon hanggang marinig mo ang kalabog ng bakol habang tumatama ito sa lupa?

Kailangan nating ilagay ang isa't isa sa bakol. Alam ninyo, magkakatuwang tayo kay Cristo. Magkakamanggagawa tayo. Ang bawat guro, bawat mananampalataya, bawat misyonero, bawat pastor, bawat manggagawa--magkakamanggagawa tayo. Ilagay natin ang isa't isa sa bakol.

Pagkatapos ay kailangan nating ilagay ang mga misyonero sa bakol. Kailangan nating hawakan ang mga lubid para sa pag-eebanghelyo sa buong mundo. Ang ating pinakamataas na gawain ay abutin ang mundo ng ebanghelyo ni Jesucristo. Para sa bawat misyonero rito,

sa natatanging paraan, hangarin naming mga mananampalataya na hawakan ang mga lubid para sa inyo. Tiyakin natin na ang bawat misyonero ay nasa bakol.

Kailangan nating ipanalangin ang mga estudyante. O, may sumisigaw na pangangailangan sa buong bansa natin para sa mga pastor. Napakalaki ng pangangailangan at hindi ito napupunan. Karamihan sa mga institusyon ay hindi na nakapagbubunga ng mga pastor at misyonero gaya noong ilang taon na ang nakararaan. Ilagay natin ang mga estudyanteng ito sa bakol. Kailangan din nating ilagay ang mga naliligaw na tao sa bakol habang nananaig tayo laban sa kadiliman ng kasalanan.

Sa palagay ko ay kailangan nating ilagay ang Moody Bible Institute at ang lahat ng ministeryo nito sa bakol. Kailangan nating ilagay ang mga miyembro ng faculty sa bakol. Oo, kailangan nating ilagay ang pamunuan sa bakol.

Ang ilan sa inyo ay pinanghihinaan ng loob, at hinihikayat ko kayong hawakan nang mahigpit ang lubid ng ebanghelyo at hawakan ang lubid hanggang tumama sa lupa ang bakol, sapagkat tayo ay dapat manaig, makipagbuno laban sa kadiliman. Dapat nating hawakan ang mga lubid sa gabi.

Nabihag ng Isang Pangitain — Howard F. Sugden (1966)

Dr. Howard F. Sugden, Pastor, South Baptist Church, Lansing, Michigan.

Ilang sandali lamang ang nakararaan, isang dambuhalang 707 ang umugong mula sa langit at lumapag sa runway sa O'Hare Field. Huminto ito sa tabi ng mahabang lagusang iyon na parang baloney at lumabas ang mga lalaki at babae papunta sa terminal. Naging posible ang pagdating at paglipad nito dahil noong isang araw ng Disyembre noong 1903, dalawang lalaking may kakaibang kislap sa mata ang tumingin sa isang kakatwang kahon na ginawa nila. Sa loob ng kahong iyon ay may makinang labindalawang horsepower. Sa loob ng ilang minuto ay paaandarin ito, at lilipad ito nang limampu't siyam na segundo sa di-kapani-paniwalang bilis na tatlumpung milya bawat oras. Isang dakilang araw iyon sa Kitty Hawk. Mababa ang mga ulap sa ibabaw ng sanggol na paliparan, pero ang dalawang lalaking ito na may kakaibang kislap sa mata ay may pangitain. Hindi na nila inabot na makita ang O'Hare Field, pero may pangitain sila.

Noong taong 1759, isang sanggol na lalaki ang ipinanganak. Maraming sanggol na lalaki ang ipinanganak nang taong iyon, pero kakaunti lamang ang kilala ninyo. Ang isang ito ay kilala ninyo. Siyam na taon pagkatapos siyang ipanganak, namatay ang kaniyang ama at naiwan siyang nag-iisa. Pero sa edad na dalawampu't dalawa ay nahalal siya sa House of Commons. Kilalang-kilala ngayon ang pangalang William

Wilberforce. May pangitain siya. Nabihag siya ng maaaring gawin ng Diyos sa kaniya.

Ngayon, ito ay araw ng mga ulap, lahat ng uri ng ulap, at mababa ang mga ito sa ibabaw ng mundo ngayong gabi. May mga ulap na nagbabantang wasakin tayo. Lubha tayong nababahala sa mga pangyayari sa mundo. At kapag bumaling tayo mula sa mga pangyayari sa mundo patungo sa mga pangyayari sa teolohiya, makakakita tayo ng isa pang larangan ng ulap at ulap-ulap. Sinasabi sa atin ng mga tao na patay na ang Diyos, na hindi na tayo makapagtitiwala sa buhay na Diyos, ang Diyos na lumikha ng langit at lupa, at ng lahat ng naroon. Kapag lumabas tayo sa larangan ng teolohiya, papasok tayo sa larangan ng Salita ng Diyos, at makikita natin na ang Salitang ito raw ay kailangang hawakan ng matatalinong daliri upang balatan ang balat ng mitolohiya para makuha ang katotohanan. Ito ay mga araw ng ulap. Iisa lamang ang ikinababahala ko: na ngayong gabi ay kumilos nawa ang Diyos sa ating puso sa anumang paraan upang tayo ay maging mga lalaki at babaeng nabihag ng Diyos at pinauwi sa ating mga tahanan na iba na kaysa noong dumating tayo.

Nabihag si Abraham ng isang pangitain. Wala siyang radyo, wala siyang radar at walang Gulf gas station na gagabay sa kaniya. Nagsimula lamang siya nang may pangitain.

Nagtiis si Moises. Tiniis niya ang mga paghihirap at kapighatian bilang pinuno ng kaniyang bayan. Nagtiis siya dahil nabihag siya ng isang pangitain.

Naaalala ninyo ang mahal na matandang si Caleb. Tumayo siya sa paanan ng isang bundok na ipinangako sa kaniya ni Moises, at bagaman may isang mahabang-

leeg na higante na nakatingin sa kaniya, si Caleb, na isa nang matanda, ay sumigaw kay Josue, "Nagkaroon ako ng pangitain tungkol sa bundok na ito. Ngayon nga'y ibigay mo sa akin ang bundok na ito" (Josh. 14).

Hindi ko alam kung ano ang iyong bundok, at wala akong alam tungkol sa mga higanteng sumisilip sa iyo mula sa mga siwang, pero alam ko ito: kung ikaw ay mabibihag ng isang pangitain, uuwi kang iba na kaysa noong dumating ka, at sasagutin ang panalangin sa iyong kaluluwa.

Ngayon, may mga pagkilos ng Diyos, at gusto kong makipag-usap sa inyo tungkol sa apat na gawain ng Diyos sa pagbibigay sa tao ng pangitain. May nagsabi kay Tennyson isang araw, "May iisa akong hangarin sa buhay: na iwan ko ang mundong mas mabuti kaysa nang matagpuan ko ito." Marangal, marangal na kaisipan. Sabi ni Tennyson, "Kakaiba iyan. May iisa akong hangarin sa buhay, at ang hangaring iyon ay makita ang Diyos." Iyan ang pangitain.

Pamilyar na kabanata ang Isaiah 6. Hindi ko na ito babasahin sa inyo kundi imumungkahi ko lamang na ito ay isa sa mga pinakakakaibang panahon sa kasaysayan ng Israel. Halos katulad ito ng ngayon. Napakaunlad ng kanilang lipunan! Alam ba ninyo na ang haring nasa trono ay may unang guided missiles? Aba, ang kaniyang proyekto sa public works ay umabot sa buong Palestina, at bawat pahayagan ay may malalaking headline tungkol kay Uzias, kung gaano siya kadakilang tao. May pakiramdam ng seguridad at pakiramdam ng kaginhawahan sa buong lupain, at nakasalalay ito sa haring ito. Walang anumang maaaring mangyari sa bansang may haring ganito. At pagkatapos ay nangyari

nga! Namatay siya, at apektado si Isaias. Isa siya sa nakaaalam ng lahat tungkol kay Uzias. Magkaibigan sila. Alam niya ang tungkol sa kaniyang proyekto sa public works. Walang duda na inimbitahan siya sa kapitolyo upang pag-usapan kasama niya ang Route 96, sino ang nakaaalam? Nadurog ang pag-asa ni Isaias nang araw na iyon.

Sa simpleng background na iyan, basahin natin ang talatang 1: "Nang taon na mamatay ang haring si Uzias ay nakita ko ang Panginoon na nakaupo . . ." Walang pagkataranta sa langit. Hindi sinabi ng Diyos, "Naku, ano na ang gagawin natin ngayon? Namatay ang pinunong ito sa lupa." Hindi mo maiisip ang Diyos na pumipindot ng panic button at sumisigaw ng "Saklolo!" Hindi, pero pumipindot sila ng mga panic button sa lupa, at ang buong bansa ay nasa pagkabalisa at pagluluksa. Bumaba si Isaias sa templo. Habang nakatayo siya sa malaking bulwagan at tumingin sa kabila at nakita ang tansong kabaong, at ang pag-asa ng isang bansa na nakahimlay roon, biglang kumilos ang Diyos sa tagpong iyon at binigyan si Isaias ng isang pangitain--isang pangitaing dapat nating taglayin kung mabubuhay tayo sa panahong ito. Nakita niya ang Diyos na nakaupo. Hindi Siya natataranta, hindi Siya nagkakandarapa, hindi Siya kinakabahan. Nakaupo Siya.

Noong isang araw ay nakakita ako ng isang aklat ng isang makalumang Metodista na sumulat nito isandaang taon na ang nakararaan. Ang unang dalawang mensahe rito ay tungkol sa paksa ng pangitain ni Isaias, at may maikli siyang komento tungkol dito: "Isipin mo! Tumingala si Isaias at nakita niya ang isang soberanong Diyos na nakaupo sa trono, at ang laylayan ng Kaniyang damit ay tumatakip sa mundo. Ang Diyos ay isang

soberanong Diyos. Namamatay ang mga hari at nabubuhay ang mga hari, at kumikilos ang mga pangulo at nahahalal ang mga pangulo sa kamay ng isang soberanong Diyos."

Nag-aalala tayo, nababahala tayo sa aming lugar. Tumutunog ang telepono at may nagsasabi, "G. Sugden, ano ang palagay ninyo sa digmaan? Hindi ba ninyo naiisip na dapat kayong magmartsa sa kung saan?" Nagmamartsa ako. Pero nagmamartsa ako nang magkahawak-kamay kasama ang soberanong Diyos na hindi nababahala sa mga pangyayari sa lupa, maliban lamang bilang katuparan ng Kaniyang mga plano at Kaniyang mga layunin.

Binabasa ko ang dakilang bagong aklat ni Morrison, ang Oxford History of the American People. Sa mga unang kabanata ay sinabi niya ito tungkol sa Virginia Colony: "Nabuhay ang kolonya ng Virginia dahil naniniwala silang hindi sila pababayaang bumagsak ng Diyos." Mabuting malaman ito ngayon kasama ang Viet Nam at Cuba at si Castro. May sakit na ngayon si Khrushchev, kaya hindi na natin siya kailangang alalahanin. Ang Diyos ay nasa trono! Kaya pala si Julia Ward Howe, pagkatapos pumunta sa Washington at panoorin ang pagmamartsa ng ating mga hukbo, ay umuwi at sumulat:

> "*Nakita ng aking mga mata ang kaluwalhatian ng pagdating ng Panginoon;*
> *Niyuyurakan Niya ang ubasan kung saan nakaimbak ang mga ubas ng poot;*
> *Pinakawalan Niya ang nakatakdang kidlat ng Kaniyang kakila-kilabot at matuling tabak;*
> *Ang Kaniyang katotohanan ay nagmamartsa.*"

Sinasabi ko, Aleluya! Nagmamartsa ang Cristiano kasama Niya sa Kaniyang soberanya. Kailangan natin ng pangitain ng Kaniyang soberanya ngayon.

Pero hindi lamang ito. May isa pang pangitain. Sa Acts 7 ay may isang binatang nangangaral ng isang dakilang sermon. Kung pag-uusapan ang pagpapaliwanag ng Salita ng Diyos, basahin lamang ninyo ang Acts 7. Lagi kong inakala na ang mabubuting mangangaral ay magiging popular, pero pinasisinungalingan ito nito; hindi naging popular ang isang ito. Habang nagbabasa kayo ay makikita ninyo ang lalaking ito na bumabalik at tinitipon sina Abraham at Moises at David, at nalalantad ang kahanga-hangang tanawin ng Lumang Tipan. Hindi ba't magandang basahin kung paano hinawakan ng mga tao noong unang panahon ang Salita ng Diyos. Nagsalita ang Panginoong Jesus tungkol sa lahat ng nasusulat sa kautusan ni Moises at sa mga propeta at sa mga awit tungkol sa Kaniya. Hindi Niya sinabing kailangan natin ng bagong pamamaraan. Pinaniwalaan lamang Niya ang tala. At pinaniwalaan ito ni Esteban.

Nang dumating si Esteban sa pagtatapos ng kaniyang mensahe, naging napakapersonal niya. Sinabi niya, "Alam ninyo, habang tinutunton ko ang ating kasaysayan, dapat ninyong kilalanin na sa buong panahon ng pakikitungo ng Diyos sa atin bilang isang bayan, laging may paglaban sa katotohanan. Pinatay ng ating mga ninuno si Isaias at inilagay nila si Jeremias sa hukay. Kung ano ang ginawa nila, ganoon din ang gagawin ninyo." Siniko ng isang matandang lalaki sa harapan ang katabi niya at sinabi, "Hanggang kailan natin titiisin ang mangangaral na ito? Masyado nang personal ito." Sabi naman ng isa, "Hintayin mong huminto siya sa susunod at pupulot tayo ng mga patpat

at bato." At iyon nga ang ginawa nila. Nang huminto siya sa susunod, yumuko sila para pumulot ng mga bato. Sinasabi ng Salita ng Diyos sa talatang 54 at 55: "Nang marinig nga nila ang mga bagay na ito, ay nangasugatan ang kanilang puso, at siya'y pinagngangalitan nila ng kanilang mga ngipin. Datapuwa't siya, palibhasa'y puspos ng Espiritu Santo, ay tumitig na mataman sa langit, at nakita ang kaluwalhatian ng Dios, at si Jesus na nakatayo."

Nakausap ko na ang lahat ng aking mga kaibigang dalubhasa sa Griego at hindi sila gaanong nakatulong dito, pero ang isa sa kanila ay medyo nakalapit, sa palagay ko. Sabi niya, "Maaaring nang makita ni Esteban ang kaluwalhatian ng Diyos, ang kaluwalhatian ng Diyos ay si Jesus." Tumingala siya, nakita niya ang kaluwalhatian ng Diyos at nakita niya si Jesus na nakatayo.

Ang huling pagkakataong nakita Siya ng mga alagad, Siya ay umaakyat. Diyan nagtatapos ang Acts 1 kung tungkol sa nakikitang presensiya ng Panginoong Jesus. Diyan mismo pumapasok ang sulat sa mga Hebreo, at apat na beses sa sulat na iyon ay mababasa natin na ang Panginoong Jesus ay nakaupo. Umupo Siya kaugnay ng pagtubos at ng kasalanan, dahil naayos na Niya magpakailanman ang usapin ng kasalanan sa pamamagitan ng Kaniyang sapat na handog sa krus. Hindi namamatay ang Panginoong Jesus ngayon. Minsan Siyang namatay, at "sa ilalim ng langit ng silangan, sa gitna ng sigaw ng magulong karamihan, isang Tao ang lumabas upang mamatay" para sa akin. Kaugnay ng kasalanan at pagtubos, ang Panginoong Jesus ay nakaupo. Pero kaugnay ng aking pangangailangan, Siya

ay nakatayo, dahil nakikita mo Siya ngayon sa Kaniyang ministeryo bilang saserdote.

Sigurado akong tumayo Siya upang palakasin ang loob ni Esteban. Lagi kong pinaniniwalaan na habang tinitingnan Niya ang binatang ito na malapit nang ibigay ang kaniyang buhay bilang martir, nakatayo Siya roon sa kaluwalhatian at nagsasabi kay Esteban, "Sige, magpatuloy ka!" At pinalakas Niya siya upang magpatuloy, binigyan siya ng tapang na karaniwan ay wala sana sa kaniya.

Noong binata pa ako, may mga dakila kaming guro. Naaalala ko isang araw sa klase na narinig ko si Dr. Harold Paul Sloan na nagkuwento ng isang karanasan niya sa pagpunta sa Conference na kinabibilangan niya. Buong-tapang siyang naninindigan para sa katotohanan. Nakikita ko pa siya, nakataas ang balikat, ang malaking ulo niyang may puting buhok ay nakatingala, naninindigan para sa Diyos. Pero walang nagpahalaga rito. Kakaiba! Nang matapos ang araw, pumunta siya sa istasyon upang sumakay ng tren, ang maliit niyang briefcase ay nasa ilalim ng kaniyang braso. Umiihip ang niyebe sa paligid ng istasyon, at habang nakatayo siya at naghihintay ng tren na mag-uuwi sa kaniya, ikinuwento niya sa amin, "Gusto ko nang mamatay. Pagkatapos ay biglang parang nagkaroon ako ng pangitain. Nakita ko si Wesley. Lumalapit siya sa Tagapagligtas, at habang lumalapit siya, sinabi niya, 'Sawang-sawa na si Sloan. Susuko na si Sloan. Gusto na niyang mamatay. Panginoon, kung iuuwi Mo siya at ibibigay Mo sa akin ang kaniyang katawan, babalik ako at lalaban ako sa mga labanan. Sa Iyong tapang, mananalo tayo.'" Nagpatuloy si Sloan, "Pagkatapos ay nasa istasyon na ulit ako, at handa na akong magpatuloy, malakas na ang

loob, dahil kasangkot ang Panginoon sa aking pangangailangan."

O, kay laking pangangailangan natin na makita na narito ang Isang kasangkot. Tumayo Siya upang palakasin ang loob ni Esteban.

Lagi kong pinaniniwalaan na kasabay ng Kaniyang pagtayo upang palakasin ang loob ni Esteban, nakatayo rin Siya upang palakasin siya, upang ibigay sa kaniya ang di-pangkaraniwang lakas na kailangan niya sa oras na iyon. Nakikita ninyo, ito ang tungkulin ng isang saserdote. May dalawang tungkulin ang Panginoong Jesus, alam ninyo. Siya ay nasa kanang kamay ng Ama bilang Tagapamagitan, sapagkat "kung ang sinoman ay magkasala, ay may Tagapamagitan tayo sa Ama." Isipin mo! Hindi nito sinasabing kung ang sinuman ay umiyak, kung ang sinuman ay tumangis; sinasabi nito na kung ang sinuman ay magkasala, may Tagapamagitan siya. Iyan ang tungkulin ni Cristo, at iyan ay para sa kabiguan. Siya ay Saserdote para sa kahinaan. Kung sa ating kahinaan ay lumalapit Siya sa atin, at sa ating pangangailangan ng lakas ay lumalapit Siya sa atin, ginagawa Niya tayong dumaan sa buhay hindi lamang sa anumang paraan, kundi nang matagumpay.

Ang unang pagkakataong nakilala ko si Bishop Culbertson ay sa isang kumperensiya. Nang araw na dumating ako, umakyat ako sa maliit kong kuwarto na may takot na puso. Ibinaba ko ang aking maleta at tumingin sa paligid. Doon sa dingding ay ang salitang may mensahe ng Diyos para sa akin. Nagpapakita ito ng larawan ng isang lalaking nakayuko, at sa ilalim nito ay nakasulat, "Not somehow, but triumphantly" (Hindi lamang sa anumang paraan, kundi nang matagumpay).

Ito ang gusto Niyang gawin para sa atin, at gumagana ito sa mismong araw-araw nating buhay.

Ilang taon na ang nakararaan, sa bandang "thumb" ng Michigan, isang ina ang nagdala sa kaniyang dalawang anak na lalaki sa bahay ng kanilang lolo upang mangaso ng usa. Gabi na nang lumabas ang dalawang bata sa maisan. Naghiwalay sila, at habang nagbabantay sila ng gumagalaw na usa, biglang may nakita ang isa sa kanila na gumalaw. Itinaas niya ang kaniyang baril at pumutok. Pagkatapos ay nakarinig siya ng sigaw at agad niyang nalaman na hindi usa ang tinamaan niya. Tumakbo siya at nakita niya ang kaniyang kapatid, naghihingalo. Tumawag ng ambulansiya, at marahil ay walang ibang tagpo ang mas kahanga-hangang maglalarawan kung paano nagbibigay ng lakas ang Diyos. Ang ina, na nabiyuda mga sampung taon na ang nakararaan, ay nakaupo sa ambulansiyang humahagibis sa daan patungo sa pinakamalapit na ospital, kasama ang kaniyang binatilyong nasa high school. Sabi nito, "Mom, sa palagay ko ay katapusan ko na ito; hindi ko na yata kakayanin. Siguro ay ito ang gusto ng Diyos. Mom, aawitan mo ba ako?" Inawitan niya ito. Nasa Keswick sila noong nakaraang tag-araw at natutunan nila ang dakilang himno ng Keswick. Nang matapos siyang umawit ay sinabi nito, "Mother, aawitin mo ba ang dakilang awit tungkol sa bato?" At doon sa ambulansiya ay inawitan ng inang iyon ang kaniyang naghihingalong anak:

"*Ikaw ang aking Bato, O pinagpalang Manunubos,*
Ikaw ang aking Kanlungan kung saan ako makapagtatago;
Ikaw ang aking Bato na kakanlong at magpapala sa

akin;
Lagi sa Iyo ay ligtas akong nananahan."

Nakikita ninyo, sa mismong araw-araw nating buhay natin kailangan ang lakas na ito. Kailangan natin ang pangitaing nakita ni Esteban nang makita niya ang Panginoong Diyos, ang Diyos ng kaluwalhatian, na nagbibigay ng lakas sa Kaniyang sariling mga anak.

Pero hindi lamang iyan. May apat na ganitong pagkilos at sinasaklaw nila ang bawat bahagi ng buhay ng tao. Sa Acts 10 ay may isa pang pangitain. Hindi ito pangitain ng soberanya, gaya ng kay Isaias. Hindi ito pangitain ng lakas o kaluwalhatian, gaya ng naranasan ni Esteban. Ito ay pangitain ng biyaya.

Alam ninyong lahat na ang mga unang kabanata ng Mga Gawa ay tungkol sa Panginoong Jesus at sa Kaniyang pagkilos sa iglesia, at sa gawain ng Espiritu Santo sa iglesia sa mga Judio. Nagsimula ito sa Jerusalem at Judea; nakarating ito sa Samaria, at ngayon ay nasa mapanganib na kalagayan ang iglesia. Nanganganib itong maging isang sekta ng mga Judio. At mismong sa panahong ito, si Cornelio, isang Hentil, ay nagkaroon ng pangitain.

Mabuting tao siya. Malamang na nasa lupon siya ng karamihan sa mga iglesia. Pero hindi siya ligtas. Siya ay isang Hentil na namuhay ayon sa liwanag na mayroon siya, at kapag ang isang tao ay namumuhay ayon sa liwanag na mayroon siya, binibigyan siya ng Diyos ng higit pang liwanag. Ito ang henyo ng misyon. Dumating kay Cornelio ang isang pangitain at nagsabi, "Ipatawag mo si Pedro." Paano siya makararating kay Pedro? Nasa Jope si Pedro, tatlumpung milya ang layo.

Sa mismong oras na papunta ang mga sugo, si Pedro ay nasa bubungan ng bahay. Mabagal ang kaniyang host sa paghahanda ng pagkain. Naaamoy niya ang niluluto na beefburger, at habang iniisip niya ang pagkain, nagkaroon siya ng pangitain. Kahanga-hanga kung paanong ang diin ay nasa gutom. Gutom si Pedro. Pero sigurado akong nang isulat ito ni Lucas, nakita niya sa gutom ni Pedro ang higit pa sa gutom na mabubusog sa mesa sa kainan. Tiyak na naalala niya ang araw na iyon nang dumaan ang Panginoong Jesus kasama ang Kaniyang mga alagad sa Samaria. Pumasok ang mga alagad sa McDonalds para bumili ng hamburger, at nang bumalik sila, nagulat sila nang makitang nakaupo ang Panginoong Jesus sa balon at nakikipag-usap sa isang babaeng taga-Samaria. Binuksan ng isa sa kanila ang supot at nagsabi, "Kain Kayo." At alam ninyo ang sinabi Niya. Hindi iyon nalimutan ni Pedro kailanman. Sinabi ng Panginoon, "May pagkain Akong kinakain na hindi ninyo nalalaman. Binusog ng naliligaw na babaeng ito ang gutom ng Aking kaluluwa." Gutom si Pedro, pero ang kaniyang gutom ay para sa higit pa sa tinapay at karne.

Habang nag-iisip siya at nananalangin, isang kumot ang bumaba mula sa langit. Natutuwa ako na sinasabi nitong isang malapad na kumot. Natatakot ako sa mga payat na kumot. Sa paglipas ng mga taon ay naglalahad ang iglesia ng mga payat na kumot para sa mga tao. Nang maghulog ang Diyos ng kumot, malapad na kumot ang inihulog Niya. Nasa loob nito ang malinis at maruming mga hayop at mga nagsisigapang.

Ikinukuwento noon ng mahal na matandang si Dr. Ironside ang tungkol sa kaniyang ama noong naghihingalo ito. Sinasabi nito sa kaniyang asawa,

"Ikuwento mo ulit sa akin ang kuwentong iyon." Kapag dumating na ito sa "mga nagsisigapang," pinahihinto niya ito at sinasabi, "Diyan ako nakapasok. Diyan ako nakapasok." Iyan ang biyaya ng Diyos.

Habang iniisip ni Pedro ang mga bagay na ito, may kumatok, at pumunta sa pinto ang ginang ng bahay. Tatlong lalaki ang nakatayo roon at nagsabi, "Mayroon bang isang ginoo rito na nagngangalang Pedro?" Pinapasok sila, at kumain sila. Kinabukasan ay sampung lalaki ang naglakbay sa expressway, anim na lalaking Judio, si Pedro, at tatlong Hentil. Pagdating nila sa bahay ni Cornelio, naroon sila, sina G. at Gng. Cornelio, at ang lahat ng maliliit na Cornelio. Sinabi ni Cornelio, "Naririto kaming lahat upang pakinggan ang salita."

Alam ba ninyo kung ano ang sinimulang sabihin ni Pedro? Sinabi niya, "Gusto kong magbigay sa inyo ng ilang simpleng pahayag tungkol sa existentialism. Napakaraming tao na ang natulungan niyan." Hindi, hindi niya iyon ginawa. Sinabi niya, "Tunay na napaguunawa ko na ang Dios ay hindi nagtatangi ng mga tao," at ikinuwento niya sa kanila ang tungkol sa isang Cristong namatay, isang Cristong muling nabuhay. Hindi na siya nagkaroon ng pagkakataong sabihin ang, "Sa wakas, mga kapatid." O, sinabi ni Pedro, "Ito ay pangitain ng ginagawa ng Diyos. Ginigiba Niya ang mga pader, inaabot Niya ang kadulu-duluhang bahagi ng lupa. Tinatanggap Niya ang lahat ng lalaki at babae." Kailangan natin ito ngayon. Napakarami nating kakarampot na kumot, at ginawa nating bagay na pinagtatalunan ang ebanghelyo ni Jesucristo, sa halip na bagay na ipinapahayag. Sinabi lamang ni Pedro sa kanila, "Sinomang sumampalataya sa kaniya ay tatanggap ng kapatawaran ng mga kasalanan." Hindi

man lang siya nagkaroon ng pagkakataong magbigay ng paanyaya. Tumayo si Cornelio at ang kaniyang buong pamilya. "O," sabi nila, "ito ang matagal na naming hinihintay. Salamat sa Diyos, ang ebanghelyo ng biyaya ng Diyos ay umabot sa amin."

Isang pangitain ng biyaya. Kailangan ko ito. Napakadali para sa akin na pumasok sa aking opisina at umupo at isiping isa akong iskolar. Hindi ako iskolar. Madaling umupo na lamang at iatas ang lahat ng gawain at sabihing, "Mga kapatid, kayo na ang gumawa nito." Pero may mga araw na sumasakay ako sa maliit kong kotse at nagmamaneho sa mga kalye ng aking lungsod, at habang nagmamaneho ako ay umiiyak ako at nagsasabi, "O Diyos, makilala nawa ng mga taong ito ang biyayang ginawang abot-kamay kay Jesucristo." Kailangan natin ng pangitain ng biyaya. At ipinapanalangin kong magkaroon ako nito.

Isang pangitain ng soberanya, isang pangitain ng kaluwalhatian, isang pangitain ng biyaya. Pero hindi lamang iyan. Kung mayroon ka ng lahat ng ito at wala ka ng huling pangitaing inihuhulog ng Diyos mismo kung nasaan tayo sa dakilang araw na ito ng misyon, mamimintis natin ang lahat.

Habang binubuksan ninyo ang Acts 16 ay naririnig ninyo ang ugong ng dagat at ang hagibis ng mga alon. Isang lalaki ang kumikilos sa dilim, at pagdating niya sa gilid ng dagat ay nararamdaman niya ang wisik sa kaniyang mukha. Ang lahat ay itinulak sa oras na ito; bawat bagay sa kabanatang ito ay itinulak dito: mga kaibigang kinonsulta niya, mga sitwasyon, mga kalagayan, lahat ay itinulak sa oras na ito. Kung paanong itinulak kayo sa oras na ito, kung paanong dinala kayo rito ngayong gabi,

dinala si Pablo sa oras na ito. Habang nakatayo siya roon sa gabi, isang lalaki ang nakatayo sa kabila ng dagat, at iniaabot ang kaniyang kamay ay sumisigaw siya, gaya ng tanging taong nangangailangan ang makasisigaw. Nakarinig ka na ba ng taong nangangailangan na sumisigaw? O, ipinapanalangin kong marinig mo ang sigaw ng taong nangangailangan, sa iyong lungsod, sa iyong kalye, sa iyong opisina, sa iyong gusali. O, marinig nawa ang sigaw ng taong nangangailangan, at maantig ng sigaw na iyon. Aba, may mga tao ngayon na naaapektuhan ang damdamin dahil sa mga commercial sa TV, pero hindi man lang kumukurap sa bahay ng Diyos! Isipin mo iyon.

Sumisigaw ang lalaking ito, "Tumawid ka rito, kailangan ka namin." Sumisigaw pabalik si Pablo, "Kumuha kayo ng IBM machine. Kumuha kayo ng recorder. Kumuha kayo ng gadget." Hindi, hindi niya iyon ginawa. Alam ba ninyo kung ano ang natuklasan ni Pablo? Natuklasan ni Pablo rito ang isang pangitain ng isang programang patuloy na tumutulak papasok sa kaniyang puso, at ang programa ng Diyos ay laging isang tao. Ito ang programa ng Diyos. Hindi Siya magsasalita sa sinuman sa iyong opisina maliban kung magsasalita Siya sa pamamagitan mo. Ang babae sa kabilang bahay ay hindi makaririnig tungkol sa Panginoong Jesus maliban kung mapagtanto mo na ang paraan ng Diyos ay gamitin ka bilang isang buhay na pagkatao.

Nalalanta, namamatay, at nabubulok ang iglesia kapag nawala sa mga tao ang pagkamangha sa programa ng Diyos. Sana ay magagawa ito sa pamamagitan ng makina. Hindi ba't maganda iyon? Pero hindi ito magagawa nang ganoon. Alam ba ninyo kung paano ko nalaman na hindi ito magagawa? Dahil may panahon na

ibinigay ng Diyos sa Israel ang kahanga-hangang gawain na ipakilala ang Kaniyang kaluwalhatian habang nagmamartsa sila nang apatnapung taon. Pagkatapos nilang makapasok sa lupain at mas maayos na ang mga bagay, iniakyat nila ang kaban. Sinabi nila, "Matagal na nating pinapasan ito sa ating mga balikat; kumuha tayo ng '66 model. Tiyak na kalulugdan iyon ng Diyos." Kaya lumabas sila at kumuha ng '66 model, hydromatic, kumpleto, at isinakay nila ang kaban ng Diyos. Inabot ng Diyos mula sa langit at sinabi, "O tao, hindi mo ba alam. Ang Aking kaluwalhatian, ang kahanga-hangang pagkatao Ko, ay hindi kailanman madadala ng makina. Kailangang nasa balikat ito ng tao, sa balikat ng mga lalaki, sa balikat ng mga babae."

Kailangan natin ang pangitaing ito. Hindi mo ito matatakasan ngayong gabi. Talagang hindi mo ito matatakasan. Walang ibang kamay ang Diyos, walang ibang paa Siya kundi ang sa atin. Ang programa ng Diyos ay isang tao. Sumuko sa--hindi, pagtibayin--ang kalooban ng Diyos, at agad na kumilos gaya ng pagkilos ni Pablo sa kaniyang pagpapatibay sa kalooban ng Diyos sa kaniyang buhay.

Natanggap at Naunawaan ba ang Mensahe? — Alan Redpath (1966)

Dr. Alan Redpath, Pastor, Charlotte Baptist Chapel, Edinburgh, Scotland.

Sa mga araw ng linggong ito, dumating sa inyo mula sa maraming lingkod ng Diyos ang malinaw at matunog na nota na nagpahayag nang walang alinlangan kung ano ang ating pinaniniwalaan tungkol sa inspirasyon at pagkadi-nagkakamali ng Salita ng Diyos. Pinagtitibay nito ang alam na natin, ang paninindigan ng paaralang ito, at pinagtitibay rin nito sa ating puso ang mga bagay na ating pinaniniwalaan.

Alam ninyo, ang bawat katotohanan ay may dalawang panig, gaya ng isang barya. Ang pagkadi-nagkakamali ng Salita ng Diyos sa kaniyang awtoridad ay isang panig. Ang kabilang panig ng baryang iyon ay ang pagkadi-nagkakamali at ang hindi-maiiwasang awtoridad ng Salita ng Diyos sa buhay ng bawat mananampalataya. Kung naniniwala kayo, gaya ko, na ang Aklat na ito mula Genesis hanggang Apocalipsis ay ang kinasihang Salita ng Diyos, hindi maiiwasang sumunod na ito ang salitang dapat sundin sa lahat ng ating buhay. Kaya gusto kong talakayin ang panig na ito ng katotohanan, at kunin bilang ating teksto ang James 1:22: "Datapuwa't kayo'y maging mga tagatupad ng salita, at huwag tagapakinig lamang, na inyong dinadaya ang inyong sarili."

Walang iba kundi si Martin Luther mismo ang tumawag sa sulat ni Santiago na isang sulat na dayami, dahil ang nakikita lamang niya rito ay isang malaking

pagsasalungatan nina Santiago at Pablo; si Pablo, na nagtuturo ng pag-aaring-ganap sa pananampalataya lamang, at si Santiago, na tila nagtuturo na hindi sa pananampalataya lamang. Narito muli ang isang halimbawa ng mismong sinabi ko, na ang bawat katotohanan ay may dalawang panig. Ang totoo, iisang bagay ang sinasabi nina Pablo at Santiago mula sa magkaibang pananaw. Ang sinasabi ni Santiago ay hindi sa pamamagitan ng walang-buhay na pananampalataya lamang; hindi sa pagsang-ayon lamang ng isip sa doktrina; hindi sa isang pahayag ng kredong doktrinal na pinaniniwalaan mo lamang, kundi sa pamamagitan ng pananampalatayang gumagawa. At walang mas matutuwang sumang-ayon diyan kaysa kay apostol Pablo. Maaalala ninyo na sa Acts 15 ay iniharap siya sa konseho ng iglesia sa Jerusalem--sasabihin natin ngayon, sa harap ng church board--upang managot sa kaniyang asal at sa kaniyang ministeryo sa mga Hentil, at ipinagtanggol niya ang pag-aaring-ganap sa pananampalataya lamang. Nagpasa ang konseho ng nagkakaisang resolusyon na nagrerekomenda ng pagtanggap sa itinuturo ni Pablo, at ang tagapangulo ng konseho ay si Santiago. Kaya pareho silang sang-ayon, gaya ng mababasa natin sa mga pamilyar na talatang iyon sa Ephesians 2:8-10: "Sapagka't sa biyaya kayo'y nangaligtas sa pamamagitan ng pananampalataya; at ito'y hindi sa inyong sarili, ito'y kaloob ng Dios; hindi sa pamamagitan ng mga gawa, upang ang sinoman ay huwag magmapuri. Sapagka't tayo'y kaniyang gawa, na nilalang kay Cristo Jesus para sa mabubuting gawa, na mga inihanda ng Dios nang una upang ating lakaran."

Nasa malubhang panganib tayo ng kalituhan sa ating pag-iisip sa pagitan ng mabubuting gawa, na walang

anumang naitutulong sa ating kaligtasan, at ng mabubuting gawa na bunga ng nananahang Anak ng Diyos sa isang buhay na ipinanganak na muli, at siyang tanging katibayan ng pagbabalik-loob. Sinabi ni Charles Finney sa kaniyang dakilang mga aklat tungkol sa revival, "Kapag dumating ang revival, ang mga katotohanang hindi tinutugon ng ating puso ay biglang nabubuhay; at samantalang maaaring sumang-ayon na ang isip at budhi sa katotohanan, kapag dumating ang revival, ang pagsunod sa katotohanan ang tanging bagay na mahalaga."

Nagsasalita ako sa inyo bilang isang taong ang ministeryo ay higit nang nasa pagbabalik-tanaw kaysa sa pagtanaw sa hinaharap; higit na ito sa nakaraan kaysa sa hinaharap. Pero ngayong gabi ay ibinubuhos ko ang aking puso tungkol sa isang katotohanang mas malalim at mabigat na nakapatong sa akin bilang ang tanging bagay na mahalaga sa iglesia Cristiana: ang pinakamabilis at pinakamatuling paraan ng pag-eebanghelyo sa isang komunidad, at ang tiyak na bunga ng isang revival ng kapangyarihan ng Espiritu Santo, ito ay ang awtoridad ng Salita ng Diyos sa buhay ng isang Cristiano.

Sa kaniyang walang-kapantay na mga aklat, Know Your Bible, na dapat ay nasa aklatan ng bawat mangangaral, na isinulat ni Dr. W. Graham Scroggie,

[Isang bahagi rito ang hindi mabasa sa scan.]

labindalawang minor na propeta. Palagi rin niyang iniuugnay ito sa turo ng ating Panginoon sa Sermon sa Bundok, at narito ang isang ganoong pag-uugnay. Sapagkat kung ihahambing natin ang aking teksto sa Matthew 7:21, ipinaaalala sa atin na sinabi ng ating

Panginoong Jesus, "Hindi ang bawa't nagsasabi sa akin, Panginoon, Panginoon, ay papasok sa kaharian ng langit; kundi ang gumaganap ng kalooban ng aking Ama na nasa langit." At sa talatang 24: "Kaya't ang bawa't nakikinig ng aking mga salitang ito, at tinutupad, ay itutulad sa isang taong matalino, na nagtayo ng kaniyang bahay sa ibabaw ng bato."

Sa unang bahagi ng kabanatang ito, nagsasalita si Santiago tungkol sa kung paano tayo dapat makinig. Talatang 19: "Ang bawa't tao'y maging madali sa pakikinig." Talatang 21: "Tanggapin ninyo na may kaamuan ang salitang itinanim." Pero ngayon ang pinakamahalagang bagay: pagkatapos makinig, ano ngayon? Pagkatapos makinig, pagkatapos nasa simbahan, pagkatapos makadalo sa Founder's Week, pagkatapos maupo sa ilalim ng isang buong pagguho ng wastong doktrina, ano ngayon? Mariing ipinaaalala sa atin ng ating teksto na ang pakikinig ay para sa paggawa. Magkahawak-kamay ang pananampalataya at pagsunod. Imposible para sa atin na tunay na paniwalaan ang mga prinsipyong inilatag sa Bagong Tipan nang hindi ito humahawak nang mahigpit sa ating buhay at nakaiimpluwensiya sa lahat ng kung sino tayo.

Ipinaalala sa atin ni Dr. Wilbur Smith si Juan Bautista. Mababasa natin tungkol sa kaniya na dumating sa kaniya ang salita ng Diyos. Ang kahulugan ay hinawakan siya ng salita; dumating ito sa kaniya nang may lakas. Ito rin ang kaisipan nang magsalita ang Diyos kay Jeremias: dumating sa kaniya ang salita ng Diyos. Ang tanging pag-asa para sa iglesia Cristiana ngayon, para sa bata at matanda, ay ang dumating sa atin ang Salita ng Diyos sa buong awtoridad nito at hawakan tayo

hanggang ang tanging mahalaga ay maisagawa natin ito sa pagsunod.

Ang tanging ligtas na pamantayan sa ikadalawampung siglo, na nabaliw na tungkol sa moralidad at nagsasalita tungkol sa bagong moralidad--na, nagkataon, ay kasingtanda ng unang kabanata ng Roma--ay ang mahawakan tayong lahat dito ng awtoridad ng Salita ng Diyos. Para sa mananampalataya, ang Salita ng Diyos, sabi ni Santiago, ay "ang sakdal na kautusan ng kalayaan." Hindi ito isang kodigo ng mga dapat at hindi dapat, kundi ito ang kautusan ng kalayaan na isinulat ng Espiritu Santo sa ating puso, kaya ang Cristiano ay sumusunod hindi upang maligtas, kundi dahil ligtas na siya; hindi dahil siya ay iniligtas

[Isang bahagi rito ang hindi mabasa sa scan.]

dahil may kakaibang panloob na pagtulak na laging nagsasabi sa kaniya, "Kailangan kong sundin ang Diyos."

Naniniwala tayo na ang buong Bibliya mula Genesis hanggang Apocalipsis ay kinasihan; na hindi lamang ito naglalaman ng Salita ng Diyos kundi ito ang Salita ng Diyos, at malinaw at makapangyarihang ipinaalala sa atin ang katotohanang iyan. Pero hayaan ninyong sabihin ko ito sa inyo: ang Bibliya mula Genesis hanggang Apocalipsis ay dapat sundin. Hindi kayo maaaring gumupit ng mga bahagi mula sa Aklat na ito at sabihing, hindi iyan para sa dispensasyong ito. Siyempre ay naniniwala tayo sa mga dispensasyon. Siyempre ay naniniwala tayo sa isang dispensasyon ng kautusan at isang dispensasyon ng biyaya. Pinaniniwalaan natin ang lahat ng iyon. Pero kung may buong keyk ka at humiwa ka ng isang piraso, bahagi pa rin ito ng kabuuan. Hindi natin dapat itapon ang buong bahagi ng Salita ng Diyos

sa pag-aangking para lamang ang mga ito sa kahariang milenyal. Isang buong Bibliya ang kinasihan, isang buong Bibliya ang dapat sundin. Ligtas ako sa lahat ng kahatulan ng banal na kautusan ng Diyos dahil tinupad ito ni Jesucristo, at Siya ang wakas ng kautusan sa ikapagiging-matuwid para sa akin dahil nagtitiwala ako sa Kaniya at minamahal ko Siya. Ligtas ako sa kahatulan ng kautusan, pero hindi ako ligtas sa obligasyong lumakad ayon sa Espiritu at sa gayon ay tuparin ang kautusan. Sapagkat hinatulan ng Panginoong Jesus ang kasalanan sa laman, upang ang katuwiran ng kautusan ay matupad sa atin na hindi nagsisilakad ayon sa laman, kundi ayon sa Espiritu.

Maraming tao sa ating mga iglesia ang nagbabasa ng Bibliya, gumagalang sa Bibliya, at nagpipitagan sa Bibliya, pero hindi sumusunod sa Bibliya. Mga tagapakinig lamang sila ng Salita. Maaari akong makarinig ng sermon araw-araw na ipinangangaral mismo ni Gabriel mula sa langit, pero hindi iyon magdadala sa akin doon. Ang pakikinig ay dapat sundan ng katahimikan ng aking puso sa pagbubulay-bulay, at iyon naman ay dapat sundan ng pagkilos ng aking buhay sa pagsunod. Hindi sapat na alalahanin ko ang naririnig ko, na isulat ito, na kopyahin ito, na magkaroon ng Bible memory kit sa aking bulsa at magsaulo ng isang talata ng Kasulatan araw-araw--mabuting gawin iyan--pero ang dapat pumutong sa bawat gawa ng pananampalataya ay pagsunod. Kung wala iyan, sinasabi ng ating teksto, dinadaya natin ang ating sarili pero wala nang iba. Ang pinakamasamang uri ng pandaraya, ang pinakakakila-kilabot na pagkakamaling maiisip, ang pinakanakatatakot na daan patungo sa walang-Cristong walang-hanggan na humahantong sa impiyerno, ay ang

punuin ng tao ang kaniyang ulo ng katotohanan, habang ang kaniyang puso ay walang pag-ibig at ang kaniyang buhay ay walang pagsunod.

Ang Bibliya ay isang gabay sa disiplinadong pamumuhay Cristiano. Kaya ang pangunahing gawain ng ating buhay ay sundin ang awtoridad nito. Sinasabi ng ilang tao, at maaaring narito sila, na kapag nagsasalita nang ganito ang isang mangangaral at nagsasalita tungkol sa praktikal na katuwiran, hindi siya nangangaral ng ebanghelyo. Hindi rin naman siya nangangaral ng ebanghelyo kung hindi niya inilalahad

[Isang bahagi rito ang hindi mabasa sa scan.]

pagkakaunawa sa Cristianismo ay hindi pa ito nahawakan bilang tuntunin ng buhay, mabuti pang mag-aral tayo kasama ni Santiago. Inilalagay ako nito sa ilalim ng isang awtoridad na kinalulugdan ng aking puso at mula rito ay natutuwa akong hindi kailanman makatakas. Hindi ang sinasabi nating pinaniniwalaan natin, kundi ang ginagawa natin, ang diwa ng ating pamumuhay Cristiano. Pero ang ating paggawa ay dapat malalim na nakaugat sa ating paninindigan.

Pansinin ang paghahambing na ginagawa ni Santiago sa talatang 23. Ang taong nakikinig lamang sa Salita at hindi ito sinusunod ay gaya ng taong nakatingin sa kaniyang likas na mukha, ibig sabihin, ang mukhang ipinanganak sa kaniya, habang tinitingnan niya ito sa salamin. May dalawang paraan para malaman kung ano ang hitsura mo: ang isa ay litrato, ang isa ay salamin.

Bago pumunta sa Estados Unidos, siyempre ay kinailangan kong magpakuha ng litrato. Pumunta ako sa pinakamurang lugar na nakita ko, at isang minuto lang ay tapos na. Tatlo ang litratong iyon. Sinabi ko sa sarili

ko, totoo ba talaga iyan? Umuwi ako kung saan may litrato kami ng asawa ko at ni Carolyn at ako na kinunan bago kami umalis sa Chicago. Iniregalo iyon sa amin ng photographer, isang magandang litratong na-retoke. Pinaghambing ko ang dalawa, at pagkatapos tingnan nang ilang sandali, sinabi ko sa sarili ko, "Ang isa rito ay hindi nagsasabi ng totoo." Kaya dinala ko ang kakukuha kong litrato sa aking silid at tumingin ako sa salamin at tumingin ako sa litratong iyon, at kinailangan kong aminin na halos totoo iyon, at ang nasa piyano, na isang obra maestra, ay puro pambobola.

Malalaman mo ang hitsura mo sa pamamagitan ng litrato o ng salamin, pero kung talagang gusto mong malaman, piliin mo ang salamin. Ang litrato ay ang sinasabi ng ibang tao; ang salamin ay ang sinasabi ng Diyos, at walang silbing makipagtalo rito; ito ay perpektong tagapagpakita.

May uri ng tao na tumitingin sa kaniyang likas na mukha nang pasulyap. Iyan ang ipinahihiwatig ng salitang "tumitingin" sa teksto, isang pasulyap na tingin. Agad siyang umaalis at nakakalimot. Hindi niya ito iniintindi. Pero may isa pang tao, mapapansin ninyo sa bahaging ito, na tumitingin nang maingat sa sakdal na kautusan ng kalayaan. Ang salitang iyan ay nangangahulugang yumuyuko siya, umuuklo siya, tumititig siya, tumitingin siya nang may tumatagos na titig. Ito rin ang salitang ginamit tungkol kay apostol Pedro nang sa unang umaga ng Pagkabuhay ay pumunta siya sa walang-lamang libingan at yumuko at sumilip sa loob. Ito ang dalawang uri ng tao. Ang isa ay sumusulyap sa kaniyang Bibliya, isinasara ito, umaalis at nakakalimot. Ang isa naman ay iniuuklo ang kaniyang puso, ang kaniyang ulo, ang kaniyang mukha sa Salita ng Diyos, at gaya ng nakikita

natin sa II Corinthians 3:18, "na nakikita na parang sa isang salamin ang kaluwalhatian ng Panginoon, na walang talukbong ang mukha, ay (siya ay) nangababago sa larawan ding yaon mula sa kaluwalhatian hanggang sa kaluwalhatian, na gaya ng sa pamamagitan ng Panginoon na Espiritu." Ang isang tao ay may quiet time, binabasa ang kaniyang bahagi sa Scripture Union, ibinababa ang kaniyang aklat, at nag-aasikaso ng kaniyang mga gawain, nakalilimutan ang lahat. Ang isa naman ay lumalapit araw-araw sa ilalim ng awtoridad ng Salita, at nakaluhod ay iniyuyuko ang kaniyang ulo at puso, at nakakakuha siya ng kaunting kaluwalhatian at ningning. Binabago ng Espiritu Santo ang kaniyang buhay mula sa kaluwalhatian hanggang sa kaluwalhatian. Alam ba ninyo kung paano makikita ang pagkakaiba ng dalawa? Ang kalalabasan, hindi maiiwasan at walang eksepsiyon, ay ang pagkakaiba ng kalambutan at katigasan.

Habang tumatanda ako, iisa lamang ang gusto kong maging: mas katulad ni Jesus. Gusto kong maging mas malambot, mas mahinahon, mas mapagmahal, mas magiliw, mas mabait, mas maawain, mas katulad Niya. May mga taong yumuko sa harap ng Salita ng Diyos at ang kanilang espiritu ay naging mahinahon. Hindi sila mahina; sila ay malakas, matatag, tapat sa katotohanan. Pero may isang bagay sa kanila na naglalabas ng kaluwalhatian ni Jesus, at ang bawat makatagpo sa kanila ay nararamdamang sa kung anong paraan ay inilalapit siya kay Cristo. Tungkol sa ganitong tao, sinasabi ni Santiago (t. 25), "ang taong ito'y magiging mapalad sa kaniyang ginagawa," sa kaniyang pagsunod sa awtoridad.

Ang sinumang nakasusumpong ng kagalakan sa pagsunod sa awtoridad ng Salita ng Diyos ay isang malayang tao. Pinalalaya tayo kapag lumalakad tayo sa loob ng balangkas ng ebanghelyo. Ang mga nalulugod na gawin ang kautusan sa kapangyarihan ng Espiritu Santo ay malaya. Alam ng nagtatag ng iglesiang ito ang katotohanang iyan, sapagkat pinili niya bilang talata ng kaniyang buhay, "Ang gumaganap ng kalooban ng Dios ay nananatili magpakailan man" (I John 2:17); hindi ang nakaaalam nito, hindi ang humahanga rito, kundi ang gumaganap nito.

Ngayon, ang lahat ng iyan ay panimula lamang talaga. Ang tanong na gusto kong itanong sa bawat isa sa inyo sa pangalan ng Panginoong Jesus ay: paano ninyo binabasa ang inyong Bibliya? Saang kategorya kayo kabilang? Kayo ba ay tagapakinig lamang? Marahil ay nakukumbinsi kayo, at regular kayong dumadalo sa bawat kumperensiyang nababalitaan ninyo, at naririnig ninyo ang pinakamahuhusay na mensaheng ipinahahayag sa inyo; pero bigo kayo sa pagdadala ng Salita hanggang sa pagsunod. "Kung nalalaman ninyo ang mga bagay na ito, mapapalad kayo kung inyong mga gawin" (John 13:17).

Ang natitirang bahagi ng talatang ito sa Santiago ay nagbibigay sa atin ng tatlong simple at maikling pagsubok na makatutulong sa atin na malaman kung saang kategorya tayo kabilang. Kung nagpapasakop tayo sa awtoridad ng Salita ng Diyos, hindi maiiwasang lilitaw ito sa mga paraang ito.

Una, ang pagsubok ng dilang kontrolado ng Espiritu. Talatang 26: "Kung ang sinoman ay nagaakalang siya'y relihioso, gayong hindi pinipigil ang kaniyang dila, kundi

dinadaya ang kaniyang sariling puso, ang relihion ng taong ito ay walang kabuluhan." Maaari akong umayon sa Salita ng Diyos, maaari akong umayon sa panlabas na anyo ng paglilingkod, pero may kahanga-hangang ugali si Satanas na maghasik ng mga pansirang damo sa gitna ng trigo. Sinabi ni Dr. Lehman Strauss sa kaniyang mahusay na aklat tungkol sa sulat na ito, na inirerekomenda ko sa inyo: "Ang mga pansirang damong ito ay nakaupo kasama ng mga kapatid, umaawit kasama ng mga kapatid, nagbibigay kasama ng mga kapatid, nakikinig sa Salita ng Diyos, pero hindi sila kailanman nagpasakop sa awtoridad nito." Maaari kang sumilong sa ilalim ng payong ng pinakaebanghelikal na iglesia sa bansa, at sabihing pinaniniwalaan mo ang bawat salita ng doktrina nito, pero mapunta sa impiyerno kung hindi ka sumusunod. "Kung ang sinoman ay nagaakalang siya'y relihioso, gayong hindi pinipigil ang kaniyang dila . . ."

Nakatutuwa na kapag may sakit ka ay madalas sabihin sa iyo ng doktor, "Ipakita mo sa akin ang iyong dila." Ang tunay na pagsubok sa karanasang Cristiano ng isang tao ay hindi ang kakayahan niyang sabihin ang nasa isip niya, kundi ang kakayahan niyang pigilan ang kaniyang dila. Hinahatulan natin ang isang tao ayon sa kaniyang lakad. Sinasabi ni Santiago, hatulan din siya ayon sa kaniyang salita. Ephesians 4:29: "Anomang salitang mahalay ay huwag lumabas sa inyong bibig." Mga kabataan, nalinis na ba ng biyaya ang inyong dila? Ephesians 4:25, "Kaya nga, sa paghiwalay sa kasinungalingan, ay mangagsalita ang bawa't isa sa inyo ng katotohanan sa kaniyang kapuwa." Kinakausap ko kayo nang personal, na parang kayo lamang ang mahalaga. Umaasa akong ginagawa ito ng Espiritu

Santo. Mayroon ka bang dilang nagsasabi ng totoo? Walang ganoong bagay na ligtas na sinungaling. Iniligtas tayo mula sa pagsisinungaling. Mayroon ka bang dilang mapagtsismis? Nagkakalat ka ba ng mga balitang kalahati lamang ang totoo? Isinusulat mo ba ang mga ito? Inilalathala mo ba ang mga ito sa mga magasin, sa mga babasahin? Inaalis mo ba ang mga ito sa konteksto, tinatanggal ang ilang bahaging nagbabago ng kahulugan, binabaluktot ang katotohanan, hindi isinisiwalat ang lahat ng katotohanan? Ginagawa mo ba ang ganoong bagay? Walang kabuluhan ang iyong relihiyon; papunta ka sa isang walang-Cristong libingan.

Ikalawang pagsubok, isang madamaying puso. Talatang 27: "Ang relihiong dalisay at walang dungis sa harapan ng ating Dios at Ama ay ito: dalawin ang mga ulila at mga babaing bao sa kanilang kapighatian." Ang salitang "dalawin" ay hindi nangangahulugang isang pasulyap na pagdalaw. Ito rin ang salitang ginamit sa Luke 1:68 at 78, "ang pagbubukang-liwayway mula sa kaitaasan ay dumalaw sa atin." Kung ilalagay mo ang pagdalaw na iyon mula sa langit, ang kababaang-loob na iyon ng Anak ng Diyos sa sabsaban, ang pag-ibig na iyon na dumating Siya upang ibigay; kung ihahambing mo iyon sa konteksto ng ating talata, sa palagay ko ay talagang nagsimula ka nang maunawaan kung ano ang ibig sabihin ng relihiyon. Naniniwala ako na ang mundo, ang kapitbahay mo, ang kapitbahay ko, ay namamatay dahil walang nagmamahal sa kanila. Maraming tinedyer ngayon, na labis kong ikinababahala sa Edinburgh, ang walang amang nananalangin para sa kanila, walang inang nananalangin para sa kanila, walang tahanang nag-aalaga sa kanila. Lumalaki na lamang sila sa kung anong paraan. Pinapasan mo ba ang pasaning iyon?

Nakikibahagi ka ba sa malasakit na iyon? Ipinapakita mo ba ang pag-ibig na iyon sa kanila? Nagbibigay ka ng tract sa isang estranghero sa kalye; mabuting gawin iyan. Pero nakapagdala ka na ba ng bulaklak sa isang tahanang may malungkot at wasak na puso? Mas mabuti pa iyon.

Bago mag-Pasko, sa isang bayan sa Scotland, ayon sa isang pahayagang Scottish, nagkaroon ng napakalubhang sunog; isang bahay ang mabilis na nilamon ng apoy. Mga alas-nuwebe ng umaga noon at may tatlong bata sa bahay, dalawang maliliit na batang lalaking natutulog sa itaas, at isang sanggol na babae sa ibaba. Bago pa nakatawag ng bumbero, nilamon na ng apoy at usok ang lugar. Nakapaglagay ng hagdan ang dalawang dumaraang manggagawa sa isang bintana sa itaas at nailabas ang dalawang batang lalaki, pero puno ng usok ang mga silid sa ibaba. Ang dalawang lalaking ito, gayunman, ay naglagay ng benda sa kanilang mukha at lumuhod at nagsimulang gumapang nang dahan-dahan, dahan-dahan sa usok at apoy. Tila hindi na nila kaya, nang biglang bumalik ang ina, na namimili sa labas, at nang makita ang nangyari, lumundag siya sa ibabaw nila, tumakbo sa silid, inilabas ang batang babae nang buhay, at nadala ito sa kalye. Laging makahahanap ng paraan ang pag-ibig.

Panghuli, isang pinabanal na buhay. Ang relihiyong dalisay at walang dungis sa harapan ng Diyos ay ang ingatan ang sarili na walang dungis sa sanlibutan. Laging iingatan ng Diyos ang ipinagkatiwala ko sa Kaniya hanggang sa araw na iyon, pero ako ang may pananagutan na ingatan ang aking sarili na walang dungis sa sanlibutan. Hindi ka iingatan ng Diyos mula sa tukso kung sadya mong ilalantad ang iyong sarili rito.

Kung gusto mong panatilihing malinis ang iyong sarili, hindi ka sadyang maglalakad sa gilid ng bangketa sa araw na umuulan. Sa espirituwal na kahulugan, ibig sabihin niyan ay manatiling malapit kay Jesus.

Alam ba ninyo na ang kabanalan ay hindi isang pagpapala, ito ay isang persona, at ang kabanalan ay si Jesus. Gusto kong magpatotoo tungkol sa isang bagay na nangyari sa akin kamakailan. Ilang buwan na ang nakararaan, nang ako ay nakaratay sa banig ng karamdaman, sinalakay ako ng bawat uri ng masamang imahinasyon. Maruruming isipin, masasamang tukso na akala ko ay matagal nang umalis sa akin, masasamang salita, bastos na pananalita--ang lahat ng ito ay bumaha sa aking isip. Lubos akong nawalan ng pag-asa, akala ko ay nawala na ang aking pananampalataya, at hindi ako makapanalangin, hindi ako makausap sa Diyos. Mukhang walang pag-asang laban ang lahat. Sinabi ko sa kahinaan, "Panginoon, tiyak na ang diyablo ito. Hindi ko na siya kaya." Pero tila lumapit Siya nang husto sa akin nang umagang iyon. Sa unang pagkakataon ay namalayan ko ang Kaniyang presensiya na hindi ko naramdaman sa napakahaba, napakahabang panahon. Sinabi Niya sa akin, "Anak Ko, hindi ito ang diyablo. Ako ito. Si Jesus ito, ang iyong Tagapagligtas, at kinailangan Kong hayaan kang dumaan sa lahat ng ito upang maunawaan mo na iyan ang lahat ng kung sino ka kung hindi dahil sa biyaya."

Ang tanging mabuting bagay sa isang Cristiano ay si Jesus. Ang kabanalan, sa kahulugan ng Bagong Tipan, ang pinabanal na buhay, ay isang buhay kung saan ang makasalanang kabulukan ay sinalubong ng buong kapuspusan ng pagpapala ng kapangyarihan ng Diyos na

dumadaloy papasok, dumadaloy sa loob, at dumadaloy palabas.

Kaya ang mga pagsubok kung paano ko binabasa ang aking Bibliya, kung nagpapasakop ba ako o hindi sa awtoridad nito, ay: Kontrolado ba ang aking dila? Dumudugo ba ang aking puso sa pag-ibig? Dalisay ba ang aking buhay gaya ni Jesus? "Kaya't sa kanilang mga bunga ay inyong mangakikilala sila." Iligtas nawa ako ng Panginoon at iligtas nawa kayo ng Panginoon mula sa pagiging lubos na wasto sa doktrina at lubos na hindi kaaya-aya sa buhay. Hindi madaling ipangaral ang mensaheng ito. Pero ang ganitong pagsunod sa Salita ay may sariling gantimpala: lumalalim na pakikipag-isa sa Diyos, mas malapit na pagkaayon sa Kaniyang kalooban, at isang sulyap sa repleksiyon ng ngiti ni Jesus.

Tatawid ako sa karagatan para sa huli kong halimbawa. Bumabalik ito sa kasaysayan, na maaari ninyong basahin mismo sa war memoir ni Winston Churchill. Ang petsa: noong Mayo, 1940. Ang banta: pagsalakay sa Britain. Ang karanasan: daan-daan at libu-libong Nazi bomber na naghuhulog ng lahat ng mayroon sila sa London at sa timog-silangang baybayin. Ang tagpo: isang maliit na air base sa timog-silangang bahagi ng aming isla. Nakaupo sa paligid ng isang mesa ang isang dosenang piloto, pagod na pagod, ang ilan ay may sugat at duguan, ubos na ang lakas. Tatlong eroplano lamang ang pinaghahatian nila, ang lahat ng natira sa fighter command na iyon. Ilang araw at gabi na silang hindi natutulog. Lubos na pagod, umiinom sila ng kape.

Biglang dumating ang isang abiso mula sa punong-himpilan ng Air Force: "Paparating ang kaaway nang malakas na puwersa sa ibabaw ng English Channel.

Tantiyang limandaang eroplano. Kumilos agad." Ang tanging ginawa nila ay ibaba ang kanilang kape, tumakbo sa kanilang mga eroplano, at magpadala ng mensahe sa punong-himpilan, na nagsasabing, "Natanggap at naunawaan ang mensahe."

Maaaring hindi na ako muling tumayo sa pulpito ng iglesiang ito; ang Panginoon lamang ang nakaaalam. Pero ibinuhos ko sa inyo ang aking puso tungkol sa pinaniniwalaan kong pinakamalaking pangangailangan ng oras na ito. Natanggap at naunawaan ba ang mensahe? Ipagkaloob nawa ito ng Diyos.